

Rất Mềm Cũng Rất Ngọt - Ngận Nhuyễn Ngận Điềm

Contents

Rất Mềm Cũng Rất Ngọt - Ngận Nhuyễn Ngận Điềm	1
1. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 1	2
2. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 2	4
3. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 3	8
4. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 4	10
5. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 5	13
6. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 6	16
7. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 7	19
8. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 8	22
9. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 9	25
10. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 10	29
11. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 11	33
12. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 12	36
13. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 13	40
14. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 14	44
15. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 15	47
16. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 16	52
17. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 17	56
18. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 18	60
19. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 19	63
20. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 20	67
21. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 21	70
22. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 22	73
23. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 23	76
24. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 24	80
25. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 25	82
26. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 26	86

Rất Mềm Cũng Rất Ngọt - Ngận Nhuyễn Ngận Điềm

Giới thiệu

Thể loại: Giả hung ác nhưng thâm tình biệt nữ công x giả nội liêm nhưng mềm mềm ngọt ngọt thụ, song hướng thâm m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rat-mem-cung-rat-ngot-ngan-nhuyen-ngan-diem>

1. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 1

Lần thứ hai Nguyễn Điềm nhìn thấy Triệu Đông Sanh, là ở trong một gian phòng sang trọng của nhà hàng nổi tiếng nhất.

Trước đây hẳn là khách quen của nơi này, bây giờ hẳn là phục vụ ở đây.

Ba năm trước, vào ban đêm của một ngày nào đó, hẳn từng nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh bắt phục vụ ở đây khom lưng lau giày cho hắn, mà lúc này hắn đang an vị quỳ trước mặt ông chủ mới.

” Thế nào, Nguyễn thiếu không muốn kiếm số tiền này?”

Lau một đôi giày được một ngàn đồng, hẳn rất nguyện ý.

Nguyễn Điềm quỳ trên mặt đất, ngơ ngác nhìn chằm chằm đôi giày da không nhiễm một hạt bụi của Triệu Đông Sanh. Triệu Đông Sanh thấy Nguyễn Điềm bất động, mũi giày để trên vai hắn không nặng không nhẹ đẩy một cái:” Lau để giày.”

Trên thực tế, vừa nãy Nguyễn Điềm ngần ra không phải do dự nên lau để giày hay mặt giày, mà là tại một khắc quỳ xuống kia, đầu óc hắn đột nhiên trống rỗng. Quên mất chính mình đang ở nơi nào, muốn làm gì, chỉ muốn cứ như vậy lẳng lặng quỳ ở đấy, để thân thể và tinh thần bận rộn cả ngày buông lỏng xuống một chút.

” Choáng váng?”

Triệu Đông Sanh lại đập hắn thêm một cú, lần này lực đạo lớn hơn, Nguyễn Điềm bị hắn đập ngã ngồi xuống đất, phía sau lưng là toàn bộ mảnh thủy tinh vỡ trên khay trà.

Triệu Đông Sanh làm sao biết hắn yếu đến như vậy, cau mày nghiêng người kéo một cái, làm cho hắn quỳ tốt:” Con mẹ nó cậu không ăn cơm à!”

Gương mặt Nguyễn Điềm trắng bệch, hẳn đúng thật là không ăn cơm, từ sáng đến giờ chỉ ăn một miếng táo – được người khác cho.

Dưới bàn trà được trải thảm, cho dù quỳ như vậy cũng thấy thoải mái. Nguyễn Điềm nâng chân Triệu Đông Sanh lên, tay phải cầm khăn lông ướt vừa chuẩn bị lau, cả người lại bị đập lặn trên đất.

Triệu Đông Sanh cúi người nắm cầm hắn, trái phải xem vài lần, môi lộ ra nụ cười châm chọc: ” Đây không phải là Nguyễn thiếu năm đó hung hăng bá đạo sao? Tôi không nhận sai đi?”

” Không sai, là tôi.” Nguyễn Điềm đẩy tay Triệu Đông Sanh ra, từ dưới đất ngồi dậy: ” Bắt nạt em trai anh chính là tôi, hại quán mì của chú anh không tiếp tục mở được cũng chính là tôi.”

Hắn làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, hại nhiều người như vậy, cho nên bây giờ hắn gặp báo ứng.

Triệu Đông Sanh cười lạnh, một lần nữa ngồi thẳng dậy, cả người lười nhác tựa trên ghế sofa: ” Nếu biết mình trước đây đã từng làm nhiều chuyện thất đức như vậy, kia Nguyễn thiếu đoán xem, sao hôm nay tôi lại tìm cậu?”

Nguyễn Điềm rũ mắt, ngoại trừ trên mặt có chút tái nhợt còn lại thì không biểu hiện gì: ” Đoán không ra.”

” Đã 3 năm rồi, em trai tôi còn đang nằm viện đây.”

Mi mắt Nguyễn Điềm run lên: ” Triệu tiên sinh nói thẳng đi, chỉ cần tôi làm được, tôi sẽ đáp ứng.”

” Vậy tôi không khách khí.” Triệu Đông Sanh rút điều thuốc, châm lửa hút một hơi: ” Cởi quần áo đi.”

Thân thể Nguyễn Điềm cứng đờ, ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt của Triệu Đông Sanh.

Trong nháy mắt hoảng hốt, cảm thấy thực sự là kỳ quái, nam nhân tướng mạo hung ác như vậy, lại có một đôi mắt đẹp đến dị thường.

Triệu Đông Sanh thăm mắng một tiếng.

Từ nhỏ đến lớn, câu nói y được nghe nhiều nhất là – ánh mắt người không tốt.

Lên tiểu học được mấy hôm đã cùng tiểu bá vương lớp cách vách đánh nhau, đánh thắng, người ta nói y thắng không được vẻ vang, khắp mặt nam hài đều là nước mắt nước mũi chỉ vào y nói: " Nếu không phải mày lấy ánh mắt ấy nhìn tao thì tao có thể thua à! Không biết xấu hổ! Đánh không được thì liền quăng mị nhân!" Triệu Đông Sanh tức không chịu nổi lại đem gã ẩn trên mặt đất đánh cho một trận nữa. Năm nhất trung học, ra ngoài trường lại cùng lưu manh đánh nhau, 1 chọi 3, thắng, mấy hôm sau tiểu hồn hồn bị y đánh vỡ đầu chạy đến trường học chặn y, miễn cưỡng muốn mời y đi xem phim. Hai thằng con trai thì đi xem phim cái gì, Triệu Đông Sanh cho gã ba chữ: Bệnh thần kinh. [s://ngochuylyly.wordpress.com](http://ngochuylyly.wordpress.com)

Nói đến cũng là nhờ từ lúc đó Triệu Đông Sanh mới biết, nam nhân với nam nhân có thể phát sinh quan hệ yêu đương.

Rất nhiều người nói qua ánh mắt y có vấn đề, mãi đến tận sau năm 3 tốt nghiệp trung học, y bắt đầu ở trong bóng tối để ý một thiếu niên luôn đến quán của chú y ăn mì, khi đó y mới thừa nhận, đôi mắt của y đúng là có vấn đề.

" Nhìn cái gì vậy!" Triệu Đông Sanh thiếu kiên nhẫn, " Cởi quần áo! Lão tử muốn làm người!"

Nguyễn Diễm mím môi trầm mặc một lát, không nói một lời bắt đầu cởi quần áo. Cởi đến khi chỉ còn một chiếc quần lót mới dừng lại.

Triệu Đông Sanh ở trên cao nhìn xuống, liếc mắt một cái, " Cởi a, vì sao không cởi?"

Tuy rằng trong phòng chỉ có hai người bọn họ nhưng không thể đảm bảo tỷ nữa sẽ không có người tiến vào, Nguyễn Diễm rúc vai quỳ trên thảm trải sàn, da dẻ quanh thân như bạch ngọc, vì hơi xấu hổ mà hiện ra nét ửng hồng, khỏi nói có bao nhiêu dụ người.

" Có phải chỉ cần làm như vậy, anh mới tha thứ cho tôi?"

Hầu kết Triệu Đông Sanh chuyển động lên xuống, tiếng khàn khàn, " Đúng."

Nguyễn Diễm mạnh mẽ nhắm mắt, " Được."

Triệu Đông Sanh ra hiệu cho Nguyễn Diễm quỳ xuống giữa hai chân y, Nguyễn Diễm ngửa đầu nhìn y, " Tôi có thể hỏi một chuyện không?"

Triệu Đông Sanh kéo khóa quần, giải thoát hung khí, " Hỏi."

" Anh thích tôi sao?"

Triệu Đông Sanh suýt bị dọa cho héo, " Con mẹ nó cậu bệnh thần kinh a! Cậu có tài cán gì khiến tôi yêu thích sao. Cậu á? Lão tử nhìn thấy cậu chính là khó chịu! Con mẹ nó lúc trước cậu đối với em trai tôi như thế nào, quên rồi sao?!"

" Ồ."

" Con mẹ nó cậu ồ cái gì mà ồ! Lão tử không có một chút nào yêu thích cậu! Cậu nhớ cho kĩ!" Triệu Đông Sanh ức muốn chết, lớn tiếng nói " Đừng nói mấy lời vô nghĩa nữa, lại đây nhanh ngậm lấy."

Nguyễn Diễm cúi đầu nhìn xem, thật lớn.

Triệu Đông Sanh hung ác nói, " Nhìn cái gì vậy! Há mồm!"

Bé ngoan Nguyễn Diễm há mồm, Triệu Đông Sanh cầm lấy tóc hắn ấn xuống, tự làm mình sáng khoái gần chết, cũng đau gần chết, " Đệt! Đem răng thu lại!"

Nguyễn Diễm phun tiểu Đông Sanh ra, liếm liếm hàm răng, " Anh gấp cái gì."

" Sao nói nhảm nhiều như vậy, mau chóng liếm!" Triệu Đông Sanh nhìn người trước mặt trần như nhộng, miệng khô lưỡi khô, " Tôi cái gì cũng không mang, tự chính cậu nhìn mà làm."

Nguyễn Diễm hiểu ý của y, không liếm ả ướt một chút, chờ tỷ nữa chịu khổ chính là mình.

Vì vậy hắn rất nghiêm túc mà liếm lên, từ rễ đến đỉnh, mỗi một nơi đều liếm đến ướt nhẹp, mắt thấy đồ chơi kia càng ngày càng trưởng, ở trong miệng hắn cứng rắn nhúc nhích, Nguyễn Diễm dừng lại một chút, sau đó hút một cái.

” Tôi...” Triệu Đông Sanh không kịp chuẩn bị, cứ như vậy bị hút đến bắn ra.

Nguyễn Diễm lui ra vừa lúc, chất sền sệt không lưu lại trong miệng, toàn bộ phun trên mặt hắn.

Hôm nay, từ tinh thần đến thân thể của Triệu Đông Sanh hoàn toàn chiếm được thỏa mãn, lỗ chân lông toàn thân mở ra, sáng khoái muốn chết.

” Lấy điều thuốc.”

Nguyễn Diễm rút ra một điều trong bao thuốc lá đưa vào miệng Triệu Đông Sanh, rồi cầm bật lửa đốt cho y.

Triệu Đông Sanh hút một hơi, nhả khói lên mặt hắn, ” Lau đi.”

Lúc này Nguyễn Diễm mới lấy giấy ăn lau mặt.

Triệu Đông Sanh hút thuốc, tầm mắt rơi vài ngực Nguyễn Diễm. Mẹ, tên này da dẻ thật tốt, trắng như tuyết, hai điểm trước ngực tươi tươi đẹp đẹp.

Muốn liếm.

Triệu Đông Sanh xì một tiếng, khiến Nguyễn Diễm giật mình, ” Làm sao vậy?”

” Làm sao vậy?” Triệu Đông Sanh trừng hắn, ” Cậu mắt mù à!”

Tầm mắt Nguyễn Diễm đi xuống, thấy tiểu Đông Sanh đã đứng lên, hắn mím môi, ” Kia... lại tiếp tục sao?”

” Đương nhiên tiếp tục, lão tử hôm nay đến chính là muốn làm người!”

Nguyễn Diễm im lặng không nói, quay lưng lại với Triệu Đông Sanh, quỳ trên thảm trải sàn, mên mê cái mộng, ” Đến đây đi!”

Triệu Đông Sanh bị cảnh trước mắt làm cho run lên, máu mũi suýt chút nữa phun ra ngoài, ” Con mẹ nó cậu... con mẹ nó cậu cứ như vậy banh chân ra sao? Đói khát lắm ư?”

Nguyễn Diễm xoay người, ngồi xếp bằng, mặt không biến sắc, ” Tôi xác thực rất đói, cũng rất khát, một ngày chưa được ăn cái gì.”

Triệu Đông Sanh phẫn nộ, lấy tay chọc chọc vào mặt hắn: ” Cậu đây là muốn tôi mời cậu ăn cơm?”

” Anh có thể không mời, tự tôi đi ăn.” Nguyễn Diễm xoa xoa tay, ” Cho nên mau mau làm cho xong đi.”

Triệu Đông Sanh nhặt áo sơ mi lên ném cho hắn.

Nguyễn Diễm ngửa đầu nhìn y, không hiểu gì hết.

Triệu Đông Sanh sửa sang quần áo đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, ” Làm sao, muốn để cái mộng trần đi ăn cơm?”

Nguyễn Diễm hỏi, ” Không làm sao?”

” Nghĩ hay lắm.” Triệu Đông Sanh khom lưng nắm cằm hắn, ngả ngón nói, ” Chờ cơm nước xong về tôi làm cậu đến chết.”

2. Ngận Nhuyễn Ngận Diễm - Chương 2

Ăn cơm được một nửa, đột nhiên có chuông điện thoại kêu, Triệu Đông Sanh lấy di động ra đứng dậy rời khỏi chỗ, sau mười mấy phút trở về, thấy thức ăn trên bàn đã bị quét sạch, một giọt cũng không thừa.

Triệu Đông Sanh cau mày.

Nguyễn Diễm ợ một tiếng no nê, nhìn sắc mặt Triệu Đông Sanh, có chút ngượng ngùng: " Xin lỗi, tôi thực sự... ách, quá đói."

Triệu Đông Sanh không nói gì, cầm áo vét lên: " Đi thôi."

Nguyễn Diễm vỗ vỗ bụng đứng dậy, đi theo phía sau y.

Ra khỏi quán cơm, Triệu Đông Sanh hỏi Nguyễn Diễm: " Nhà cậu ở đâu?"

" Anh muốn đưa tôi về nhà?" Nguyễn Diễm hỏi: " Không 'làm' sao?"

" Có chút việc, ngày hôm nay tha cho cậu." Triệu Đông Sanh rút điều thuốc đưa lên miệng, liếc Nguyễn Diễm một cái: " Không phải muốn đưa cậu về nhà, chỉ là muốn biết cậu ở đâu, sau đó bất cứ lúc nào cũng có thể tìm cậu."

" Rồi sao?"

" Như thế nào? Cậu cho rằng lặn giường một lần thì xong việc? Con mẹ nó cậu làm nhiều chuyện khốn nạn như vậy, ngủ một vạn lần còn chưa có đủ!"

Nguyễn Diễm cúi đầu nhìn mũi chân của mình, " Ồ."

Triệu Đông Sanh giận, " Từ giờ ở trước mặt tôi cậu không được ồ, có nghe không!"

Nguyễn Diễm gật đầu, " Chúng ta về nhà đi."

Triệu Đông Sanh lại sinh khí, " Ai với cậu là 'chúng ta'! Là tôi về nhà, còn cậu, chỉ là phòng trọ! Loại như cậu, đã sớm không có nhà!"

Nguyễn Diễm cúi đầu.

Đúng rồi, nhà ở đâu a, hẳn thật sự không có nhà.

Triệu Đông Sanh đưa Nguyễn Diễm về, lên lầu cùng hẳn.

Tiểu khu cũ nát, đèn hành lang đã hỏng từ lâu, không ai đến tu sửa.

Triệu Đông Sanh lấy di động ra, mở đèn pin cầm tay chiếu sáng, miệng hùng hùng hổ hổ, " Tiên sư nó, cái địa phương rách nát gì đây."

Nguyễn Diễm đi ở phía trước không nói một lời, từ lúc Triệu Đông Sanh nói hẳn không có nhà hẳn liền im lặng không lên tiếng nói chuyện.

Lên tới tầng năm, đứng vững trước một cánh cửa chống trộm thiết kế kiểu cũ, Nguyễn Diễm nâng ngón tay chỉ biển số nhà, nói với Triệu Đông Sanh: " Chính là chỗ này."

Triệu Đông Sanh hất cằm, " Mở cửa."

Nguyễn Diễm lấy chìa khóa mở cửa chống trộm, quay người nhìn Triệu Đông Sanh: " Không lừa anh, tôi đúng là ở phòng này, anh đi đi."

" Ồ." Triệu Đông Sanh đưa di động ra: " Đến, thêm wechat."

Nguyễn Diễm chậm rì rì lôi di động ra: " Thêm wechat làm gì?"

Triệu Đông Sanh nói chuyện đương nhiên, " Thời điểm muốn 'làm' thì gọi cậu a."

Nguyễn Diễm quét mã, thêm vào bạn tốt.

Triệu Đông Sanh thu hồi điện thoại, một câu thừa thãi cũng không nói, quay người rời đi.

Nguyễn Diễm nhìn chằm chằm bóng lưng Triệu Đông Sanh, đột nhiên thấy y quay người ném một vật lại, nhanh chóng bắt lấy.

Vừa nhìn, là một cái chụp chìa khóa*, bện da dê, hồng nhạt.

" Cũng không biết ai đem thứ này để trên xe, đàn bà hề hề, thấy thích hợp với cậu, thưởng cho cậu, coi như tiền công lau giày."

Dứt lời liền đi xa.

Triệu Đông Sanh rời khỏi tiểu khu rách nát, xe hướng đến viện điều dưỡng ở thành đông mà đi.

Dừng xe, đi thang máy lên lầu.

Bước vào phòng bệnh, đúng lúc Triệu Phùng quăng vỡ bình hoa, Triệu Đông Sanh nhanh chóng bước về phía trước, nắm chặt tay em trai, ôm eo kéo vào trong ngực, " Ngoan a, đừng nóng giận."

" Anh làm gì bây giờ mới tới!"

Hộ tá ngồi xổm xuống thu dọn mảnh vỡ của lọ hoa, Triệu Đông Sanh hướng sang bên cạnh ngồi xuống mạn giường, " Có chút việc nên trì hoãn."

Triệu Phùng không muốn buông tay Triệu Đông Sanh, thân thể nghiêng về phía trước, vội hỏi, " Anh hai, anh không phải nói sẽ giúp em giáo huấn tên tiểu tử họ Nguyễn kia sao, như thế nào?"

Triệu Đông Sanh động viên em trai, " Làm, chờ anh đến Mây Đình liền giáo huấn hắn."

Nguyễn Diễm tắm xong đi ra, không hiểu sao mũi nhảy liên tục mấy cái. Xoa xoa mũi, tùy tiện lau qua tóc, ném khăn sang một bên, leo lên giường nằm sắp xuống.

Ngày hôm nay... rất mệt, cũng rất vui vẻ.

Gặp được người đã lâu không gặp.

Nguyễn Diễm ôm gối, vui mặt vào trong, tự nhủ: sinh nhật vui vẻ.

Ngày thứ hai Triệu Đông Sanh bị ép dậy thật sớm.

Hết cách rồi, có người lấy điện thoại tăng âm lượng lớn nhất mở quân hành khúc đặt bên tai y, vậy người có dậy nổi hay không.

Triệu Đông Sanh rời giường, tiện tay lấy gối đập lên người Hứa Thành.

Hứa Thành miệng cũng tiện, " Lão đại! Anh phải nhớ kĩ một câu nói, nam nhân đích thực không đập gối."

Sau đó bị Triệu Đông Sanh tàn nhẫn nhắc chân đập mấy phát.

Triệu Đông Sanh nghiêng răng, ở trong gương trừng Hứa Thành, " Chuyện gì, nói."

" Là em trai bảo bối của anh a, sáng sớm gọi điện thoại cho em..." Hứa Thành hướng về phía trước, lồng ngực cơ hồ kề sát lưng Triệu Đông Sanh, liền bị y chọi một cùi trỏ, ngao một tiếng tiếp tục nói, " Bảo em đi bắt Nguyễn Diễm lại."

Triệu Đông Sanh không lên tiếng, đánh răng rửa mặt xong, ra khỏi phòng tắm, ngồi trên đầu giường, rũ mắt hút thuốc, " Bắt hắn làm gì?"

" Cậu ấy nói tâm buồn phiền, muốn tìm ai đó xả giận."

Triệu Đông Sanh hút thuốc, không lên tiếng.

Hứa Thành liếc mắt nhìn một cái, hạ giọng, " Lão đại, Tiểu Phùng nằm viện lâu như vậy, lúc này vừa mới tỉnh lại, trạng thái tâm sinh lý cũng không tốt, cơn giận này mà không cho đi ra, kia..."

Triệu Đông Sanh làm sao không hiểu ý gã, y dùng lực hít một hơi thuốc, đem nửa còn lại ấn xuống gạt tàn thuốc, thay quần áo.

" Để tôi đi cho."

Nguyễn Diễm từ trong nhà đi ra, nhìn thấy một chiếc Land Rover đỗ ngay bên ngoài đất trống, toát lên vẻ lăm lăm bức khí, uy nghiêm bạo ngược bên trong lộ ra một tia tao – cực kì giống người nào đó.

Nguyễn Diễm sững sờ, đứng lại.

Một lúc sau, thấy cửa bên tay lái mở ra, người nào đó chân dài bước xuống xe, cau mày nhìn Nguyễn Diễm, " Nhìn cái gì vậy? Còn không mau cút lại đây!"

Nguyễn Diễm đi tới, sờ sờ xe, ngửa đầu nhìn y, " Anh tìm tôi?"

" Không tìm cậu tìm quý chắc?" Triệu Đông Sanh thấy tay phải của hắn giấu phía sau lưng, nhúu mày, " Giấu cái gì?"

Nguyễn Diễm do dự một chút, đưa tay ra, cho y nhìn bánh mì đang cầm, cẩn thận từng li từng tý một hỏi, " Anh ăn không?"

Triệu Đông Sanh bị chọc tức đến nở nụ cười, " Cậu nghèo túng như vậy, nên cậu cũng nghĩ tôi không có tiền mua đồ ăn sáng sao?"

Nguyễn Diễm thở ra một hơi, lại đem tay phải giấu sau lưng.

Hắn đúng là sợ Triệu Đông Sanh ăn bánh mì của hắn, cũng không phải là không muốn.

Triệu Đông Sanh sách một tiếng, mở cửa ghế phụ ra, thiếu kiên nhẫn nói, " Lên xe."

Nguyễn Diễm không dám hỏi nguyên nhân, ngoan ngoãn bò vào trong xe.

Triệu Đông Sanh cũng ngồi vào, quay đầu nhìn chằm chằm Nguyễn Diễm, khiến hắn hết hoảng, " Làm sao vậy?"

" Ăn."

Nguyễn Diễm cúi đầu, nắm chặt bánh mì trong tay, " Tôi ăn sáng rồi." Bánh mì này là muốn để giữa trưa ăn.

" Ở trước mặt người thông minh, nói dối vui sao?"

Nguyễn Diễm mím môi, nửa ngày mới nghẹn ra một câu, " Thành tích thi đại học của anh 400 còn chưa tới."

Ý tại ngôn ngoại là: Anh không thông minh.

Triệu Đông Sanh không chút nào muốn cười, y táo bạo nói, " Cậu thông minh! Cậu cao điểm! Cậu lợi hại! Cậu có tiền sao? Ở một cái phòng rách nát, ăn một ổ bánh mì, giỏi lắm sao!"

Triệu Đông Sanh nói còn chưa đúng, đây là một ổ bánh mì đã quá hạn.

Nguyễn Diễm cúi đầu, không nói một câu. Hắn mà nói tiếp chắc Triệu Đông Sanh sẽ dỡ luôn nóc xe mất.

Cũng không biết khí lực từ đâu lớn như vậy.

" Đưa chìa khóa."

" Anh muốn chìa khóa nhà tôi làm gì?"

" Con mẹ nó sao cậu nói nhảm nhiều như vậy!"

Nguyễn Diễm từ đâu đó móc ra chìa khóa đưa tới.

Triệu Đông Sanh vừa nhìn liền bùng nổ, " Chụp chìa khóa đâu?"

Nguyễn Diễm thu tay về, chà xát đầu gối, " Tôi bán."

Triệu Đông Sanh trợn to mắt, gân xanh trên cổ bạo lên, " Cậu nói cái gì? Con mẹ nó cậu lặp lại lần nữa!"

Thanh âm y càng lớn, giọng Nguyễn Diễm càng nhỏ, " Kia chụp chìa khóa rất đắt giá, tôi vừa vận thiếu tiền nên bán đi."

* Chụp chìa khóa

Thấy ở Việt Nam mình bán 30k 1 cái như thế này.

3. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 3

Triệu Đông Sanh tức giận đến nỗi hai mắt biến thành màu đen: " Bán bao nhiêu tiền?"

Nguyễn Điềm nói ra một con số, giọng nói quá nhỏ làm Triệu Đông Sanh không nghe rõ, y hỏi lại một lần. Nguyễn Điềm tăng cao âm lượng, " 500 đồng."

Lồng ngực Triệu Đông Sanh phập phùng đập kịch liệt mấy lần, cẩn thận cảm điếu thuốc đặt lên miệng.

Nguyễn Điềm lén lút liếc mắt nhìn y một cái. Ngừng thở.

" Xuống xe."

Nguyễn Điềm mở cửa xe bò xuống, bỏ chạy.

Triệu Đông Sanh xuống xe theo, ở phía sau rống to, " Cậu chạy thêm một bước nữa xem!"

Nguyễn Điềm dừng lại, quay đầu nhìn y, " Tôi bị mượn làm rồi."

" Con mẹ nó một ngày cậu đi làm có thể kiếm được bao nhiêu tiền, tôi trả gấp đôi."

Triệu Đông Sanh lớn giọng, cộng thêm chiếc xe đắt tiền bên cạnh càng khiến người khác chú ý. Cách đó không xa có mấy người già dậy sớm tập thể dục đều đang nhìn về bên này, khoa tay múa chân nói thầm gì đó. Nguyễn Điềm bước nhanh về phía Triệu Đông Sanh, cúi đầu, tâm trạng không tốt lắm, " Đây không phải là vấn đề một ngày bao nhiêu tiền, tôi vô cơ bỏ việc rất có thể sẽ bị đuổi..."

Triệu Đông Sanh đánh gãy lời hấn, " Không liên quan đến tiền? Con mẹ nó ngay cả chụp chìa khóa cậu cũng bán mà không liên quan sao!"

Nguyễn Điềm không hiểu tại sao Triệu Đông Sanh lại phẫn nộ, cảm thấy có chút buồn bực: " Không phải chỉ là một cái chụp chìa khóa thôi sao, còn do người khác để quên trong xe của anh. Nếu anh đem nó cho tôi rồi tính là phí lau giày, vậy nó chính là của tôi, tôi xử lý ra sao là việc của tôi, người như anh thật hẹp hòi, thật không giống bộ dáng của một ông chủ."

Miệng Triệu Đông Sanh phun ra một ngụm khói, nở nụ cười, " Tôi hẹp hòi?" Giơ tay gõ xuống đầu Nguyễn Điềm, lại hất bánh mì xuống đất, " Hẹp hòi sao?"

Nguyễn Điềm nhặt bánh mì lên không dám tranh luận nữa.

Tay trái Triệu Đông Sanh kẹp thuốc lá, tay phải bóp lấy cổ Nguyễn Điềm, sau đó đẩy hấn ngã xuống đất, " Cậu là chưa chân chính thấy nam nhân nhỏ mọn."

Nguyễn Điềm ho khan hai tiếng, thở hổn hển mấy cái, rồi đứng lên.

Triệu Đông Sanh ném tàn thuốc, lấy mũi giày di di, cầm cổ áo Nguyễn Điềm ném vào trong xe, cũng không chê người hấn đẩy bụi ô uế ghé dựa.

Đi suốt một đường Nguyễn Điềm đều không lên tiếng, mãi đến khi Triệu Đông Sanh lái xe vào viện điều dưỡng, tìm chỗ trống dừng xe, lúc này hấn mới hỏi, " Anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?"

" Cậu chờ chút sẽ biết." Triệu Đông Sanh cười lạnh, " Cũng chẳng phải chuyện tốt gì, dù sao tôi cũng là nam nhân nhỏ mọn mà."

Nguyễn Điềm xuống xe, đi theo phía sau Triệu Đông Sanh.

Triệu Đông Sanh không đi về hướng cửa chính, mà kéo Nguyễn Điềm đến một góc không người qua lại.

Thoạt nhìn y như có lời muốn nói.

Nguyễn Điềm đối bụng đến hai chân nhũn ra, yên lặng bước nhanh lên trước dựa vào tường.

Triệu Đông Sanh nghĩ hấn muốn phối hợp với y, thái dương nhảy một cái, " Hỏi cậu chuyện này."

" Chuyện gì?"

" Chụp chìa khóa bán bao nhiêu tiền?"

Nguyễn Diễm mím môi, " Lúc này anh hỏi rồi."

Triệu Đông Sanh trừng mắt, " Quên rồi."

" 500 đồng."

Đột nhiên tay Triệu Đông Sanh nắm thành quyền dơ lên, đập thẳng vào tường oành một tiếng. Nếu không phải Nguyễn Diễm tránh đúng lúc, lần này chắc chắn lấy đi nửa cái mạng của hắn. Nguyễn Diễm sợ đến nỗi không dám hô hấp, mặt trắng bệch nghiêng đầu nhìn tay phải của Triệu Đông Sanh – máu me đầm đìa, trời mới biết y bỏ ra bao nhiêu khí lực.

Nguyễn Diễm run chân, thân thể trượt xuống, nửa đường bị Triệu Đông Sanh túm trở lại, tay phải của y ở trên hai má với cổ hắn cọ loạn, " Lá gan nhỏ như vậy? Không nên a Nguyễn thiếu, tôi nhớ lúc trước khi cậu đẩy em trai tôi xuống lầu ánh mắt không thay đổi dù là một chút, đó không phải là cố ý gây thương tích mà là cố ý giết người."

Nguyễn Diễm nói, " Tôi, tôi sai rồi..."

" Hiện tại biết sai rồi?" Triệu Đông Sanh đẩy Nguyễn Diễm ngã ra đất, đá lăn hai vòng, kéo caravat xuống buộc lại bàn tay bị thương, ở trên cao nhìn xuống, " Đứng lên."

Mặt mày Nguyễn Diễm xám xịt bò dậy, máu tươi lẫn bụi dính đầy mặt, mắt hồng hồng cùng môi không chút huyết sắc, thoạt nhìn tương đối chết vật.

Triệu Đông Sanh cảm thấy hài lòng, xoa tóc hắn càng loạn hơn, " Đi, dẫn cậu đi gặp một người."

Triệu Đông Sanh mở cánh cửa ra, Nguyễn Diễm đi phía sau y theo vào.

Phòng rất rộng rãi, phía dưới là thảm trải sàn dày đặc, bóng lưng Triệu Đông Sanh biến mất trong tầm mắt, Nguyễn Diễm ngẩng đầu, không kịp chuẩn bị bất ngờ chạm nhau với ánh mắt của thiếu niên trên giường.

Nguyễn Diễm trợn to mắt, "...Triệu Phùng?"

" Làm sao, không nghĩ tới tao mệnh lớn như vậy còn có thể tỉnh lại?" Triệu Phùng hừ lạnh một tiếng, từ trên xuống dưới quét hắn mấy lần, cau mày quay đầu nhìn Triệu Đông Sanh, " Anh, anh đánh người ta thành như vậy rồi làm sao em dám ra tay a, bắn chết."

Triệu Đông Sanh một cước đạp ngã Nguyễn Diễm, " Không phải ngày hôm qua em bảo anh đi giáo huấn hắn sao?"

" Có thể giáo huấn, nhưng anh đừng tự mình động thủ a." Triệu Phùng muốn xuống giường, Triệu Đông Sanh vội vàng tiến lên ngăn cản, " Em định làm gì?"

Triệu Phùng nhanh chóng bắt lấy tay phải của y, Triệu Đông Sanh tránh ra, tay trái gõ gõ trán cậu, " Trước tiên anh giúp em xả giận, ngoan a, ăn cơm thật tốt, hảo hảo phục hồi, chờ em có thể đi lại, rồi em muốn đánh hắn như thế nào anh đều không quản."

Triệu Phùng ôm lấy eo Triệu Đông Sanh, vành mắt ửng hồng, " Anh hai, xin lỗi, em... Thực sự bây giờ rất khó phục hồi, đứng không vững cũng không dám soi gương, em bây giờ như..."

Triệu Đông Sanh khẽ vuốt đầu cậu, " Không có chuyện gì, rồi sẽ tốt lên thôi."

Triệu Phùng gật gật đầu, nằm lại trên giường, " Để hắn đi đi, chờ em hoàn toàn khỏe lại rồi sẽ tìm hắn tính sổ."

Triệu Đông Sanh nhìn Nguyễn Diễm, thấy hắn yên tĩnh quỳ gối ở kia, lệ rơi đầy mặt, Triệu Đông Sanh cau mày, tâm trạng buồn bực, rống lên, " Còn không mau cút!"

Nguyễn Diễm đứng lên, không nói một lời quay người bước đi.

Nguyễn Diễm đứng ở bãi đậu xe đợi nửa giờ.

Triệu Đông Sanh nhìn thấy hắn, lại một cước đem hắn đạp ngã trên mặt đất, thở dài một hơi, chờ Nguyễn Diễm chậm rì rì đứng dậy, mới mở miệng hỏi, " Đang chờ tôi?"

Nguyễn Diễm gật đầu.

Triệu Đông Sanh lấy chìa khóa xe, mở cửa, " Lên xe."

Nguyễn Diễm vòng qua một bên khác, mở cửa xe ngồi vào trong.

Triệu Đông Sanh hạ cửa sổ xe xuống, lấy một điều thuốc cho lên miệng đã thấy Nguyễn Diễm cầm bật lửa lại gần, Triệu Đông Sanh nghiêng đầu để hẩn châm thuốc, tầm mắt dừng trên mặt Nguyễn Diễm đã lau dọn sạch sẽ. Y hút một hơi thuốc, có chút mệt mỏi xoa thái dương, " Vừa nãy sao lại khóc?"

" Cảm ơn anh."

Triệu Đông Sanh liếc hẩn một cái.

Vành mắt Nguyễn Diễm vẫn có chút ửng hồng, nhìn Triệu Đông Sanh, " Cảm ơn anh đã dẫn tôi tới nơi này." Giúp tôi biết Triệu Phùng đã tỉnh lại, giúp tôi giảm bớt hổ thẹn.

" Cũng cảm ơn anh..." Nguyễn Diễm nhìn về phía tay phải Triệu Đông Sanh, lặ lại một lần, " Cảm ơn anh."

" Mẹ nó cậu lại tưởng bỏ cái gì, chỉ bằng thân thể nhỏ bé này của cậu, tôi sợ một quyền đánh xuống khiến cậu tàn phế tôi lại phải bồi thường tiền thuốc thang, cậu biết nằm viện tốn rất nhiều tiền không?"

Nguyễn Diễm gật đầu, " Tôi biết."

" Cậu biết cái đéch gì!" Triệu Đông Sanh càng nghĩ càng giận, " Con mẹ nó cậu có biết một cái chụp chìa khóa giá hơn 500 đồng không!"

Này vẫn chưa xong sao.

Nguyễn Diễm suy nghĩ một chút nói, " Nếu không, tôi mời anh ăn cơm." Dừng một chút rồi bổ sung tiếp: " Tôi rất thiếu tiền, nên chỉ lấy một nửa tiền bán chụp chìa khóa ra dùng."

Triệu Đông Sanh tay đau, huyết thái dương cũng đau, đầu óc xoay chuyển chậm, qua nửa phút mới hiểu lời Nguyễn Diễm nói.

Đứa ngu ngốc này thật sự cho rằng y là kẻ hẹp hòi, nghĩ y không cam lòng để toàn bộ tiền bán chụp chìa khóa rơi vào túi hẩn.

Triệu Đông Sanh hít sâu một hơi cắn răng, đem tàn thuốc dí vào gạt tàn, " Được, hôm nay lão tử sẽ để đứa ngu ngốc như cậu bao ăn."

Triệu Đông Sanh nói ngu ngốc thì chính là ngu ngốc, một phần thức ăn không nhiều cũng không ít, ăn không hết đóng gói mang về.

Về nhà, liền đem đồ ăn đã đóng gói đổ ra chậu, cho con chó hoang y nuôi mấy năm ăn, thấy nó rung đùi đắc ý vui vẻ, Triệu Đông Sanh nắm tay thành nắm đấm giơ trên đầu nó, " Mày đúng là đồ ngu mà!"

4. Ngận Nhuyễn Ngận Diễm - Chương 4

Sau khi mời Triệu Đông Sanh ăn cơm xong thì Nguyễn Diễm nhanh chóng rời đi, vội vã chạy qua ba con phố, đến một quán cơm nhỏ chỗ hẩn đang làm thuê.

Một trận mắng chửi xả xuống sau đó là khẩu trừ nửa ngày lương, cũng may cửa hàng đang bận rộn, ông chủ cùng hai người nữa xào rau còn không kịp, làm gì có thời gian mà quan tâm đến hẩn.

Nhặt rau, rửa bát, dọn đồ thừa, lau bàn, thỉnh thoảng còn ra ngoài ship đồ ăn, cơ hồ bận đến chân không chạm đất tận sáu giờ tối, cả người mệt mỏi bụng đói muốn hôn mê luôn.

Kéo thân thể mệt mỏi rời khỏi quán cơm, đến trạm xe bus chờ xe, Nguyễn Diễm ngồi trên hàng ghế inox, mắt nhắm mắt mở, đột nhiên nhớ đến cái bánh mì rơi ở trong xe Triệu Đông Sanh.

Đó là khi một cửa hàng bánh mì khai trương, mở hoạt động mua 1 tặng 1, hẳn mua về mười sáu cái, đó là cái cuối cùng.

Mặc dù bánh đã hết hạn nhưng ăn vào mùi vị cũng không sai biệt lắm.

Mà khí trời càng ngày càng nóng, nếu có cái tủ lạnh... Nguyễn Diễm nhanh chóng đánh gậy ý tưởng này, không tốt quá phí điện.

Lúc này xe bus vào bến, Nguyễn Diễm lên xe bỏ tiền, tìm chỗ ngồi xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bảy giờ rưỡi còn đi làm ở chỗ khác, hẳn chỉ còn thời gian là một tiếng, vì đảm bảo chất lượng công tác tiếp theo, hẳn phải hảo hảo ngủ một giấc.

Song khi mà Nguyễn Diễm trở lại phòng trọ, lại đem một giờ xa xỉ này suy nghĩ mấy chuyện râu ria.

Mãi đến lúc bước ra khỏi cửa hẳn rốt cục quyết định làm một việc, lấy điện thoại ra gọi, sau đó từ trong tủ quần áo lôi ra một cái hộp sắt, mở ra, từ trong đóng tiền lẻ lộ ra một cái thẻ ngân hàng.

Mười giờ tối, Nguyễn Diễm nhận được một tin nhắn.

Cắt điện thoại đi, lặng lẽ ra ngoài bằng cửa sau.

Tiểu Thanh nhìn thấy Nguyễn Diễm, từ trong túi lấy ra chụp chìa khóa đưa cho hẳn.

Nguyễn Diễm nhận chụp chìa khóa, lặn qua lộn lại nhìn kỹ, Tiểu Thanh cười nói, " Không cần xem, chính là chiếc cậu đưa cho tôi, tôi cũng không thể vì một ngàn đồng của cậu mà phá hỏng uy tín kinh doanh."

Nguyễn Diễm có chút lúng túng," Thật không tiện a, thật sự vật này đối với tôi... Đối với bằng hữu tôi mà nói rất quan trọng, tôi lúc đầu không biết, cho nên mới..."

" Tôi hiểu." Tiểu Thanh vung tay, " Nói thật không tiện là tôi mới đúng, cậu bán cho tôi năm trăm đồng lại mua về một ngàn đồng, nhưng cậu cũng biết tôi rất giữ chữ tín, đây là lần đầu tiên tôi cho lui tiền cộc..."

" Tôi hiểu, cảm ơn." Nguyễn Diễm từ chỗ nào đó móc tiền ra đưa cho cô.

Tiểu Thanh nhận rồi đếm, một ngàn đồng, cô nhìn Nguyễn Diễm gầy gò đến mức hóp hết cả mặt, thâm thở dài, rút hai trăm đồng đưa cho hẳn, " Dù thiếu tiền cũng phải ăn cơm cho thật ngon, có sức khỏe mới kiếm được tiền."

" Cảm ơn." Nguyễn Diễm đẩy tay cô ra, " Cô đã giúp tôi đại ân, tiền này tôi không thể cầm, tôi về làm việc."

Hừng đông Nguyễn Diễm mới tan ca, ra khỏi cửa, liền nhìn thấy xe Land Rover của Triệu Đông Sanh đang đậu trước cửa.

Vẫn là chiếc xe ấy, bất đồng chính là, sáng ngày trạng thái yên tĩnh, bây giờ...

Lắc qua lắc lại rất lợi hại.

Nguyễn Diễm nhìn chằm chằm hai mấy giây rồi quay đầu rời đi.

Gọi xe rất đắt, nếu như không có tình huống đặc biệt, hẳn sau khi tan ca thường sẽ tự đi bộ về.

Đường phố đêm khuya, xe ít, người càng ít hơn. Nguyễn Diễm dọc theo vỉa hè chậm rãi đi, đi được 200 mét, làm thế nào cũng không đi nổi nữa. Ngày hôm nay có tình huống đặc biệt, hẳn quá mệt mỏi.

Nguyễn Diễm đứng tại chỗ một phút, quay đầu chạy trở lại.

Ở cửa quán bar rất dễ đón xe, hẳn quyết định đón xe về nhà hảo hảo ngủ một giấc, như vậy ngày mai mới có tinh lực làm việc cường độ cao.

Hẳn thật sự rất mệt mỏi.

Nguyễn Diễm tự nói với bản thân như vậy.

” Con mẹ nó, Trịnh Tuân, nhìn rõ lão tử là ai!” Triệu Đông Sanh ngồi trên ghế lái vô cùng gian nan, tay bị tóm, đùi bị đè lên, cả người không thể động đậy, khỏi nói có bao nhiêu tức giận, ” Cậu còn như vậy là tôi động thủ à!”

Trịnh Tuân lốc một đồng rượu xuống, sớm không nhận rõ ai với ai, gã lúc này chỉ muốn phát tiết, ” Bảo bối nhi, đừng nóng vội, em theo Tuân ca, ca thỏa mãn em.”

Triệu Đông Sanh trừng mắt nhìn, khá lắm, còn thật sự lời sủng ra.

Không thêm để ý đến nữa, trực tiếp cho một quyền.

” Dạch. Mợ!” Triệu Đông Sanh vẩy vẩy tay phải, đau đến xanh cả mặt. Tên Trịnh Tuân kia trúng một quyền, càng thêm hưng phấn, lung tung lôi kéo dây thắt lưng, tiếp tục nhào lên người Triệu Đông Sanh. Thực sự Triệu Đông Sanh không còn kiên trì, cũng không quản Hà Thắng sau khi biết thì sẽ trả thù y như thế nào, ấn đầu Trịnh Tuân vào bên trong mạnh mẽ đập một cái lên tay lái, thừa dịp gã hôn mê ngất ngỉ rời khỏi xe, đóng cửa cài chốt.

Lại gọi điện cho Hà Thắng, ” Mau đến đón ngựa giống nhà người về, lão tử sắp bị hấn hại chết rồi!” Quay người lại, liền nhìn thấy Nguyễn Diễm đang đứng cách y ba bước, Triệu Đông Sanh ngăn người, cắt điện thoại đi, ” Sao cậu lại ở đây?”

Nguyễn Diễm cúi đầu, mím môi không lên tiếng.

” Hỏi cậu đấy!” Triệu Đông Sanh nhanh chân tiến lên, chọt chọt cái trán hấn, ” Đã trễ thế này, một người ở đây làm gì?”

Nguyễn Diễm lui về sau nửa bước, sờ sờ cái trán, ” Tôi vừa mới tan ca.”

” Mới tan ca?” Triệu Đông Sanh nâng cổ tay xem đồng hồ, cau mày, ” Sao muộn như vậy mới tan ca?”

Nguyễn Diễm cúi đầu đá văng một viên đá nhỏ bên chân, ” Kia phải hỏi ông chủ.”

Hỏi ông chủ, y chính là ông chủ a....

Triệu Đông Sanh ho nhẹ một tiếng, ” Tan ca rồi không về mà còn ở đây ngó nghiêng xung quanh làm gì?”

Nguyễn Diễm ngẩng đầu nhìn chằm chằm xe Triệu Đông Sanh, ” Tùy tiện xem.”

Triệu Đông Sanh quay đầu nhìn lại, xe yêu của y đang lay động kịch liệt, mà bên trong tuyệt đối không phải người y yêu. A, tựa hồ nên giải thích một chút, mà nghĩ lại, đậu má, tại sao y phải giải thích?

” Nhìn cái gì vậy, cút nhanh lên!” Triệu Đông Sanh quát xong mới phát hiện Nguyễn Diễm không có nhìn xe y mà đang nhìn tay phải của y.

Triệu Đông Sanh cúi đầu nhìn tay phải của mình, máu đang thấm ra ngoài vải, thật con mẹ nó phiền phức. Triệu Đông Sanh cau mày sách một tiếng, thô lỗ kéo vải băng nhuộm máu ra quăng xuống đất, rồi lại quát Nguyễn Diễm, ” Không phải việc của cậu, mau về nhà đi!”

Nguyễn Diễm quay người chạy.

Triệu Đông Sanh hút xong một điếu thuốc, Hà Thắng mới chạy tới.

Nam nhân gầy gò âu phục giày da đóng sầm cửa xe, bước mấy bước lớn tới trước mặt Triệu Đông Sanh, ” Người đâu?”

Triệu Đông Sanh lấy chìa khóa xe ra, nhấc cảm hướng bên phải.

Hà Thắng nhanh chân chạy lại mở cửa xe, thấy Trịnh Tuân quần áo ngổn ngang, trán đang chảy máu, quỳ một gối xuống ghế lái phụ, tàn nhẫn đập cửa xe. Hà Thắng đau lòng đến chết, khom lưng ngồi vào trong xe, một bên cưỡi quần một bên gọi gã, ” Trịnh Tuân, lại đây.”

Trịnh Tuân thần trí sớm đã không rõ, đột nhiên nghe thấy âm thanh Hà Thắng trong không gian bị phong bế, nhiệt huyết càng sôi trào, mắt đỏ ngầu vặn người bò đến ghế sau, đẩy ngã Hà Thắng dạng hai chân lên súng.

Xe liền lắc lư.

Triệu Đông Sanh miệng cắn thuốc, mặt thể hiện biểu tình nhứt nhối. Tháng trước vừa mới mua xe, bản thân y còn chưa kịp thử xem đây, lại để đôi gian phu dâm phụ kia đoạt trước rồi.

Triệu Đông Sanh hí mắt một cái, ân, nên đổi xe.

Hút xong bốn điếu thuốc, hai người trên xe còn chưa làm xong việc, Triệu Đông Sanh dập thuốc, thở dài, vừa nghiêng đầu liền phát hiện một người âm thầm đứng phía sau, giật mình, " Con mẹ nó, cậu bệnh thần kinh a! Đêm rồi muốn hù chết người khác sao!"

" Không." Nguyễn Diễm lại đi sang bên kia xe, " Không làm chuyện mờ ám thì đâu cần phải sợ."

Triệu Đông Sanh hận không thể bịt miệng hắn lại, " Cậu lại tới làm gì?"

Nguyễn Diễm cầm bát mì đang bốc hơi khom lưng đặt xuống đất, từ trong túi móc ra gói băng gạt cùng một lọ được Vân Nam, thân thủ kéo lấy tay Triệu Đông Sanh, " Thời điểm mua mì liền nhìn thấy cái này nên tiện tay mua, tôi giúp anh bằng bố một chút."

Triệu Đông Sanh không ngăn cản, đưa tay phải lên mặc hắn dẫn dắt.

Y rũ mắt nhìn đỉnh đầu Nguyễn Diễm, giọng nói có hơi khàn, " Mua ở đâu?"

" Phía trước giao lộ có cửa hàng 24 giờ."

Triệu Đông Sanh biết ở đây có cửa hàng 24 giờ, nhưng không biết cửa hàng tiện lợi cũng bán đồ y tế.

" Vật nhỏ, nhìn ăn thật ngon."

Nguyễn Diễm chuyên tâm băng bó cho y, không nghe rõ, " Cái gì?"

Triệu Đông Sanh hoài nghi lúc này có phải bị quỷ nhập vào người không, bực mình nhú nhú mày, " Tôi nói bát mì kia thoát nhìn ăn thật ngon!"

Nguyễn Diễm băng bó cẩn thận, cuối cùng nói, " Hảo." Thả tay Triệu Đông Sanh ra, cầm lấy bát mì ngồi xồm một bên bắt đầu ăn ngồm ngoàm, nói mơ hồ. " Đúng ăn ngon, mà không cho anh, ngày hôm nay anh ăn của tôi hết 250 đồng, đến giờ tôi vẫn còn đau lòng."

5. Ngận Nhuyễn Ngận Diễm - Chương 5

" Có hai trăm đồng mà đau lòng như vậy, còn bảo tôi hẹp hòi, cậu mới thật hẹp hòi." Triệu Đông Sanh quay đầu nhìn xe của mình vẫn còn đang rung, mặc niệm cho Hà Thắng 3 giây, khom lưng ngồi xồm xuống bên cạnh Nguyễn Diễm, đùa hấn, " Kia cho tôi một ngụm canh đi."

Nguyễn Diễm đói bụng muốn chết, không có thời gian để ý đến y, chờ ăn xong húp hết nước, hài lòng vỗ vỗ bụng, liếm liếm môi, mới đưa cho y xem cái hộp rỗng, " Hết rồi."

" Quỷ hẹp hòi." Triệu Đông Sanh tiếp nhận cái hộp, đứng dậy đi vài bước ném hộp vào trong thùng rác, rút điếu thuốc đưa lên miệng đi về, đưa bật lửa cho Nguyễn Diễm, " Đến, cho cậu cơ hội kiếm tiền."

Nguyễn Diễm cầm bật lửa, ngửa đầu nhìn y, " Một lần châm thuốc bao nhiêu tiền?"

Triệu Đông Sanh lạnh lùng liếc hấn, " Năm trăm đồng."

" Thành giao." Nguyễn Diễm giơ tay lên, Triệu Đông Sanh liền ngả người ra sau, Nguyễn Diễm bắt buộc phải nhón chân lên, cả người cơ hồ áp lên lồng ngực Triệu Đông Sanh, châm lửa xong Nguyễn Diễm để bật lửa vào trong túi mình, nhỏ giọng nói, " Lúc sáng ở trong xe tôi cũng châm cho anh một lần."

" Đó là do cậu tự nguyện, không tính." Triệu Đông Sanh hút thuốc cười cười, rút ví ra đưa năm trăm cho Nguyễn Diễm.

Tiền mặt mới tỉnh, Nguyễn Diễm cầm từng tờ từng tờ nhìn kỹ.

" Tiền thật!" Triệu Đông Sanh cất ví tiền, giơ tay gõ trán hẳn, " Tiểu tham tài, lại cho cậu cơ hội kiểm tiền, có muốn hay không?"

Ba giờ hai mươi lăm phút sáng, cuối cùng cửa xe cũng từ bên trong mở ra. Hà Thắng xuống xe, sửa lại quần áo trên người, giơ tay cài lại một cúc áo trên cổ tay, cất bước đi đến trước mặt Triệu Đông Sanh, " Thuốc."

Triệu Đông Sanh nghe thấy âm thanh anh khàn đặc, sách một tiếng, rút ra hộp thuốc lá. Hà Thắng tiếp nhận, tiện tay cho y một quyền, " Cảm ơn."

Triệu Đông Sanh đã sớm biết trước, nếu không như vậy thì không phải là Hà Thắng, sau khi xong việc chắc chắn anh sẽ khởi binh vấn tội, y mới đứng ở đây chờ. Không chờ không được, y mà phải mông rời đi, anh ta khẳng định sẽ suốt đêm tìm người hủy đi quán của y.

Triệu Đông Sanh cau mày, đầu lưỡi đảo qua trong miệng một vòng, " Con mẹ nó cậu ra tay có dám nặng thêm nữa không?"

Hà Thắng hút thuốc, dựa vào cửa xe, " Cậu đoán tôi có dám hay không?"

" Cậu dám, cậu giỏi." Triệu Đông Sanh tức giận, " Từ nay về sau Trịnh Tuấn đừng hòng bước vào quán của tôi nữa bước!"

" Đó là việc của cậu cùng hẳn, tôi không quản." Hà Thắng nặng nề phun ra một ngụm khói, " Tôi chỉ biết cậu đánh hẳn."

Triệu Đông Sanh trợn mắt, " Hẳn loạn thành như vậy mà tôi không được đánh?"

" Hảo." Hà Thắng vỗ vai y, " Nói cho tôi một chút xảy ra chuyện gì."

Triệu Đông Sanh trở lại đại sảnh nhà hàng, thấy Nguyễn Diễm đang ngủ say trên ghế salong. Triệu Đông Sanh đến gần, ngày thường giám đốc khó được gặp ông chủ, đêm nay gặp phải, tự nhiên không buông tha cơ hội lấy lòng, " Ông chủ, ngài xem bây giờ đã muộn, nếu không đêm nay đừng về, phòng của ngài đã chuẩn bị tốt, tôi lại đi tìm..."

Triệu Đông Sanh đánh gãy lời lão, " Tìm cho tôi một chiếc xe."

Giám đốc nhìn sắc mặt Triệu Đông Sanh, vội nói, " Được, được, được, lập tức!"

Xe sắp tới, Triệu Đông Sanh một mặt ghét bỏ nhìn người trên ghế salong, khom lưng xuống, giám đốc ngăn cản Triệu Đông Sanh, " Tôi đến, tôi đến." Tay mới vừa đụng đến một góc quần áo liền bị Triệu Đông Sanh mạnh mẽ vỗ bỏ, vừa nhìn liền thấy ánh mắt ông chủ như muốn ăn thịt người, giám đốc ngu ngốc cuối cùng cũng biết là không đúng chỗ nào, dọa ra một thân mồ hôi, vội vã cách ra xa, " Ngài đến, ngài đến."

Triệu Đông Sanh chỉ chỉ mặt Nguyễn Diễm, " Người này, nhìn rõ ràng chưa?"

Giám đốc lau mồ hôi, " Nhìn rõ ràng..."

" Về sau người này đến làm, phải để hẳn thoải mái, hiểu ý tôi chứ?"

Giám đốc gật đầu liên tục, " Hiểu, hiểu."

Lúc này Triệu Đông Sanh mới khom lưng xuống ôm lấy người, quay lưng nhanh chân rời đi.

Về đến nhà, đem người thả trên ghế salong, thấy Nguyễn Diễm vẫn không tỉnh, bị ôm tới ôm lui như thế mà còn ngủ sâu như vậy, Triệu Đông Sanh không nhịn được cau mày, " Giống hệt như heo." Cầm thăm đập lên cho hẳn, xoa xoa thái dương đi vào nhà tắm.

Tắm xong đi ra, thấy Nguyễn Diễm ngồi trên ghế salong, còn buồn ngủ nhìn y.

" Tỉnh rồi?" Triệu Đông Sanh lơ đãng trên, chủ vây quanh eo một chiếc khăn tắm, miễn cưỡng đi tới ngồi trên ghế salong đối diện, liếc nhìn Nguyễn Diễm, " Mời cậu đến nhà giúp tôi tắm rửa, ngược lại cậu tốt rồi, ngủ như heo, gọi sao cũng không dậy."

” Xin lỗi, tôi thật sự...” Ánh mắt Nguyễn Diễm nâng lên chạm vào cơ ngực hoàn mỹ của Triệu Đông Sanh, thân thể tê rần, lại quên mất muốn nói cái gì.

Triệu Đông Sanh khom lưng từ bàn trà lôi ra một hộp thuốc, giống như đại gia vắt chân lên, đưa tay phải ra, ” Đến, mới tắm rửa bị ướt rồi, băng bó lại cho cậu tiên.”

Nguyễn Diễm trực tiếp lướt qua bàn trà, ngồi xổm bên cạnh Triệu Đông Sanh, đem tay y cẩn thận đặt lên chân mình, nhanh chóng bỏ đi băng gạc bị ướt.

Triệu Đông Sanh thấy hấn cúi đầu, lỗ tai đỏ như lửa, buồn bực, ” Tai cậu bị làm sao?”

Nguyễn Diễm không lên tiếng, tay đang tháo băng gạc một nửa đột nhiên sờ lên cơ ngực của Triệu Đông Sanh.

Triệu Đông Sanh suýt nhảy dựng lên, giọng nói cất cao, ” Cậu làm gì?”

Lần này cả cổ Nguyễn Diễm đều đỏ, ” Xin lỗi, tôi... nhịn không được.”

Triệu Đông Sanh vừa nãy cũng là nhịn không được lớn tiếng như vậy, chủ yếu là quá ngạc nhiên – lòng bàn tay Nguyễn Diễm cọ đến đầu nhũ của y. Mặt mũi Triệu Đông Sanh không được tự nhiên, vừa nãy phản ứng có chút lớn.

Y lặng lẽ ở trong lòng mình cấp một bậc thang, lần đầu tiên bị sờ như vậy, một cái tay thật mềm, đổi thành người khác cũng sẽ phản ứng thế thôi.

Nơi này ngạnh, nơi đó cũng ngạnh. Triệu Đông Sanh ngồi không yên, ” Nhịn không được? Con mẹ nó cậu thật khôn nạn a, nhìn thấy nam nhân không mặc quần áo là muốn sờ soạng.”

Nguyễn Diễm đỏ mặt phản bác, ” Tôi không có.”

Triệu Đông Sanh rút tay về, ” Cậu vừa nãy sờ tôi!”

Nguyễn Diễm đem tay y kéo lại, tiếp tục tháo băng gạc, ” Tôi nói không phải nam nhân nào nhìn thấy cũng sờ, tôi chỉ sờ soạng anh.”

” Lão tử vì sao phải cho cậu sờ!” Mặt Triệu Đông Sanh đỏ đến mang tai, cũng không biết mình tặc mao cái gì, ” Đừng hòng lấy tiền nữa.”

Nguyễn Diễm định ngẩng đầu lên thì liền bị Triệu Đông Sanh áp trở lại, ” Làm nhanh lên!”

Nguyễn Diễm không dám nhìn cũng không dám sờ nữa, đành hoảng vội thuốc băng bó cho tay phải bị thương của Triệu Đông Sanh.

Chờ hấn làm xong, lều nhỏ cũng bớt ngạnh đến không sai biệt lắm.

Triệu Đông Sanh vẫn buồn bực, liếc nhìn Nguyễn Diễm cúi đầu phục tùng, cau mày xua tay, ” Cút, cút, cút, tắm rửa đi ngủ.”

Bé ngoan Nguyễn Diễm đi.

Tắm rửa xong khoác áo tắm đi ra, hỏi Triệu Đông Sanh, ” Tôi ngủ ở đâu?”

Triệu Đông Sanh chỉ tay, ” Phòng kia.”

Nguyễn Diễm xoay người đi vài bước, lại quay về, đến bên cạnh Triệu Đông Sanh, ” Anh thật sự không cho tôi tiền?”

” Không cho.” Triệu Đông Sanh oán hận hút một hơi thuốc, ” Cho cậu nhớ thật kĩ, lần sau không được tùy tiện sờ soạng người khác.”

Hai ngàn đồng liền vay như vậy, Nguyễn Diễm hận chính mình không quản được tay, cũng hận Triệu Đông Sanh hẹp hòi, ” Rõ ràng là anh không mặc quần áo câu dẫn tôi, giờ lại quay ra trách tôi!”

Triệu Đông Sanh đứng dậy, chỉ mũi mình, ” Tôi – câu dẫn cậu?!”

Tức giận đến khăn tắm cũng rơi mất.

Nguyễn Diễm vừa mới liếc mắt nhìn một cái liền bị gối ôm đập trúng mặt, Triệu Đông Sanh khom lưng nhặt khăn tắm lên, quây bộ vị trọng yếu, tức đến nổ phổi, " Nhìn cái gì vậy!"

Nguyễn Diễm nhu nhu mặt, bình tĩnh nói, " Liếm đều liếm qua, nhìn tý có sao." Tầm mắt đảo xung quanh eo Triệu Đông Sanh một vòng, quay người đi, " Không cho thì không làm, tôi đi ngủ."

Để lại Triệu Đông Sanh ngốc tại chỗ, nghĩ mãi mà không ra, tên nhỏ mặt trắng này sai đột nhiên gan lại mập ra như vậy?

Sau đó liên tiếp ba ngày, Triệu Đông Sanh không tìm Nguyễn Diễm.

Nguyễn Diễm mấy ngày nay buông lỏng rất nhiều, quản lý thái độ chanh chua đối với hắn thay đổi 180 độ, thấy Nguyễn Diễm trốn trong phòng nghỉ ngơi ngủ gà ngủ gật lại còn quan tâm hỏi han thân thể hắn, hỏi có phải công việc quá mệt mỏi muốn hay không về nhà nghỉ ngơi sớm, khiến Nguyễn Diễm sợ hãi bị đuổi việc lắt léo liên tục nói không mệt.

Quản lý nói hắn trạng thái không tốt, như vậy rất dễ ảnh hưởng đến công tác, thậm chí đắc tội khách hàng, nói đến nói đi là không cho Nguyễn Diễm tiếp tục đi làm, muốn hắn về nhà. Nguyễn Diễm nói không cần, quản lý liền nói vẫn tính lương như bình thường.

Nguyễn Diễm nghĩ thầm chắc quản lý bởi vì sắp đến gần hôn lễ nên tâm tình tốt mới thả lỏng từ bi.

Mười hai giờ Nguyễn Diễm rời khỏi nhà hàng, về đến nhà là mười hai giờ bốn mươi, đói bụng tay chân như nhũn ra, ăn nốt cái bánh mì, lúc này mới tốt hơn. Ngồi trên ghế một lúc, cầm áo tiến vào nhà tắm, tắm xong đi ra nghe thấy chuông di động vang lên. Nguyễn Diễm tiến lên, cầm lấy, là số lạ.

Hắn nhận, " Alo?"

" Xin chào, đây là bệnh viện XX, có phải Nguyễn Diễm tiên sinh không?"

Nguyễn Diễm vừa nghe hai chữ 'bệnh viện' liền nhắm mắt, thở dài hai cái, cắn răng nói, "... Là tôi."

Trong tai ong ong, bên kia nói gì Nguyễn Diễm đều nghe không rõ.

Không liên qua, nhớ rõ nơi đến là được.

Khoa sản.

Nguyễn Diễm đặt điện thoại xuống, đỡ tủ đầu giường đứng yên một lát, xoay người lấy hộp sắt trong tủ quần áo.

6. Ngận Nhuyễn Ngận Diễm - Chương 6

Nguyễn Diễm ngồi bên cạnh giường bệnh, nhìn nữ nhân nằm trên giường, " Ai?"

Đào Ngưng xoay mặt đi, không hé răng.

" Con hỏi mẹ, cha đứa trẻ này là ai?"

" Không cần mày quan tâm!"

Âm thanh sắc nhọn chói tai khiến cho cả người nằm giường bên cũng phải cau mày.

Đào Ngưng kéo chăn lên che mặt, giọng nói ngọt ngào run rẩy trầm thấp truyền tới, " Tao không muốn ở chỗ này."

Nguyễn Diễm mắt không gợn sóng, " Một người một phòng quá mắc, con không đủ tiền."

Đào Ngưng ngồi dậy, vén chăn lên làm bộ muốn xuống giường. Nguyễn Diễm ấn bà trở về, Đào Ngưng lườm hắn một cái, lần thứ hai muốn đứng lên, tiếp tục bị Nguyễn Diễm ấn về. Đào Ngưng lần thứ ba đứng lên, Nguyễn Diễm không ngăn cản, Đào Ngưng liếc hắn, giật mình.

Nguyễn Diễm lệ rơi đầy mặt, vô thanh vô tức khóc, " Mẹ, lần này thật sự con không có tiền, mẹ... đáng thương con."

Đào Ngưng an phận hơn nửa giờ, lại nháo muốn về nhà.

Nguyễn Diễm nhớ tới câu nói kia của Triệu Đông Sanh, không nhìn được cắn rách môi dưới, đúng vậy, làm gì có nhà, chỉ là một căn phòng cho thuê lạnh như băng.

Đào Ngưng bắt đầu khóc, khiến người khác không thể nào nghỉ ngơi. Nguyễn Diễm hết cách rồi, đành đi hỏi bác sĩ, ghi nhớ những việc cần chú ý, làm thủ tục xuất viện cho Đào Ngưng.

Đón xe trở về dưới lầu căn phòng trọ của Đào Ngưng, lúc xuống xe Nguyễn Diễm nhanh chóng đến dìu, bị bà bỏ qua tay, " Mày trở về đi."

" Con đưa mẹ lên."

" Mày lên làm gì?"

Nguyễn Diễm không trả lời.

Đào Ngưng oán hận quay người đi phía trước.

Nguyễn Diễm theo sau.

Đào Ngưng mở cửa đi vào, tiến thẳng đến phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Nguyễn Diễm nhìn phòng khách bừa bãi, cơ hồ không có chỗ nào đặt chân, khom lưng thu thập qua loa một phen, sau đó vào nhà bếp.

Nấu một nồi cháo trắng, rán hai quả trứng trần, bưng đến phòng ngủ, gõ cửa, không có người đáp lại.

" Mẹ, con nấu một ít cháo cho mẹ."

Vẫn không có tiếng đáp lại.

Nguyễn Diễm mím môi đứng đó một lát, rồi nói, " Con vào đây."

Rồi đợi nửa phút mới đẩy cửa đi vào.

Nguyễn Diễm đem nồi inox nhỏ cùng đĩa trứng trần đặt trên tủ đầu giường, lại quay về nhà bếp cầm bát đũa.

Múc một bát cháo, khom lưng ngồi ở đầu giường, vỗ nhẹ vai run run của Đào Ngưng, " Mẹ, đừng khóc, thương thân thể."

" Đừng đụng vào tao!" Đào Ngưng đột nhiên ngồi dậy, quăng một cái tát trên mặt Nguyễn Diễm, chỉ trích, " Mày là đồ sao chổi! Hại ba mày phá sản hại tao bị đuổi ra khỏi cửa! Nếu không phải tại mày thì tao đâu lâm đến tình cảnh này? Tao sớm nên tin tưởng lão thầy bói kia bóp chết mày!"

Nguyễn Diễm sờ sờ gò má trái sưng vù, " Mẹ nên vui mừng là không có bóp chết con, không phải tại mẹ mấy năm tiêu tiền vô độ hoang phí xa xỉ thì cũng đâu đến nỗi nào."

Đào Ngưng trở tay lại cho hấn thêm một cái tát, tức giận đến cả người phát run, " Mày là cái đồ bạch nhãn lang không có lương tâm, mày còn cười tao?"

Nguyễn Diễm run lên, hấn nở nụ cười sao?

Thật vất vả dỗ dành Đào Ngưng ăn xong một bát cháo, đã hơn một giờ, chờ bà ngủ xong mới đứng dậy, thu thập bát đũa rời phòng ngủ.

Rửa chén xong, đang lau khô tay thì nghe thấy tiếng chuông di động trong túi vang lên.

Nguyễn Diễm thò tay xuống túi, lúc này phát hiện trên người mình còn đang mặc áo ngủ – lúc đó đầu óc quá loạn, ra khỏi cửa quên thay đồ.

Lấy điện thoại ra, là tin nhắn của Triệu Đông Sanh.

– Muốn làm người, xuống dưới.

Nguyễn Diễm tìm giấy và bút, ghi lại những việc bác sĩ nói cần chú ý, viết xong dán ở cửa tủ lạnh. Tiến vào phòng ngủ nhìn Đào Ngưng một chút, thấy bà ngủ an ổn, lúc này mới an tâm rời đi.

Từ trên xe taxi xuống, chạy chậm một đoạn, xa xa thấy Triệu Đông Sanh đang dựa vào cửa xe, y ngày hôm nay không có mặc âu phục, một thân đồ thể thao màu xám, đi giày màu đen, tùy ý lười nhác, không biết đang tán gẫu cùng ai, cười đến vui vẻ.

Thoạt nhìn rất trẻ trung, rất giống vào ban đêm nhiều năm về trước ngồi xổm ở công viên chụp hình chó hoang.

Triệu Đông Sanh cảm giác có người nhìn y, nghiêng đầu, mẹ, có thật.

Cất điện thoại di động, rống lên với Nguyễn Diễm, ” Đứng đây làm gì, còn không mau qua đây!”

Nguyễn Diễm đi tới trước mặt Triệu Đông Sanh, nhìn xe rồi nói, ” Đổi xe?”

” Ân, đẹp không?”

Nguyễn Diễm nhìn Triệu Đông Sanh, ” Ân, đẹp cực kì.”

Triệu Đông Sanh cau mày nhìn hấn từ trên xuống dưới, ” Cậu mặc như thế mà đi ra ngoài?”

Nguyễn Diễm nói, ” Mua đồ.”

Triệu Đông Sanh hỏi, ” Mua gì?”

Nguyễn Diễm từ đâu đó móc ra hai loại đồ vật, Triệu Đông Sanh vừa nhìn, là áo mưa cùng dầu bôi trơn, y nghen vài giây rồi hét lên, ” Con mẹ nó cậu bị thần kinh a! Buổi tối mặc đồ ngủ ra ngoài mua thứ này?!” Nói xong mới phát hiện không đúng, ” Tôi nhắn tin xong đâu thấy cậu xuống lầu, cậu vốn ở ngoài từ trước? Làm gì?”

” Ăn khuya.”

” Cứ cúi đầu xuống làm gì, tôi đâu liếc một cái là ăn sạch được cậu.” Triệu Đông Sanh gõ đầu hấn, ” Ngẩng lên.”

Bé ngoan Nguyễn Diễm ngẩng đầu, thấy Triệu Đông Sanh nhanh chóng nhíu mày, hấn sờ sờ mặt, bình tĩnh nói, ” Đánh nhau một trận với người khác.”

Triệu Đông Sanh hừ lạnh một tiếng, ” Đánh nhau, là bị đánh đi.”

Nguyễn Diễm cũng nho nhỏ hừ một tiếng, ” Chuyện không liên quan đến anh, anh làm. tôi là được rồi, muốn ở đâu? Trong xe hay lên lầu?” Thấy Triệu Đông Sanh không trả lời, liền nói tiếp, ” Thuê phòng anh trả tiền.”

Tiểu tử này, gan to bằng trời rồi.

Sớm muộn có một ngày phải làm hấn đến khóc lóc xin tha.

Triệu Đông Sanh nửa ngày mới nghen ra hai chữ, ” Sợ đau.”

Nguyễn Diễm không hiểu ra sao.

Triệu Đông Sanh lấy thuốc ra hút, nhìn hấn một lượt trên dưới, không hề che giấu ánh mắt ghét bỏ chút nào, ” Cậu quá gầy, người toàn xương, đè lên chỉ thấy đau.”

Nguyễn Diễm bở ngỡ một chút quá trình ‘ làm ‘, hai má ửng đỏ, ” Vậy, làm sao bây giờ?”

” Mập lên.” Triệu Đông Sanh mở cửa xe cầm ví ra, rút toàn bộ tiền nhét vào trong tay Nguyễn Diễm, ” Ân, dùng sức ăn, khi nào mập lên mười cân thì thông báo cho tôi.”

Thấy Nguyễn Diễm cầm tiền, ngơ ngác nhìn, Triệu Đông Sanh gõ trán hấn, ” Cho cậu thời gian nửa tháng, không mập lên mười cân, cậu chết chắc!”

” Nửa tháng a...” Nguyễn Diễm cầm tiền thu vào trong túi, nhỏ giọng hỏi, ” Vậy khoảng thời gian này anh sẽ tìm người khác sao?”

” Đương nhiên.” Giọng Triệu Đông Sanh nâng cao, điểm điểm mũi hần, ” Con mẹ nó không phải cậu nghĩ tôi sẽ ăn chay đợi cậu đi? Có phải thần đâu? Nửa tháng sau còn bộ dạng không dinh dưỡng này thì xem tôi xử cậu thế nào.”

Nguyễn Diễm không nói câu nào, quay đầu bước đi.

” Đứng lại! Tôi còn chưa có nói hết đây!”

Nguyễn Diễm quay đầu lại quát một câu, ” Tôi gầy mười cân, cho anh đau chết!”

7. Ngận Nhuyễn Ngận Diễm - Chương 7

Nguyễn Diễm mệt mỏi, vẫn kiên cường chống đỡ đi tắm, sau đó bỏ nhào lên giường, thời điểm chuẩn bị tắt đèn đi ngủ thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Nguyễn Diễm dụi dụi mắt, xuống giường ra khỏi phòng ngủ, hỏi ” Ai vậy?”

” Tôi.”

Nguyễn Diễm nghe ra là ai, cố ý hỏi lại, ” Anh là ai a?”

” Triệu Đông Sanh.”

” Anh lại đến làm gì?”

” Con mẹ nó cậu mở cửa là được rồi! Hỏi nhảm nhiều vậy làm gì!”

Nguyễn Diễm không làm gì được y, nhanh chóng mở cửa, ” Anh có thể hay không nhỏ giọng xuống, trề thế này rồi, phiền người khác nghỉ ngơi.” Thấy trong tay Triệu Đông Sanh cầm theo cái túi, hỏi, ” Cái gì đây?”

Triệu Đông Sanh không lên tiếng, bước nhanh vào phòng, ngồi xuống ghế salon, lấy đồ trong túi ra, Nguyễn Diễm vừa nhìn, là hai hộp đựng cơm điều khắc tinh xảo. Nguyễn Diễm nhàn ra logo trên mặt, thuộc về một nhà hàng nổi tiếng của khách sạn 5 sao.

Ăn bữa khuya cũng sang trọng như thế, Nguyễn Diễm âm thầm liếc mắt một cái, cất bước đi về phòng ngủ, Triệu Đông Sanh gọi hần quay lại, ” Đi đâu?”

Nguyễn Diễm trả lời y, ” Ngủ.”

” Tới đây.”

Nguyễn Diễm buồn ngủ rười rượi, bạch bạch bạch đi tới, bình tĩnh hỏi, ” Làm gì?”

” Ngồi xuống.”

Nguyễn Diễm ngồi xuống, thấy Triệu Đông Sanh đẩy hộp thức ăn về phía mình, hần cũng không khách khí, mở hộp ra lấy đũa, gắp cái sủi cảo tôm bỏ vào trong miệng.

Triệu Đông Sanh, “.... Cậu cũng thật không khách khí a.”

Nguyễn Diễm một hơi ăn hết ba cái, lúc này mới có thời gian nói chuyện, ” Không phải anh kêu tôi trong vòng nửa tháng tăng mười cân sao?”

Triệu Đông Sanh im lặng trong chốc lát, đem một hộp khác đẩy lại, ” Vì mười cân, ăn.”

Nguyễn Diễm cũng thật không khách khí với y, một người ăn hết hai phần thức ăn, cái bụng no đến mức nhô lên cao. Hần đứng lên vỗ vỗ bụng, nhìn Triệu Đông Sanh, ” Anh về đi, tôi muốn ngủ.”

Triệu Đông Sanh nhìn đồng hồ trên cổ tay, ” Muộn rồi, không về.”

” Không về?” Nguyễn Diễm sợ hãi, ” Anh muốn ở đây qua đêm?”

Triệu Đông Sanh nhìn quanh một chút sau đó vỗ vỗ ghế salong hai lần, ” Làm sao, tôi không ngại ở lại cái nơi rách nát này mà cậu lại ngại tôi?”

Nguyễn Diễm cau mày, ” Triệu Đông Sanh, đến cùng là anh muốn làm gì?”

” Không dễ chịu đi? Đây là được rồi.” Triệu Đông Sanh nằm xuống hai tay khoanh trước ngực, ” Khiến cậu cảm thấy khó chịu, đây là mục đích của tôi, cậu càng không thoải mái tôi càng sướng khoái.”

Nguyễn Diễm đứng một hồi, thấp giọng nói, ” Tôi biết anh chán ghét tôi, nhưng anh hoàn toàn có thể đổi loại phương thức trả thù tôi, anh như vậy... tôi rất mệt.”

Tôi sợ không quản được chính mình.

Một lúc lâu không thấy Triệu Đông Sanh đáp lời, Nguyễn Diễm nâng mắt nhìn lên, người kia cứ như vậy mà ngủ mất.

Nguyễn Diễm ngồi bên cạnh, ngồi hơn nửa canh giờ, chờ Triệu Đông Sanh thật sự ngủ say, lúc này mới giúp y cởi giày, đắp chăn, sau đó ngồi xổm xuống đất, ôm đầu gối nhìn y.

Vốn cho rằng mình sẽ hồi tưởng lại rất nhiều chuyện, trước đây hiện tại sau đó, trên thực tế Nguyễn Diễm cái gì cũng không nghĩ, hần cứ như vậy lẳng lặng nhìn gương mặt ngủ say của Triệu Đông Sanh, mãi đến khi mí mắt nặng trĩu không chịu được nữa, mới để mình chìm vào mộng đẹp.

Triệu Đông Sanh tỉnh dậy sau giấc ngủ, cảm giác cái cổ không phải cổ của mình, eo cũng không phải eo mình nữa.

Sống không bằng chết.

Nhíu mày chậm rãi ngồi dậy, xoa bóp eo, bẻ bẻ cái cổ, lúc này mới phát hiện bên cạnh ghế có người đang ngủ, đầu dựa trên ghế, hai tay chống đất, nhắm mắt ngủ say.

Người này không phải cứ giữ nguyên tư thế vậy ngủ cả một đêm đi?

Triệu Đông Sanh cay mày, đẩy đẩy hần một chút, ” Đây!”

Không phản ứng, đẩy chút nữa.

“... Hả?” Nguyễn Diễm mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn Triệu Đông Sanh rồi mềm nhũn úp sấp trên đùi y, ” Làm sao vậy?”

Làm sao vậy? Con mẹ nó cậu còn mặt mũi hỏi tôi làm sao vậy?! Triệu Đông Sanh kéo chăn che lại nửa người dưới, hằm hừ đẩy Nguyễn Diễm ra, ” Ngủ thì vào phòng ngủ mà ngủ!”

Nguyễn Diễm bị y đẩy suýt chút nữa ngã sấp xuống đất, dùng sức nhu nhu mắt, lúc này mới thật sự tỉnh ngủ, nhìn đồng hồ, từ mặt đất nhảy dựng lên, ” Bị muộn làm rồi!” Nhắc chân lướt qua Triệu Đông Sanh, không cần thận va vào bàn, cơ thể mất thăng bằng liền ngã vào lồng ngực Triệu Đông Sanh, Nguyễn Diễm vội vã đứng dậy, hoảng loạn nên tay ấn vào bộ vị nào đó. Triệu Đông Sanh rên lên một tiếng, Nguyễn Diễm giật mình, cấp tốc chống ghế đứng lên, ” Xin lỗi xin lỗi!”

Triệu Đông Sanh khom lưng che hạ bộ, ” Cút!”

Nguyễn Diễm không dám lẩn, thấy Triệu Đông Sanh nhíu chặt mày, gân xanh trên cổ đều lộ ra, có chút gấp, ” Không sao chứ? Để tôi xem một chút.”

Triệu Đông Sanh không nhịn được nói, ” Xem cái gì! Đây là chỗ có thể tùy tiện nhìn được sao!” Nguyễn Diễm mặc kệ, kéo tay y ra, Triệu Đông Sanh mặc kệ hần, ” Cậu không nghe hiểu tiếng người sao?”

Thái độ Nguyễn Diễm rất cường ngạnh, muốn xem xem. Triệu Đông Sanh nghĩ thâm lão tử cũng chẳng thiệt thòi gì, đơn giản dựa vào phía sau một chút, thoải mái nói, ” Cứ tự nhiên đi.”

Nguyễn Diễm kéo quần xilíp xuống, móc tiểu Đông Sanh ra, nhìn kĩ càng, không bị thương, hoàn toàn cứng rắn, thở ra một hơi, đứng dậy muốn đi. Triệu Đông Sanh kéo hần, không thể tin tưởng mắt, ” Cậu... cậu cứ như vậy mà đi?”

” Tôi đã xem qua a, không có vấn đề gì hết.” Nguyễn Diễm hất tay y ra, ” Đừng nghịch, tôi bị muộn làm rồi.”

Triệu Đông Sanh suýt nữa thổ huyết, tôi, tôi nháo?

Tôi con mẹ nó nháo cái gì a!

” Họ Nguyễn cậu lẩn ra đây cho tôi!”

Nguyễn Diễm miệng đầy kem đánh răng, nói mơ hồ không rõ, ” Chờ đã...”

Đơn giản thu thập một phen, từ phòng ngủ đi ra, nhìn Triệu Đông Sanh vẫn im lặng ngồi kia đem chim ra phơi, khi thấy hần mặt lạnh chỉ xuống bé chim, ý tứ rất rõ ràng. Nguyễn Diễm nhìn thời gian, thật sự sắp không kịp rồi, hần dặm chân một cái, bước nhanh tới chỗ Triệu Đông Sanh, quỳ giữa hai chân y, ” Có thể coi là tiền.” Nói xong há mồm ngậm chim.

Triệu Đông Sanh ngẩng đầu lên rên một tiếng, nắm tóc Nguyễn Diễm, kéo lên không phải ấn xuống cũng không phải, do dự mấy giây sau đó buông ra, nâng đầu hần lên, ngón tay cái vuốt nhẹ mặt hần mấy lần, ” Ngoan, ngậm sâu thêm đi.”

Nguyễn Diễm ngậm đến sâu nhất, nhưng vẫn còn một phần ba ở bên ngoài. Hần mút một trận, phun ra, sau đó cau mày nhỏ giọng oán hận, ” Anh ăn cái gì vậy, to như thế.”

” Cảm ơn đã khen.” Triệu Đông Sanh nổi lên ý xấu, cầm tiểu Đông Sanh vỗ vỗ môi hần, bị Nguyễn Diễm nhe răng dọa, vội vàng lấy tay bảo vệ đại bảo bối.

Nguyễn Diễm bị y chọc phát cười, ” Yên tâm, không cắn anh.”

Triệu Đông Sanh thấy hần cười đến nóng mặt, ” Cậu nói không cắn thì sẽ không cắn a, cắn cho tôi.” Đem đầu Nguyễn Diễm ấn xuống, ” Ôn nhu mà cắn cho tôi.”

Nguyễn Diễm nhớ ra không có thời gian, liền há mồm nuốt vào. Hần rất nghe lời, Triệu Đông Sanh bảo hần ôn nhu hần liền ôn nhu, ôn nhu dùng miệng chăm sóc, nhét sâu vào trong cổ họng lưỡi liếm qua liếm lại hành thân, từ trên xuống dưới, hai quả cầu thịt cũng không buông tha. Triệu Đông Sanh cau mày hừ hừ, sắc khoái đến hồn bay phách lạc.

Nguyễn Diễm nhận ra cơ đùi Triệu Đông Sanh không ngừng căng thẳng, vật trong miệng cũng càng ngày càng cứng càng ngày càng trưởng, chặn ở trong cổ họng hần, biết y sắp bắn, Nguyễn Diễm càng thêm ra sức liếm, sau đó dùng sức mút vào, tiếp đó là mùi vị tanh đậm ở cổ họng.

Triệu Đông Sanh “A” một tiếng ngắn ngủi, tinh quan thất thủ, không kịp thu lại, mà Nguyễn Diễm như sớm đã chuẩn bị, cay mày nhận lấy tinh Triệu Đông Sanh đã bắn ra. Nuốt hết chất lỏng xuống, ho khan vài tiếng, lau miệng môi, đứng dậy vào nhà vệ sinh súc miệng xong đi ra, thấy Triệu Đông Sanh vẫn ngồi ở đó, cau mày, mặt đỏ hồng, một bộ dạng như bị người ta chà đạp qua.

Nguyễn Diễm thấy chơi vui, hướng y nháy mắt mấy cái, ” Cảm ơn bữa sáng của Triệu tiên sinh.”

Dứt lời, mở cửa rời đi.

Triệu Đông Sanh hít một hơi, mắng thầm, đưa điều thuốc lên miệng lại chậm chạp không châm lửa.

Cảm giác như mình bị đùa giỡn.

Tên mặt trắng này, thật sự là muốn lật trời rồi.

Triệu Đông Sanh lái xe về nhà, tắm rửa sạch sẽ, khoác áo tắm ra khỏi phòng, thấy chó ngốc nhảy tung tung nhào tới – từ ngày ăn xong đồ ăn thừa Triệu Đông Sanh xách ở quán cơm về, tên của nó chính thức từ ” Tiêi Diễm Diễm” biến thành “ngu ngốc”, Triệu Đông Sanh một cước đạp ra, ” Tránh xa tao ra một chút.”

Ngu ngốc liền nhào lên, ôm chân y cọ một trận, Triệu Đông Sanh kéo nó ra khỏi phòng ngủ, đến cầu thang thấy nó hoàn toàn không muốn buông ra, đơn giản kéo nó xuống lầu. Ngu Ngốc cảm thấy chơi thật vui, đuôi sắp vẩy lên trời, Triệu Đông Sanh sợ nó bị thương, khom lưng nhắc nó lên, mặt lạnh lùng nói, ” Con chó ngu ngốc.”

Con chó ngu ngốc tựa hồ không thông minh ở phòng khách chơi với chủ nhân cả ngày – đơn giản chính là y ném đồ vật nó cần trở về. Ngu Ngốc trong lòng than mệt, mấy năm trôi qua, chủ nhân thay đổi xe hơi, biệt thự, ăn, mặc, ở, đi lại tăng lên vài cái đẳng cấp, chỉ có trò chơi này chưa bao giờ thay đổi, vẫn là trò kinh điển.

Quá hẹp hòi.

Mãi đến tận lúc chuông điện thoại kêu, Ngu Ngốc rốt cuộc không cần đi kiểm đồ, vui vẻ chạy đến ổ chó, làm bộ muốn ngủ trưa.

” Tiểu súc sinh.” Triệu Đông Sanh cười mắng, cầm bóng cao su ném về phía ổ chó, cầm điện thoại lên nghe, ” Ai vậy?”

” Lão đại, là tôi!” Âm thanh lo lắng của Hứa Thành từ trong ống nghe truyền tới, ” Anh có ở nhà không?”

Triệu Đông Sanh lười biếng nói, ” Ồ, làm sao vậy?”

” Tiểu Phùng không có ở nhà?”

Triệu Đông Sanh ngồi thẳng dậy, ” Không có, nó không ở viện điều dưỡng?”

” Hộ tá nói gọi điện cho anh nhưng không ai nghe, liền gọi cho em, Tiểu Phùng không thấy! Em dẫn người đi tìm một vòng, không tìm được!”

Triệu Đông Sanh chạy lên lầu, ” Ngày hôm qua nó nháo muốn ăn hamburger, tôi không đáp ứng, cậu dẫn người đến phụ cận KFC McDonald tìm xem.”

” Được, vậy em đi trước!”

Triệu Đông Sanh bỏ điện thoại xuống, cấp tốc thay quần áo, cầm di động lên, vội vã xuất môn.

8. Ngận Nhuyễn Ngận Điềm - Chương 8

Triệu Phùng thấy sắp ăn xong mấy hộp cơm rồi, lúc này mới thấy Nguyễn Điềm từ trong quán cơm nhỏ đi ra. Cậu từ chỗ ngồi phía sau xe đạp đứng lên, ấn bụng chạy chậm đến trước mặt Nguyễn Điềm, ” Mày cuối cùng cũng đi ra!”

Nguyễn Điềm nhìn thấy Triệu Phùng, cả kinh nói, ” Sao cậu lại ở chỗ này?”

” Tao tới tìm mày tính sổ!” Triệu Phùng giật lấy thức ăn trong tay hất quăng xuống đất, tiến lên đạp vài phát rồi chỉ tay vào trong quán, ” Đi, nói với ông chủ quán mày không làm nữa!”

Nguyễn Điềm đưa mắt nhìn thức ăn bị giẫm lung tung không thể thu hồi lại, đối mắt với Triệu Phùng, ” Có ý gì?”

” Ý chính là mày không được phép đi làm tại... Ức!” Mặt Triệu Phùng đỏ bừng lên, mạnh mẽ đập tay xuống ngực, mắt trợn lên giận dữ nhìn Nguyễn Điềm, ” Mày không được phép đi làm ở đây nữa! Ức-!”

Nguyễn Điềm hơi mím môi.

Xuất môn không xem lịch a, Triệu Phùng tức muốn chết rồi, ” Cười cái gì mà cười! Không cho cười! Ức... Nếu mày ra sớm chút thì tao sẽ không phải ăn nhiều đồ như vậy! Đều... Ức! Đều tại mày!” Triệu Phùng vùng vằng đạp tới, bị Nguyễn Điềm thoải mái tránh né, cậu tức đến giậm chân, ” Ta... Ức! Tao khó chịu muốn chết! Mau rót cho tao cốc nước!”

Nguyễn Điềm quay người đi vào, mấy phút sau đi ra, đưa cho Triệu Phùng một ly nước. Triệu Phùng tiếp nhận, ngửa đầu một hơi uống hết, dùng sức vỗ vỗ ngực, nghe Nguyễn Điềm ở bên cạnh nói, ” Tôi đã nói chuyện với ông chủ, làm nốt ngày hôm nay, từ mai tôi sẽ không làm nữa.”

” Ừm.” Triệu Phùng đưa cốc cho hắn, ” Lấy thêm ly nữa.”

Nguyễn Diễm lại đi vào lấy cho cậu một chén nước.

Triệu Phùng lần này chỉ uống một hớp nhỏ, còn lại hất toàn bộ lên mặt Nguyễn Diễm, " Họ Nguyễn tao cho mày biết, ngày lành của mày đến rồi!"

Nguyễn Diễm lau đi nước trên mặt, " Ồ."

" Mày ồ cái gì mà ồ!" Triệu Phùng nhấc chân lên đá, lại bị Nguyễn Diễm né tránh, cũng may cậu đứng vững không thì đã ngã sấp mặt xuống đất, tức giận đánh Nguyễn Diễm một chút, lần này hẳn ko tránh, " Không được ồ!"

Lời này... Hai anh em thật sự không phải sinh đôi sao?

" Mày còn cười." Triệu Phùng chỉ vào mũi Nguyễn Diễm, " Bắt đầu từ ngày mai mày đến làm osin cho nhà tao! Ba năm về sau tất cả tự do của mày đều do tao quản lý! Trước đây mày đối với tao như nào tao sẽ đối lại như vậy! Tao chính chết mày!"

Nguyễn Diễm gật đầu, " Được thôi!"

" Mày hại tao không thể lên đại học, sau khi tỉnh lại thì tư tưởng lạc hậu so với người khác, tao cho mày biết, tao sẽ hảo hảo ‘ chiều cổ ‘ mày, mày... Mày kia là cái biểu tình gì? Từ giờ tao là chủ nhân của mày, không cho phép mày nhìn tao như vậy!"

" Thật không tiện, tôi chẳng qua là cảm thấy..."

" Cảm thấy cái gì?"

" Cậu cùng Triệu Đông Sanh thật sự là anh em ruột."

Nguyễn Diễm bất quá chỉ là thuận miệng nói, nào ngờ Triệu Phùng nghe xong lại thay đổi sắc mặt, " Mày, mày có ý gì? Mày biết cái gì!"

Nguyễn Diễm, "... Tôi cái gì cũng không biết."

Mà tựa hồ vừa biết cái gì đó.

Triệu Phùng tiến sát lại gần Nguyễn Diễm, nghiêng răng nghiêng lợi nói, " Tao nhắc nhở mày, anh tao đường hoàng là thẳng nam, thu hồi ngay lại cái tiểu tâm tư đó của mày cho tao, người dơ bẩn như mày nằm mơ cũng không xứng để mơ thấy anh tao, đừng làm anh tao ô uế mắt!"

Mặt Nguyễn Diễm không cảm xúc, thầm nghĩ, người kia đường hoàng ra dáng thẳng nam sáng sớm còn bắt hán khẩu giao cho đây.

Cũng không biết bản thành dạng gì.

Triệu Phùng thấy Nguyễn Diễm không phản ứng, còn nói, " Nhà tao quản lý nghiêm ngặt, mày còn muốn trộm đồ ta... A!" Triệu Phùng nhanh chóng hất tay Nguyễn Diễm ra, nổi giận, " Không được dùng cái tay bẩn của mày che miệng tao! Làm sao, sợ? Tao càng muốn nói! Mày là thẳng trộm biến thái!"

Rốt cục sắc mặt Nguyễn Diễm cũng hơi đổi, trầm mặc một hồi, nhỏ giọng hỏi, " Việc kia, cậu chưa nói với anh cậu đi?"

Triệu Phùng thấy hẳn như vậy, cuối cùng cũng có cảm giác hãnh diện, " Tao tạm thời còn chưa nói, mà không thể đảm bảo một ngày nào đó tâm tình tao không tốt lỗ miệng, ai, anh của tao phải biết, xác định buồn nôn chết đây."

Sắc mặt Nguyễn Diễm trắng bệch, " Cậu đừng nói."

Triệu Phùng đắc ý, " Vậy phải xem biểu hiện của mày."

Lúc này bà chủ vội vội vàng vàng đi ra, cầm trong tay ba hộp cơm đặc biệt đưa cho Nguyễn Diễm, " Đừng đứng nói chuyện nữa, mau đưa đi, khách hàng gọi điện thúc giục rồi!"

" Được, tôi lập tức đi." Nguyễn Diễm tiếp nhận, lúi cúi Triệu Phùng bước nhanh về phía trước.

Triệu Phùng giẫy dụa, " Không được dùng cái tay bẩn của mày kéo tao."

Nguyễn Diễm dừng lại, thấp giọng nói, " Về sau tôi nghe theo cậu, cậu muốn sai khiến trả thù tôi như thế nào đều có thể, nhưng cậu phải đáp ứng tôi, việc kia không bao giờ được nói cho anh cậu."

" Làm sao? Nếu tao không đáp ứng thì còn muốn đẩy tao lần nữa? Họ Nguyễn nói cho mày nghe, bây giờ không giống ngày xưa, mày không phải Nguyễn thiếu gia năm đó, tao cũng không còn là Triệu Phùng ngây thơ, mày dám động vào tao, tao giết cả nhà mày!" Thấy Nguyễn Diễm cau mày, Triệu Phùng càng nói càng hăng, " Mày cũng không chỉ có một nhược điểm như vậy trên tay tao, còn một chuyện khác đây, mày nói mày đều bị nhiều người như vậy..."

Đột nhiên ánh mắt Nguyễn Diễm sắc như dao phóng lại, Triệu Phùng sững sờ đem mấy chữ còn lain nuốt vào bụng, " Không nói thì không nói! Mày cho rằng tao nguyện ý nói a! Tao còn sợ ô uế miệng của tao!"

Nguyễn Diễm lạnh lùng liếc cậu một cái, mang theo thức ăn rời cửa tiệm, cười lên xe đạp điện đi.

Triệu Phùng nhìn phương hướng Nguyễn Diễm rời đi, oán hận nhỏ một bãi nước bọt, " Đấu cùng tao, xem tao ngày mai chinh chết mày!"

Đưa thức ăn xong rồi trở lại, tại cửa gặp Triệu Đông Sanh.

Nguyễn Diễm dựng xong xe đạp điện, hỏi, " Anh tìm tôi?"

" Em trai tôi tìm cậu nói cái gì?"

Xem ra Triệu Phùng không nói với anh cậu việc ép hấn thôi việc, " Không có gì, cậu ấy nói cậu ấy đi ngang qua."

Triệu Đông Sanh nhìn bộ dáng cúi đầu phục tùng của hấn, " Không quan tâm nó nói cái gì, tất cả cậu đều phải nghe theo, dù sao cũng là cậu phạm sai lầm trước, cậu nợ nó."

Nguyễn Diễm gật đầu, " Được."

Triệu Đông Sanh giận, " Nó đánh cậu không cho phép cậu đánh trả, mắng cậu không cho phép cậu cãi lại, biết không!"

Nguyễn Diễm gật đầu, " Đã biết."

Triệu Đông Sanh hít một hơi thật sâu.

Nguyễn Diễm hỏi, " Còn việc gì sao?"

Triệu Đông Sanh lắc đầu.

" Vậy tôi vào làm việc."

Triệu Đông Sanh cau mày vung vung tay.

Mới vừa đi vài bước liền bị Triệu Đông Sanh gọi lại, Nguyễn Diễm quay đầu nhìn y, " Làm sao vậy?"

Triệu Đông Sanh một bộ giọng điệu gây sự, " Buổi trưa ăn cái gì?"

Ánh mắt Nguyễn Diễm rơi xuống bên chân Triệu Đông Sanh cách đó không xa, " Một phần cơm rang bông phần xào, thêm một phần cơm rang trứng cùng một cốc nước lớn."

Triệu Đông Sanh rõ ràng không tin, " Nhiều như thế?"

Nguyễn Diễm nhìn y, ánh mắt đột nhiên trở nên ôn nhu, " Vì sớm ngày mập mười cân sau đó đi tìm anh."

Triệu Đông Sanh chà xát cánh tay, " Con mẹ nó cậu cứ như vậy..."

Nguyễn Diễm đánh gãy lời y, " Tôi thiếu tiền."

Cho nên mới đuổi tới tìm thao.

Đúng, hấn thiếu tiền.

" Tôi chưa từng nói sẽ cho cậu tiền, đây là cậu nợ tôi!"

" Tôi chỉ nợ em trai anh, không nợ anh."

Nhất thời Triệu Đông Sanh không biết phản bác làm sao, suy nghĩ một chút, khinh bỉ lưu lại một câu, "Năm trăm đồng."

Nói xong quay người đi.

Nguyễn Diễm hận không thể móc chặp chìa khóa ra đập trên lưng y.

Nguyễn Diễm bận đến sáu giờ, đói đến mức bụng dán lưng, thời điểm nhận tiền hai tay đều run.

Bà chủ một mặt tiếc hận, "Tiểu Nguyễn a, cậu là người thành thật, làm việc cũng chịu khó, chúng ta đều rất hài lòng, nếu không phải đột nhiên cậu nói muốn đi, tôi dự định tháng sau còn tăng lương cho cậu đấy."

"Cảm ơn." Nguyễn Diễm đem tiền cất vào trong túi, "Chỉ là trong nhà xảy ra chuyện, không thể tiếp tục làm."

"Cậu không suy nghĩ một chút?"

"Không cần." Nguyễn Diễm từ biệt bà chủ, quay người rời khỏi quán cơm.

Mua hai cái bánh bao lớn, lúc chờ xe bus thì ngồi ăn.

No bụng cảm giác rất hạnh phúc, Nguyễn Diễm sờ sờ bụng, lấy di động ra gọi điện cho Đào Ngưng, chuông vang lên hồi lâu, không có người tiếp.

Cảm thấy không yên lòng, đổi một lộ trình xe bus khác, đến dưới nhà trọ lại gọi một cuộc.

Lần này thông.

Ở bên kia điện thoại Đào Ngưng không nhận được hỏi, "Chuyện gì?"

Nguyễn Diễm đứng ở dưới bậc thang, nhìn cửa lớn người ra người vào, "Con là muốn nhắc nhở mẹ, khoảng thời gian này lên tránh nước lạnh."

"Tao rửa rau cũng phải dùng nước nóng? Sao mà lắm chuyện như vậy!"

Nguyễn Diễm mím môi nói, "Mua đồ ăn đi, đủ tiền không?"

"Không đủ!"

"Vậy con đưa tiền cho mẹ, con đang đứng ở dưới lầu."

"Đừng lên! Không muốn nhìn thấy mặt mày! Chuyển vào thẻ cho tao!" Đào Ngưng lạnh lùng nói xong, cúp điện thoại.

Nguyễn Diễm cất điện thoại, đến ngân hàng, sau đó lại đợi xe bus trở về.

Ngủ tầm khoảng nửa giờ, bị đồng hồ báo thức gọi dậy, đứng lên rửa mặt, xuất môn ngồi xe bus đến nhà hàng Mây Đình.

Lại bắt đầu làm việc.

Cả đêm Nguyễn Diễm đều mất tập trung, hẳn thật sự hiếu kỳ ngày mai Triệu Đông Sanh nhìn thấy hẳn sẽ là biểu tình gì.

9. Ngận Nhuyễn Ngận Diễm - Chương 9

Khuya hơn mười một giờ, Nguyễn Diễm nhận được một tin nhắn từ số xa lạ, nội dung là địa chỉ nhà Triệu Đông Sanh.

Nguyễn Diễm nghĩ thầm, nếu như Triệu Phùng biết trước đây hẳn đã đến một lần phỏng chừng tức chết mất.

Tối hôm đó Nguyễn Diễm không hiểu sao mất ngủ, mãi cho đến khi gần năm giờ sáng mới mơ mơ màng màng thiếp đi, bảy giờ dậy rửa mặt đánh răng, nhìn chính mình trong gương, trên mặt thêm hai vành mắt đen to đùng.

Nguyễn Diễm ở cửa lớn biệt thự chờ gần nửa giờ, Triệu Phùng mới ngáp một cái ra mở cửa, thấy mặt Nguyễn Diễm tiêu tụy, nhất thời tinh thần tỉnh táo, " Xem đáng đắp mày này, tối hôm qua một đêm không ngủ đi? Làm sao, có phải nghĩ đến việc cùng tao sớm chiều ở chung, vui đến hỏng?"

" Ngủ, sau đó liền tỉnh." Nguyễn Diễm nhìn chân cậu, " Cậu vẫn muốn đứng đây sao?"

Triệu Phùng lui qua một bên cho hắn đi vào, " Tao đói, mày làm điểm tâm đi, nhà bếp ở..." Nói được một nửa đã thấy Nguyễn Diễm trực tiếp hướng đến nhà bếp, Triệu Phùng dừng lại, chậm rãi suy nghĩ, dựa vào cửa nhìn hắn, " Tao muốn ăn bánh quẩy."

" Tôi sẽ không chiên bánh quẩy."

" Đi ra ngoài mua, ai cho mày tự mình làm."

" Chiên dầu thực phẩm không khỏe mạnh." Nguyễn Diễm lấy cái nồi nhỏ ra, " Tôi nấu cháo cho cậu, muốn ăn cháo cải xanh hay cháo trứng muối thịt nạc?"

Triệu Phùng cười, " Cải xanh, trứng muối thịt nạc đều không có, mày làm thế nào?"

Nguyễn Diễm mở tủ lạnh ra nhìn, thật sự không có, chỉ còn mấy quả trứng gà, hắn đóng tủ lạnh lại, " Tôi đi ra ngoài mua." Tối trước mặt Triệu Phùng chìa tay ra, " Đưa tôi tiền."

Triệu Phùng không vụ, " Mày là người giúp việc! Vì sao tao phải cho mày tiền?"

Mặt Nguyễn Diễm bình tĩnh, " Có giúp việc nào mua thức ăn mà dùng tiền của mình?"

Triệu Phùng trừng hắn vài lần, hầm hừ đi đến phòng khách lấy tiền, nhét vào tay Nguyễn Diễm ba trăm đồng, " Đây là tiền ăn một tuần! Còn có a, tao cho mày biết tao sẽ không trả lương cho mày, đây là mày đang chuộc tội, hiểu không?"

" Hiểu." Nguyễn Diễm cầm tiền xuất môn.

Triệu Phùng ngồi vào bàn ăn, thấy Nguyễn Diễm múc ba bát cháo cải xanh, cau mày hỏi, " Nhiều như vậy cho ai ăn?"

" Cậu, anh của cậu, tôi."

" Anh của tao không ở, ở nơi khác rồi." Triệu Phùng một mặt tự hào, " Anh ấy giờ có tiền, phòng nhiều vô kể."

Nguyễn Diễm gật gật đầu, lấy đôi đũa cho cậu.

Triệu Phùng tiếp nhận, nhìn Nguyễn Diễm, " Thất vọng đi? Mày cho rằng tao ngốc a, cái tiểu tâm tư kia của mày tao lại không biết? Đừng nằm mơ, tao sẽ không cho mày cơ hội gặp anh của tao!"

" Cũng có thất vọng." Nguyễn Diễm kéo ghế ra ngồi xuống, cầm lấy đũa ăn điểm tâm.

Triệu Phùng thấy hắn không khách khí như vậy, tức giận đến vỡ bần, " Mày là giúp việc, tao là chủ nhân, mày phải chờ tao ăn xong mới được ăn! Còn có, mày không thể ngồi cùng bàn với tao!"

" Được, vậy tôi qua chỗ khác ăn." Nguyễn Diễm nâng bát ra khỏi phòng ăn, ngồi trên sofa lớn ngoài phòng khách, tiện thể mở TV lên xem.

Ăn điểm tâm xong bắt đầu làm việc.

Lau bàn, lau cửa sổ, lau tay vịn cầu thang, quét nhà. Tiếp đó dưới sự yêu cầu của Triệu Phùng tháo hết rèm cửa mỗi phòng xuống đem đi giặt, còn có thăm thăm trái nèn. Làm hùng hục không ngừng đến mười hai giờ, lưng suýt nữa không thẳng lên nổi, Triệu Phùng kêu gào đói bụng, Nguyễn Diễm đành dừng lại công việc trong tay, đi làm bữa trưa.

Nguyễn Diễm làm ba món một canh, gỏi cuốn, dạ dày lợn hầm hạt sen, măng tây xào nấm, còn có canh sườn heo hầm nấm.

Triệu Phùng biết trước kia Nguyễn Diễm là công tử nhà giàu, khẳng định chưa từng xuống bếp, cho nên mới cố ý làm khó dễ hắn, vốn cho là hắn nhiều nhất chỉ biết nấu cháo, làm sao biết hắn lại có thể nấu mấy món này.

Hại cậu muốn tìm cố mắng người cũng không có.

Chưa từ bỏ ý định, vạn nhất chỉ là nhìn ăn ngon, Triệu Phùng gấp một miếng bỏ vào miệng, toàn bộ biểu tình đều thay đổi.

” Thế nào?” Nguyễn Diễm hỏi.

Triệu Phùng bối bát cơm, lại ăn thêm vài món, mới cau mày nói, ” Không ra gì, quá nhạt, nêm chả có vị gì.”

Nguyễn Diễm bê đĩa thức ăn nên, đứng dậy muốn đi, Triệu Phùng vội la lên, ” Mày làm gì?”

Nguyễn Diễm nhìn cậu, ” Không phải cậu nói quá nhạt sao, tôi đi cho thêm muối xào lại.”

” Kia phiền phức a, tùy tiện ăn ăn là được, thả xuống thả xuống.”

Nguyễn Diễm ngồi xuống, sau đó trơ mắt nhìn Triệu Phùng vừa ghét bỏ vừa ăn, quét sạch sành sanh thức ăn trên bàn.

” Không thể lãng phí lương thực biết không?” Triệu Phùng ăn uống no đủ, ngồi nghỉ ngơi một lát, đứng dậy lên lầu, không quên ra lệnh cho Nguyễn Diễm, ” Dem việc đỡ làm cho xong.”

Nguyễn Diễm múc canh sườn chan cơm, ăn đại một bát, ngấm lại mục tiêu mười cân, do dự một chút liền tiến vào bếp lấy thêm cơm.

Thời điểm Triệu Đông Sanh vào cửa, Nguyễn Diễm mới vừa ăn xong, no đến mức khó chịu, nằm úp sấp trên ghế sofa phòng khách, trong miệng râm rì.

Có người đến gần hắn cũng không phát hiện.

Triệu Đông Sanh đứng bên cạnh hắn hồi lâu, đột nhiên đưa tay bóp bóp cái mông hắn mấy cái.

Nguyễn Diễm quát to một tiếng nhảy dựng lên, thấy là Triệu Đông Sanh, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ” Anh làm gì?”

Triệu Đông Sanh từ trên cao nhìn xuống hắn, đằng hoàng trình trọng nói, ” Kiểm tra một chút, xem xem đã có thịt hay chưa.”

Nguyễn Diễm biểu tình khinh thường.

Triệu Đông Sanh dậm dậm trán hắn, ” Làm lại xem nào.”

Nguyễn Diễm cúi đầu, ” Không dám.”

” Còn có việc cậu không dám?” Triệu Đông Sanh lại dậm dậm trán hắn một chút, ” Triệu Phùng đâu?”

Nguyễn Diễm trả lời, ” Trên lầu.”

Triệu Đông Sanh sải bước lên lầu, Nguyễn Diễm ở phía sau nhìn. Triệu Đông Sanh cũng không hỏi hắn tại sao ở đây, chắc chắn Triệu Phùng đã nói với y rồi.

Triệu Đông Sanh tiến vào phòng ngủ chính, thấy Triệu Phùng nằm sấp trên giường, tư thế giống Nguyễn Diễm nằm trên ghế sofa như đúc, vừa buồn cười vừa đáng yêu, Triệu Đông Sanh cười lắc đầu một cái, đến gần hỏi, ” Làm sao vậy?”

” Anh.” Triệu Phùng ngồi dậy, ần ần bụng, ” Sao anh lại đến đây? Em nói anh ban ngày đừng tới sao.”

” Tại sao không cho anh tới.” Triệu Đông Sanh ngồi xuống cạnh giường, ” Thuê người giúp việc còn sợ anh nhìn thấy a?”

” Anh nhìn thấy Nguyễn Diễm? Hắn đã nói gì với anh sao?” Triệu Phùng ôm lấy cánh tay Triệu Đông Sanh, trong lời nói không giấu được sự khẩn trương, ” Nếu như hắn muốn nói chuyện với anh, anh tuyệt đối không được để ý đến hắn!”

” Tại sao?”

” Bởi vì hắn thích nam nhân nha!”

Triệu Đông Sanh im lặng trong chốc lát, ” Em sợ hắn thích anh hay là sợ anh thích hắn?”

” Anh cũng không phải gay, em là sợ hắn thích anh.” Triệu Phùng tự nhiên không thể nói cho anh cậu biết chân tướng, ” Anh ở trường đẹp trai như vậy, tuổi trẻ lại có tiền, họ Nguyễn kia sống thê thảm như vậy, khẳng định ước gì có thể bỏ lên giường của anh.”

Triệu Đông Sanh dở khóc dở cười, ” Nói lung tung cái gì đó.”

” Em là nói sự thật a, anh chờ xem thường tên đó, tâm cơ rất nặng, em học cùng lớp với hắn hai năm, hiểu rõ hắn.” Triệu Phùng ghé sát lại, nhỏ giọng nói một câu, ” Hơn nữa hắn còn đi ăn trộm đồ vật.”

Triệu Đông Sanh cau mày, ” Trộm đồ vật?”

Triệu Phùng gật đầu, ” Em tận mắt thấy, cho nên a, anh tận lực đừng cùng loại người như vậy nói chuyện, có thể không nhìn liền không nhìn, miễn cho dơ mắt.”

Triệu Đông Sanh im lặng một hồi, nói sang chuyện khác, ” Bụng làm sao vậy, không thoải mái?”

Triệu Phùng xoa dạ dày, hai má hơi ửng hồng, ” Không nghĩ tới tên kia làm đồ ăn ngon như vậy, em không cẩn thận... ăn nhiều.”

Triệu Đông Sanh xoa bóp cánh tay nhỏ gầy của cậu, mắt đầy đau lòng, ” Lần sau chú ý, không tốt cho dạ dày.” Đứng lên, sờ sờ đầu Triệu Phùng, ” Anh đi lấy thuốc tiêu hóa.”

Triệu Phùng nắm tay y, ” Anh, thời điểm lấy thuốc đừng để Nguyễn Diễm nhìn thấy, em sợ hắn cười em.”

Triệu Đông Sanh gõ nhẹ trán cậu, ” Đã biết.”

Xuống lầu không thấy Nguyễn Diễm, nhìn xung quanh cũng không có bóng người, Triệu Đông Sanh tìm thuốc tiêu hóa, rót chén nước, lên lầu cho Triệu Phùng uống, sau đó nói chuyện với cậu một lát rồi xuống lầu.

Ngồi trên sofa xem TV một lúc, thấy Nguyễn Diễm từ cửa tiến vào, Triệu Đông Sanh hỏi hắn, ” Đi đâu?”

Nguyễn Diễm nói, ” Nghe điện thoại.”

” Nghe điện thoại còn phải ra ngoài.” Thấy Nguyễn Diễm rũ mắt không có ý tứ trả lời, Triệu Đông Sanh cũng lười nghe, vung vung tay, ” Đi làm chút thức ăn, chết đói rồi.”

” Anh còn chưa có ăn?”

” Cậu nhiều lời thật.”

Nguyễn Diễm xoay người đi vào nhà bếp.

Triệu Đông Sanh sách một tiếng, lá gan cũng lớn thật.

Nhìn tin tức trên TV, tẻ nhạt, đứng dậy vào nhà bếp, thấy Nguyễn Diễm đang khom lưng rửa rau, dây đeo tạp dề lỏng lẻo, Triệu Đông Sanh từ góc độ này nhìn sang, cái eo kia thật nhỏ một tay cũng có thể ôm chặt.

Nguyễn Diễm nghe thấy bước chân y, không quay đầu lại, ” Không nhanh như vậy xong đâu, anh ra xem TV đi.”

Trong lòng Triệu Đông Sanh ngứa ngáy, cất bước tiến lên phía sau Nguyễn Diễm, một tay chống trên bồn rửa chén, một tay ôm lấy eo Nguyễn Diễm, cúi người xuống.

Thật nhỏ nhắn nha.

Nguyễn Diễm giãy dụa mấy lần, cánh tay phải Triệu Đông Sanh dùng lực ôm chặt Nguyễn Diễm, "Đừng nhúc nhích, rửa rau của cậu đi."

Tại Nguyễn Diễm ửng hồng, "Anh như vậy làm sao rửa!"

"Tôi thế nào?" Triệu Đông Sanh cúi đầu tại cần cổ của hắn ngửi một chút, "Mới ôm eo một chút liền đỏ mặt? Ngày đó cậu sờ tôi sao không thấy thẹn thùng?"

"Ngày đó là lỗi của tôi, tôi xin lỗi." Nguyễn Diễm căng thẳng, sợ Triệu Phùng từ trên lầu xuống, "Cửa không đóng, anh đừng như vậy."

"Ý cậu là đóng cửa thì có thể?"

"Tôi không phải ý đó!"

Nguyễn Diễm càng căng thẳng hơn, vì hắn phát hiện Triệu Đông Sanh... cứng rồi.

"Em trai anh ở trên lầu, lúc nào cũng có thể xuống."

"Vậy chúng ta tốc chiến tốc thắng."

Sắc mặt Nguyễn Diễm đổi, "Anh muốn làm gì?"

Triệu Đông Sanh động thủ cởi quần, "Cậu đoán."

10. Ngận Nhuyễn Ngận Diễm - Chương 10

Đoán em gái anh!

Nguyễn Diễm ra sức giãy dụa, hắn càng phản kháng Triệu Đông Sanh càng hưng phấn.

Nguyễn Diễm vô cùng gầy, cánh tay cùng chân rất nhỏ nhắn, làm sao địch lại với thân thể cường tráng của Triệu Đông Sanh, một tay thoắt dùng sức là khiến hắn không thể động đậy.

"Cho cậu chút dạy dỗ, để cậu biết hậu quả tùy tiện chống mông lên câu dẫn người."

"Ai chống lên... Ai câu dẫn người!"

"Cậu."

"Anh bị bệnh thần kinh a! Cửa không đóng!"

Triệu Đông Sanh buông hắn ra, xoay người đóng cửa nhà bếp, quay lại thấy Nguyễn Diễm cầm dao phay trong tay, Triệu Đông Sanh nhú mày, "Ngày hôm nay cậu rất kích động a, tại sao?"

Giọng Nguyễn Diễm dè dặt, "Đây là nhà anh, em trai anh còn ở đây!"

"Nó ở thì làm sao." Triệu Đông Sanh từng bước đến gần Nguyễn Diễm, "Tôi không sợ thì cậu sợ cái gì?"

Giữa hai người chỉ còn khoảng cách một con dao phay, lồng ngực Triệu Đông Sanh áp đến, Nguyễn Diễm đành phải bỏ con dao phay ra, hắn dán chặt vào bồn rửa chén, hai tay chống lên ngực Triệu Đông Sanh, "Đừng ở chỗ này."

Nguyễn Diễm khản trương, một câu nói của Triệu Đông Sanh lại làm hắn suýt cười ra tiếng.

"Làm ở đây, tôi chỉ chà xát không đi vào."

Còn không bằng đi vào đây.

Triệu Đông Sanh cọ cọ nửa ngày, da dẻ giữa hai chân Nguyễn Diễm sắp bị mài hồng, y còn chưa có bắn.

Nguyễn Diễm gấp đến độ cổ họng khàn khàn, "Anh nhanh bắn a!"

Triệu Đông Sanh cảm thấy phiền, một tay vòng tới phía trước, từ vạt áo luồn vào trong, mò từ bụng dưới của hắn hướng lên trên, " Cầm miệng."

Nguyễn Diễm thuận tay che miệng, eo mềm nhũn.

Triệu Đông Sanh dùng tay còn lại vỗ cái mông hắn, trầm giọng nói, " Kẹp chặt vào."

Nguyễn Diễm dùng sức kẹp chặt hai chân, nửa người cơ hồ nằm úp sấp trên bồn rửa chén, hắn cau mày, hai má đỏ chót, tựa hồ rất khó chịu. Triệu Đông Sanh đột nhiên nắm chặt eo hắn, " Biệt nữ."

Cả người đều khó chịu, Nguyễn Diễm đem mặt chôn vào trong cánh tay, trầm thấp rên rỉ.

Triệu Đông Sanh nhận ra cái gì đó, dừng lại động tác, thân thù mò xuống phía dưới hắn.

Khá lắm, đã ngạnh thành như vậy.

" Cậu được a." Triệu Đông Sanh ghé vào tai hắn, tay bên dưới động, nói, " Lợi hại hơn tôi."

Giọng nói của Triệu Đông Sanh, tay của Triệu Đông Sanh,... Nguyễn Diễm run rẩy nhắm mắt lại, không cho sự xấu hổ và tuyệt vọng mấy may lộ ra ngoài.

Triệu Đông Sanh nói không sai, Nguyễn Diễm so với y lợi hại hơn, bất quá y vừa động hai lần Nguyễn Diễm liền muốn bắn.

" Lượng cũng không ít, để lâu đi?"

Nguyễn Diễm chỉ lo thở dốc, không trả lời.

Triệu Đông Sanh đưa tay xuống dưới vòi nước, Nguyễn Diễm mở nước, giúp y rửa sạch sẽ.

Triệu Đông Sanh thấy hai má cùng cổ hắn đỏ chót, viền mắt hồng, lông mi ướt nhẹp, bộ dáng vô cùng đáng thương, không đùa hắn nữa, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn liền tiếp thúc vào giữa hai chân hắn.

Nguyễn Diễm nhịn mười mấy phút, liền kẹp chân kẹp mông, hống Triệu Đông Sanh bắn ra.

Lại làm dơ quần của mình.

" Thật không tiện." Giọng nói Triệu Đông Sanh không hề có thành ý áy náy, kéo quần xilíp, dắt lại áo sơ mi, buộc chặt dây lưng lại trở thành nam nhân phong độ nhẹ nhàng, mặt người dạ thú, " Cậu đi thay quần đi."

Nguyễn Diễm kéo quần lên, khom người rửa tay, quay lưng với y, nói, " Anh đi ra ngoài đi."

" Để tôi rửa rau, cậu đi thay quần." Triệu Đông Sanh nắm lấy tay hắn, lại bị Nguyễn Diễm dùng sức giật ra, " Không cần anh quan tâm!"

Triệu Đông Sanh lạnh lùng, " Lại thể hiện tính khí gì ở trước mặt tôi đây."

Nguyễn Diễm thoáng nghiêng người, cúi đầu im lặng không lên tiếng.

Triệu Đông Sanh cười lạnh, " Chẳng lẽ cậu còn muốn tiếp tục?"

Nguyễn Diễm nghĩ lại cảnh tượng kia, vừa nghĩ hai má liền hồng, " Bệnh thần kinh, ai muốn nữa."

" Vậy còn không đi."

" Không có quần đổi."

Triệu Đông Sanh đứng một lát, quay người ra khỏi nhà bếp, mấy phút sau trở lại, cầm trong tay một cái quần bò màu xanh, " Đáng cậu cùng với Triệu Phùng không sai biệt lắm, chắc mặc vừa."

Nguyễn Diễm không nhận quần, sốt sắng trừng Triệu Đông Sanh, " Anh lấy quần cậu ấy, cậu ấy có phản ứng gì?"

" Không phản ứng." Triệu Đông Sanh cầm quần nhét vào trong lồng ngực Nguyễn Diễm, " Nó đang ngủ."

Nguyễn Diễm thở phào nhẹ nhõm, ôm quần đi ra ngoài, thời điểm đi qua Triệu Đông Sanh hắn bị y thò tay ra ôm, Nguyễn Diễm giật mình, đỏ mặt trừng y, " Ban ngày ban mặt anh thu liễm đi!"

” Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ muốn nói...” Triệu Đông Sanh cúi đầu khẽ cắn lên tai hần, ” Món điểm tâm khai vị rất ngon.”

Sờ soạng trên eo Nguyễn Diễm mấy cái, buông tay ra, bổ sung, ” Chú ý một chút, đừng để mười cân thịt dồn hết lên eo.”

Nguyễn Diễm nhin không được đá y một cước, cúi đầu nhanh chân rời đi.

Triệu Đông Sanh ăn cơm được nửa thì bị một cú điện thoại gọi đi, trước khi đi còn khen Nguyễn Diễm, ” Đồ ăn làm rất ngon.”

Nguyễn Diễm lấy màng bọc giữ tươi ra bao đồ ăn thừa, sau đó cho vào trong tủ lạnh rồi dọn dẹp nhà bếp, làm tiếp mấy việc dang dở chưa xong kia.

Bận đến hơn bốn giờ chiều mới xong, ngồi nghỉ ngơi một lát, lấy điện thoại ra định nhắn tin cho Đào Ngưng, thì có cuộc gọi đến. Là số lạ.

Nguyễn Diễm nhận, ” Alo?”

” Nói cho cậu biết, buổi tối tôi về ăn cơm, cậu làm tùy tiện vài món ăn đi, cái gì gà quay nấm hương, bò xào bạch quả xốt tiêu đen, thịt kho tàu hoặc cá hấp đều được.”

Tên món ăn cứ đều đều đi ra, thật đúng là tùy tiện. Nguyễn Diễm liếc một cái, hần dám cam đoan lúc này trong tay Triệu Đông Sanh khẳng định đang cầm một quyển thực đơn, ” Được, tôi biết rồi.”

Đầu bên kia điện thoại, Triệu Đông Sanh cúp máy, ném ‘thực đơn bách khoa toàn thư’ trong tay đi, lại cầm quyển ‘các phương pháp làm món ăn thường ngày’, lật xem vài tờ, cười nói, ” Cậu thật sự định học rồi xuống bếp à?”

Trịnh Tuấn bọc thảm ngồi trên sofa, cả người mệt mỏi, ” Cậu cho rằng tôi muốn học a, lão tử ghét nhất là phải vào bếp.”

” Ghét như thế sao còn học, việc bình thường cũng khiến cậu sợ đến như vậy?” Triệu Đông Sanh sờ sờ trán Trịnh Tuấn, còn nóng, ” Không có tiền đồ.”

” Không phải nói muốn bắt lấy trái tim nam nhân trước tiên phải nắm được dạ dày sao, trù nghệ tên kia tốt như thế, Hà Thắng là cái kẻ tham ăn, tên kia nấu cho hần ăn không chừng tro tàn lại cháy.” Trịnh Tuấn nói, đột nhiên đổi đề tài, ” Cậu vừa mới gọi điện cho ai đấy?”

Triệu Đông Sanh nói, ” Giúp việc trong nhà.”

” Thực sự là giúp việc thì cậu đã không cười tao như vậy.” Trịnh Tuấn lấy thảm che kín, nghiêng người liếc y, ” Cậu được đó, ngay dưới mắt em trai chơi trò kim ốc tàng kiều.”

” Tôi cười sao? Tôi xem cậu hoa mắt đi.” Triệu Đông Sanh lấy hai viên thuốc hạ sốt nhét vào miệng gã, ” Kim ốc tàng kiều cái gì, nhanh chóng uống thuốc.”

Trịnh Tuấn nuốt thuốc xuống, lại bị ép uống nửa cốc nước, ho khan, “.... Trước khi cậu đến tôi đã uống bốn viên thuốc!”

Triệu Đông Sanh cấp tốc ném sách đi, nhìn Trịnh Tuấn, ” Thương lượng với cậu chuyện này.”

Trịnh Tuấn nhú nhú mày, ” Nói.”

Triệu Đông Sanh ra vẻ nghiêm túc, ” Đem hai viên thuốc tôi vừa dứt cho cậu phun ra.”

Trịnh Tuấn trả y một chữ, ” Lăn.”

” Không phun cũng được.” Triệu Đông Sanh lại rót cho gã cốc nước, ” Nếu Hà Thắng hỏi, cậu phải nói tự mình uống.”

Trịnh Tuấn hữu khí vô lực gật đầu một cái.

” Lăn trước mẹ cậu không phải phái người hầu từ chủ trách lại đây sao, tự đứng lại đuổi về?”

Trịnh Tuân bỏ cốc xuống, giơ tay xoa xoa huyết thái dương, " Hà Thắng không thích trong nhà có người khác."

Triệu Đông Sanh nhìn ngón tay Trịnh Tuân, vừa thon vừa dài, nhìn cái là biết con thiếu gia nhà giàu ngón tay không bao giờ dính nước, lại vì Hà Thắng cam nguyện xuống nhà bếp, Triệu Đông Sanh không nhịn được chặc chặc hai tiếng, " Sức mạnh tình yêu thật vĩ đại."

" Được, uống thuốc rồi, cậu về đi."

" Tôi ngược lại cũng không có việc gì, ở đây chờ Hà Thắng về."

Trịnh Tuân lấy ra một điều thuốc lá dài nhỏ, " Cậu hút hết việc cho chương quỹ để mình thoải mái a."

Triệu Đông Sanh đoạt lấy thuốc lá, cắt vào trong hộp, " Tôi chả hiểu mấy việc quản lý, để chuyên gia làm là được rồi, chỉ ngồi thu tiền."

Nói đến, Triệu Đông Sanh xác thực cũng chả có bản lĩnh gì, tốt nghiệp trung học liền ra ngoài xã hội làm việc, giúp người ta đòi nợ, làm nhiều việc lung tung, sống tùy ý. Đương nhiên hiện tại cũng tùy ý, có tiền, cơ hồ không việc gì là không làm được, Trịnh Tuân cũng cảm nhận được, y không còn vui vẻ như trước đây.

" Hai ngày nữa đến câu lạc bộ chơi chứ."

Triệu Đông Sanh biết gã đang nói đến câu lạc bộ nào, im lặng vài giây, đem điều thuốc vừa cắt vào rút ra, " Không chơi."

Y đã phát lời thề trước mộ chú y, đời này sẽ không bao giờ đấu quyền nữa.

Việc này Triệu Đông Sanh chưa từng nói qua với bất kì ai.

Trịnh Tuân nhìn sắc mặt y, cũng không nói thêm, ném hộp diêm cho y, xốc thăm đứng dậy, " Tôi ngủ một giấc, cậu cũng nhanh trở về đi."

Hà Thắng tan tầm trở về nhà, vào cửa cởi áo vét, hướng Triệu Đông Sanh gật đầu, trực tiếp đi về phòng ngủ.

Trịnh Tuân chôn cả người trong chăn, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, Hà Thắng sờ trán gã, cảm nhiệt kế bên cạnh, 37°C, đứng một lát, quay người rời khỏi phòng ngủ.

Triệu Đông Sanh đem thuốc cắt đi, Hà Thắng nhảy đến, mở hộp thuốc ra, vừa nhìn, ít đi 6 viên.

Triệu Đông Sanh nói, " Tự hẩn uống."

Hà Thắng không ý kiến, thu hồi hộp thuốc, cầm mấy quyển sách trên khay trà, " Mấy quyển này của cậu?"

" Trịnh Tuân."

Mặt Hà Thắng kinh ngạc, Triệu Đông Sanh giải thích, " Trịnh Tuân biết tên kia mời cậu đến nhà ăn cơm, tức muốn chết, sợ kẻ tham ăn là cậu với tình nhân cũ tro tàn lại cháy, cho nên..." Lại nói đùa, " Nấu nổi cháo còn muốn đốt luôn phòng bếp, lại chạy theo người ta học nấu ăn? Ai, tôi khuyên cậu nên nhanh chóng tìm người giúp việc đi thôi."

Nói tới giúp việc lại nhớ đến cái người trong nhà kia, Triệu Đông Sanh thấy thời gian cũng muộn rồi, từ ghế salon đứng dậy, " Tôi về." Đi được hai bước liền quay trở lại, ôm cái tập sách kia lên, " Ngược lại cũng không dùng tới, tôi trước tiên dọn cho các cậu."

Lái xe trở về, kéo valy vào nhà, mới vừa thay xong giày, thì thấy Nguyễn Diễm đeo tạp dề ra đón, " Đã trở về, có thể ăn cơm rồi."

Bất thành linh thực hiện được một mục tiêu, Triệu Đông Sanh có điểm mệt.

" Làm sao vậy?"

" Không có gì." Triệu Đông Sanh kín đáo đưa tập sách cho Nguyễn Diễm, cởi áo khoác đi vào trong, " Triệu Phùng đâu?"

” Ngủ dậy chơi game hơn một giờ, lại ngủ, tôi vừa đi gọi cậu ấy, phỏng chừng sắp xuống.” Nguyễn Diễm thả tập sách lên bàn, ” Anh mua mấy quyển sách này làm gì?”

” Chọn món ăn nấu.” Triệu Đông Sanh rửa sạch tay đi ra, thấy Nguyễn Diễm đưa lưng về phía y, khom lưng lật từng quyển sách, tầm mắt Triệu Đông Sanh dừng trên éo hần vài giây, liếc xuống, lại dừng trên móng vài giây, miệng khô lưỡi khô nhú nhú mảy, ” Cậu tới.”

Nguyễn Diễm nhanh chóng cất sách lại, quay người đi tới trước mặt Triệu Đông Sanh, còn chưa kịp mở miệng liền bị y kéo vào trong nhà vệ sinh, trở tay đóng sầm cửa luôn.

11. Ngân Nhuyễn Ngân Diễm - Chương 11

Đùa giỡn lưu manh trong phòng vệ sinh xong đi ra, đến bàn ăn, liếc mắt nhìn thức ăn trên bàn, Triệu Đông Sanh không hài lòng lắm, Nguyễn Diễm thấy y cau mày, giải thích, ” Em trai anh chỉ cho tôi ba trăm đồng, nói là tiền ăn một tuần.”

Cho nên không thể bữa nào cũng có thịt cá.

” Tôi cho cậu tiền.” Triệu Đông Sanh đậm đậm trán hần, ” Sau muốn nấu như thế nào thì liền nấu như thế đó.”

Nguyễn Diễm cau mày sờ sờ cái trán, ” Lần sau nói chuyện thì nói, đừng động thủ.”

Triệu Đông Sanh lại chọc một cái, ” Thích thì chọc đó.”

Người này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, tự dưng cũng phẫn nộ, Nguyễn Diễm làm người chuyên chọc đại boss mất hứng, vì vậy đem giọng nói mềm xuống, ” Anh cao hứng là được rồi.”

” Tôi rất là vui vẻ.” Triệu Đông Sanh lại chọc thêm mấy cái, khom lưng ghé sát tai Nguyễn Diễm, ” Bây giờ là lấy tay chọc, chờ khi nào cậu mập mười cân liền dùng cái đặc biệt chọc.”

Nguyễn Diễm nhớ tới cảnh tượng bị đùa giỡn lưu manh trong phòng vệ sinh kia, mặt có chút nóng, ” Tôi đi gọi Triệu Phùng.”

Triệu Đông Sanh ngồi vào bàn ăn, ” Đi đi.”

Nguyễn Diễm đứng trước cửa phòng ngủ chính, định giơ tay gõ cửa, chưa kịp gõ cửa đã mở ra. Triệu Phùng nhìn hần, ” Anh của tao lại đến nữa rồi?”

” Ừ.”

Triệu Phùng hỏi hận muốn chết, cậu không nên ở trước mặt anh cậu nói Nguyễn Diễm nấu ăn ngon! Lần này thì tốt rồi, anh cậu khẳng định mỗi ngày sẽ tới, cùng với ở nơi khác thì khác nhau chỗ nào? Làm tròn thì chính là ở chung a, họ Nguyễn nằm mơ có thể cười tỉnh!

Thấy Nguyễn Diễm quay người đi, Triệu Phùng gọi lại, ” Đây!”

Nguyễn Diễm xoay người lại, ” Làm sao vậy?”

” Nói cho mày biết, tao đây chỉ nuôi ăn chứ không nuôi ở, mày đừng tưởng vào nhà tao ở!”

” Đã biết.”

” Đây!”

Nguyễn Diễm bắt đắc dĩ, ” Lại làm sao?”

” Mày kia là thái độ gì! Tao chính là chủ nhân!”

” Ồ, chủ nhân cậu hảo.”

” Mày lại ồ! Mày không có một chút nào tôn trọng tao!” Triệu Phùng tức muốn chết, ” Phạt mày buổi tối không được ăn cơm! Đem toàn bộ quần áo tao thay ra giặt, phải giặt tay!”

” Được.”

Nguyễn Diễm vượt qua cậu tiến vào phòng ngủ, Triệu Phùng thấy hần bình tĩnh như vậy không có cảm giác thành tựu nào hết, nhìn chằm chằm bóng lưng hần rồi nói một câu, ” Không cho mày trộm đồ!”

Hầm hừ xuống lầu, thấy Triệu Đông Sanh đã ăn trước, nhìn cậu xuống một mình còn hỏi, ” Nguyễn Diễm đâu?”

Triệu Phùng nghiêm mặt cầm đĩa, ” Giặt quần áo.”

” Giặt quần áo?” Triệu Đông Sanh đặt bát canh xuống, liếc nhìn em trai mình, ” Hần chọc em tức giận?”

” Hần không cần chọc em, em nhìn thấy hần đã nổi giận!” Triệu Phùng quăng đôi đĩa xuống, ” Em thành ra như bây giờ đều là do hần ban tặng, hần hại em không thể đá được cầu! Em hận không thể đánh gãy chân hần!”

Triệu Đông Sanh cũng không ăn nữa, nói đạo lý cho cậu nghe, ” Em xem, bây giờ em đánh gãy chân hần, hần phải nằm viện, mà như thế lại cần dùng tiền, tiền là một chuyện, hần nằm viện chẳng phải không ai nấu cơm giặt quần áo dọn dẹp quét tước vệ sinh? Lãng phí thời gian lãng phí tiền, tính ra, em cứ để hần ở nhà ăn ngon uống ngọt, ban ngày hầu hạ em, tối đến đi làm, nghiền ép sức lao động hần, nhất cử lưỡng tiện!”

Triệu Phùng suy nghĩ kỹ một chút, nghe như vậy thấy cũng đúng, cậu một lần nữa cầm đĩa lên, gấp đồ ăn, có chút không cam lòng mà bĩu môi, ” Cứ như vậy đi, một chết hần!”

” Đúng, một chết hần.” Triệu Đông Sanh gấp một đĩa đậu xào Tứ Xuyên cho cậu, ” Món này ăn ngon, em ăn đi.”

Triệu Phùng ăn thử, gật đầu liên tục, ” Ân, thật ngon, tiểu tử kia cũng có tài.” Triệu Phùng ăn được nửa bát cơm, do dự mở miệng, ” Anh, nếu không anh chuyển về đây ở đi.”

” Được.”

Triệu Phùng thấy y đáp sáng khoái như vậy có chút không vui, ” Nhưng mà em có một điều kiện.”

” Ha, lại còn có điều kiện a.” Triệu Đông Sanh cười sồ sồ đầu em trai bảo bối, ” Nói.”

” Anh phải mang chị dâu cùng tới.”

Triệu Đông Sanh suýt phun cơm ra ngoài, “... Chị dâu? Chị dâu ở đâu mà mang tới?”

” Không có thì tìm, ngoài kia có bao nhiêu nữ nhân muốn gả cho anh, trước tiên anh cứ tìm một người kết giao, cũng không phải lập tức kết hôn.” Triệu Phùng lấy đĩa chọc chọc cơm trong bát, cau mày, ” Anh, tuổi anh cũng không nhỏ, cứ kéo dài như thế, bao giờ em mới được ôm cháu trai a.”

Triệu Đông Sanh tăng hắng một cái, lấy khăn giấy lau miệng, luôn cảm thấy lời này sai sai thế nào.

Nguyễn Diễm giặt xong quần áo xuống lầu, Triệu Đông Sanh đã đi rồi, Triệu Phùng đang ngồi xếp bằng trên ghế sofa trong phòng khách, cầm điều khiển không ngừng đổi kênh, ” Rửa bát xong mày có thể về.”

” Được.”

” Đừng quên sáng mai đến sớm.” (??)

” Đã biết.”

Xem thời gian, đã sáu giờ bốn mươi, Nguyễn Diễm dọn dẹp nhanh chóng, từ nhà bếp đi ra, tạm biệt Triệu Phùng.

Ra đến cửa biệt thự, bất ngờ nhìn thấy con xe mới đổi của Triệu Đông Sanh. Y không lái xe đi? Cái ý nghĩ này vừa hiện lên thì đèn xe nháy một cái.

Nguyễn Diễm đi lên phía trước, thấy cửa sổ ghế phụ lái kéo xuống, Triệu Đông Sanh ngồi trên ghế lái bình tĩnh nói, " Lên xe."

Nguyễn Diễm mở cửa xe ngồi vào, " Anh đang chờ tôi?"

Triệu Đông Sanh đạp ga một cái, sau đó thắng gấp, Nguyễn Diễm cài dây an toàn đến một nửa không hề phòng bị suýt nữa đập đầu vào kính chắn gió.

" Tỉnh chưa?"

Nguyễn Diễm vẫn chưa hết sợ hãi mà vỗ vỗ ngực một cái, " Tỉnh rồi."

Triệu Đông Sanh mở nhạc, chậm rãi lái xe ra ngoài, " Ăn cơm chưa?"

Người nọ biết rõ còn hỏi, Triệu Phùng đem toàn bộ đồ ăn thừa đổ đi, cơm cũng không lưu lại một hạt, hẳn ăn cái gì? Nguyễn Diễm không tận mắt nhìn thấy, cũng không khó đoán, có thể làm việc ấu trĩ như thế, ngoài Triệu Phùng chẳng còn ai khác.

Không nghe được câu trả lời của Nguyễn Diễm, Triệu Đông Sanh nắm tay lái, dùng dư quang liếc mắt nhìn hắn, " Có đói không?"

Nguyễn Diễm trả lời thành thật, " Đói."

" Vậy tìm quán nào ăn đi."

" Anh trả tiền?"

" Nhìn cậu hôm nay ra sức làm việc, tôi mời khách."

" Được." Nguyễn Diễm lén lút nhìn gò má Triệu Đông Sanh, có chút khấn trương xoa xoa đầu gối, nhỏ giọng, " Em trai anh..."

Triệu Đông Sanh thắng gấp một cái, cầm di động lên bấm số, " Cậu đã tới chưa?" Không biết người đầu bên kia nói cái gì, Triệu Đông Sanh gật gật đầu, " Có thể, đừng đi dạo quá lâu... Không có chuyện gì, tôi hỏi qua bác sĩ... Đừng nói lời thừa, nhớ kỹ."

Triệu Đông Sanh cúp điện thoại, quay đầu nhìn Nguyễn Diễm, " Vừa rồi cậu nói cái gì?"

" Không, không có gì."

Triệu Đông Sanh cau mày, " Cậu làm sao vậy?"

" Bị anh dọa." Nguyễn Diễm kéo ra một nụ cười, " Hộ chiếu này là anh mua đi?"

" Đúng thế, mất hết mấy vạn." Triệu Đông Sanh cười cười tăng tốc lái xe đi, " Muốn ăn cái gì?"

Nguyễn Diễm sờ sờ cái cổ, lòng bàn tay ẩm ướt, " Tùy tiện."

Ăn cơm xong, Triệu Đông Sanh mang Nguyễn Diễm tới Mây Đình*, tinh thần Nguyễn Diễm hoảng hốt, xuống xe rồi đi quên mất chào hỏi y.

Xe của đại lão bản ai không nhận ra, mới nửa giờ đã bảy tám người lấy cớ tìm Nguyễn Diễm thấy sang bắt quàng làm họ. Nguyễn Diễm cả người mệt mỏi, vốn đã đủ phiền, còn phải tốn tâm tư đối phó với mấy cái miệng bát quái. Đến lúc có một cú điện thoại cứu nguy, hắn mới thoát thân – một tối này hẳn cái gì cũng không phải làm, đều có người tranh đến làm giúp hắn.

Xã hội này, hiện thực làm con người ta sợ run.

Nguyễn Diễm tiếp điện thoại, cứu nguy gì a, là đòi mạng hắn thì đúng hơn.

Thời gian gấp rút, Nguyễn Diễm chỉ có thể mang theo tám chi phiếu Triệu Đông Sanh vừa đưa, hướng quản lý xin nghỉ sau đó vội vã rời khỏi nhà hàng.

Đón xe đến quán bar Đào Ngưng nói, ở cửa không thấy người, gọi cho Đào Ngưng, bà nói ở trên cục. Khi Nguyễn Diễm đến, bên kia đã loạn thành đoàn.

Nhìn một cái đầu là mấy đứa con gái tầm mười bảy mười tám tuổi, trong đó có một đứa trẻ chỉ vào mũi Đào Ngưng chửi ầm lên, " Bà đúng là mẹ già đầu không biết xấu hổ! Tôi mắng bà sai sao! Mẹ nó, tiện nhân như bà mà cũng có tư cách đánh tôi sao?"

" Mày nói ai là mẹ già! Mày có bản lĩnh lặp lại lần nữa!" Đào Ngưng muốn xông lên đánh cô ta lại bị phục vụ ngăn cản.

Bên này kéo lại, bên kia xông lên.

" Chính là đang chửi bà đấy! Bà bây giờ còn biết e lệ? Lúc trước câu dẫn cha tôi làm sao không nghĩ tới thời điểm ngày hôm nay đi! Tôi cho bà biết, cha tôi sẽ không bao giờ ly hôn với mẹ tôi đâu! Bà vẫn là nhanh chóng dọn dẹp lại tâm tư đi!" Cô ta cười lạnh một tiếng, " Khuyên bà một câu, tích chút đức, nay mai còn sinh con, ai có người mẹ như bà thật sự là gặp vận đen tám đời!"

" Mày..."

" Đừng ồn ào nữa, tôi hỏi một câu, có muốn hòa giải hay không? Muốn thì cẩn thận thương lượng, không muốn đêm này đừng mong đi, ở lại đây luôn!"

Lúc này hai người mới miễn cưỡng an phận.

Nguyễn Diễm đi lên phía trước, dân cảnh thấy hấn hỏi, " Cậu là ai?"

Đào Ngưng nói, " Hấn là con trai tôi!" Còn khiêu khích cô gái kia một cái.

Cô gái kia nhìn Nguyễn Diễm từ trên xuống dưới, nhíu mày, " Há, xem ra là tôi hiểu nhầm bà, bởi vì con trai sắp chết đuối nên bà mới làm gái đi, thật sự là người mẹ tốt nha."

Đào Ngưng mạnh mẽ bóp lấy cánh tay Nguyễn Diễm, hấn dường như không cảm thấy đau, lông mày cũng không nhíu lấy một cái, mặt không cảm xúc nhìn cô gái kia, " Cô còn trẻ, thế sự vô thường, nên tích cho mình chút khẩu đức đi."

Dân cảnh cũng đã sớm nghe không nổi nữa, nói với cô bé kia, " Cô sang bên kia ngồi đi, chờ người nhà đến."

Nguyễn Diễm cùng Đào Ngưng ngồi một bên khác, Đào Ngưng tức giận đến cả người run rẩy, " Mày vừa nãy không nghe thấy con đó mắng tao sao? Tao chính là mẹ mày! Sao mày có thể thờ ơ không động lòng, mày đáng nhẽ phải đi lên cho con đó một cái tát!"

Nguyễn Diễm nhắm hai mắt lại, không lên tiếng.

Đào Ngưng mạnh mẽ nắm chặt cánh tay hấn, " Tao làm sao lại sinh ra một tên rác rưởi như mày!"

Nguyễn Diễm mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn Đào Ngưng, " Con có tư cách gì mà đánh, cô ta nói sai sao?"

12. Ngận Nhuyễn Ngận Diễm - Chương 12

Giải quyết xong xuôi mọi việc, đã hơn mười hai giờ.

Nguyễn Diễm gọi một chiếc xe taxi, mở cửa xe, nói với Đào Ngưng, " Đã muộn rồi, về sớm nghỉ ngơi đi."

Đào Ngưng lạnh lùng ngồi vào xe, làm như không thấy Nguyễn Diễm, nói với tài xế, " Lái xe."

Nguyễn Diễm nhìn xe taxi đi xa, rẽ trái biến mất ở góc đường, lúc này mới nâng tay sờ sờ gò má bỏng rát. Hấn vừa nói xong câu kia Đào Ngưng liền mạnh mẽ cho hấn một cái tát.

Lực tay lớn như vậy, xem ra cơ thể không có vấn đề gì rồi.

Ngơ ngác đi dọc đường hơn nửa giờ, vào công viên tìm ghế dài ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra, định nhắn tin cho Triệu Đông Sanh nói một chút về chuyện tiền bạc – dù sao y lúc đó nói, tiền đây chỉ có thể mua thức ăn và vật dụng phẩm, mới soạn được hai chữ thì có điện thoại gọi đến.

Nguyễn Diễm nhìn liền nhận ra, tự giấu nghĩ, này có coi là tâm linh tương thông không?

Nhận điện thoại, nghe Triệu Đông Sanh ở bên kia lớn tiếng hỏi, " Tới nay cậu xin nghỉ còn cầm nhiều tiền như vậy, cậu làm gì?"

Nguyễn Diễm nắm chặt di động, thấp giọng nói, " Tôi sẽ trả lại, ngày mai tôi sẽ đem tiền..."

Lời chưa nói hết, cúp máy.

Nguyễn Diễm mở lịch sử trò chuyện, gọi lại, vừa kêu một tiếng bên kia liền nhận, " Cậu lấy tiền làm gì?"

" Tôi ngày mai..."

Đang nói lại đứt đoạn.

Nguyễn Diễm chăm chú nhìn màn hình điện thoại cân nhắc trong chốc lát, đại khái đã hiểu vấn đề ở đâu. Nguyễn Diễm đập một quyền lên ghế, mắng bệnh thần kinh, rồi hít một hơi thật sâu, lần thứ hai gọi lại.

Triệu Đông Sanh nghe máy liền rống, " Hỏi cậu một lần nữa, cậu lấy tiền làm gì?!"

Âm thanh Nguyễn Diễm mềm mại, mang theo ý lấy lòng, " Người nhà tôi xảy ra chút chuyện, cần dùng tiền gấp, tôi không kịp về lấy tiền nên dùng tiền anh đưa trước, tôi ngày mai..." Suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không nói ra câu này, miễn cho lại bị cúp máy, " Anh đừng tức giận."

" Cậu từ đâu nhìn ra tôi tức giận?"

" Vậy sao lúc này anh cúp máy của tôi?"

Triệu Đông Sanh im lặng vài giây, hỏi, " Cậu đang ở đâu?"

Nguyễn Diễm mở to mắt nói dối, " Ở nhà."

Triệu Đông Sanh lại một lần nữa cúp máy, sau đó gửi một cái tin nhắn đến – cho cậu một cơ hội nữa, ở đâu?

Nguyễn Diễm cắn cắn môi, soạn một tin nhắn nói vị trí cụ thể cho y.

Vài giây sau Triệu Đông Sanh gửi lại –

Chờ tôi.

Nguyễn Diễm nhìn chằm chằm hai chữ kia, cho đến khi vành mắt tỏa nhiệt.

Mặc dù trước kia biết tính cách Triệu Đông Sanh cực kì kém, khi nhìn thấy hắn sẽ chẳng nói được lời gì hay. Mà tại thời khắc này, ngoại trừ Triệu Đông Sanh, Nguyễn Diễm không muốn gặp bất kì một ai.

Nguyễn Diễm ngồi mười phút trên ghế dài ở công viên, chờ Triệu Đông Sanh đến.

Y lái dừng sát bên đường, không bước xuống, chỉ nhấn còi xe.

Nguyễn Diễm đi tới, mở cửa ghế phụ, vừa muốn ngồi vào thì nghe Triệu Đông Sanh cau mày nói, " Ngồi đằng sau." Nguyễn Diễm không dám làm trái ý y, ngoan ngoan ngồi phía sau.

Triệu Đông Sanh phóng xe rất nhanh.

Nguyễn Diễm nhìn cảnh phố phường ngoài cửa xe nhanh chóng vụt qua, trong lòng run sợ, " Anh, anh như vậy không được, vẫn nên gọi tài xế đến lái xe đi."

Phía trước có đèn đỏ, Triệu Đông Sanh nhấn phanh xe, vừa mới nghiêng đầu gò má liền bị hôn một cái.

Triệu Đông Sanh "...."

Nội tâm Nguyễn Diễm muốn hồng mắt, " Tôi không muốn hôn anh, tôi nhìn thấy đèn đỏ nên muốn nhắc nhở anh, không nghĩ tới đột nhiên anh giẫm phanh, không ổn định, liền..."

Hôn lên.

Cảm giác cũng không tệ lắm.

Nguyễn Diễm liếm liếm môi, " Cái kia, anh muốn mang tôi đi nơi nào?"

Đây không phải phương hướng về tiểu khu hấn ở, cũng không phải phương hướng về nhà Triệu Đông Sanh.

Triệu Đông Sanh quay đầu lại, ngồi yên đợi đèn xanh sáng lên, rẽ sang hướng nam đi.

Xe vào một khu biệt thự, rẽ trái quẹo phải, cuối cùng dừng trước cửa một ngôi biệt thự ba tầng.

Nguyễn Diễm thân thủ muốn đi mở cửa xe, Triệu Đông Sanh bảo hấn dừng nhúc nhích, cầm điều khiển từ xa mở cửa hầm để xe. Nguyễn Diễm chờ y lái xe vào rồi dừng lại, đóng cửa hầm để xe đến ba phần, mới miêng hỏi, " Làm sao vậy?"

Triệu Đông Sanh tắt máy xuống xe, mở cửa sau tiến vào ngồi, không nói một câu lộ quần Nguyễn Diễm. Nguyễn Diễm bị động tác trực tiếp thô lỗ của y hù dọa, muốn hỏi y làm gì, lại sợ nhận được câu trả lời là hành động càng thô lỗ hơn, đơn giản ngậm miệng không nói, ngoan ngoãn cởi giày, nhắc chân phối hợp với động tác của đối phương.

Triệu Đông Sanh vỗ vỗ cái mông hấn.

Nguyễn Diễm xoay người, quỳ xuống ghé cong mông lên, hấn tận lực thu nhỏ bản thân, để lại không gian cho Triệu Đông Sanh chân dài.

Triệu Đông Sanh nhắc áo Nguyễn Diễm lên, sờ sờ cái lưng trơn loáng của hấn, " Ngoan."

Nguyễn Diễm run một cái.

" Dừng sợ." Giọng nói Triệu Đông Sanh khàn khàn, đi kèm là âm thanh tháo dây lưng, " Tôi nói thì sẽ giữ lời, trước khi cậu mập thêm mười cân sẽ không chạm vào cậu."

Nguyễn Diễm phun tào trong lòng, như vậy lúc đó cũng phải bính sao?

Triệu Đông Sanh kéo phân thân ra, bắt đầu cọ.

Triệu Đông Sanh ôm thân thể gầy gò của Nguyễn Diễm vào ngực, ghé đến lỗ tai hấn thở dốc, động tác hơi nồn nóng, có mấy lần đâm đến bên trong khe mông, suýt thì phá cửa xông vào. Nguyễn Diễm có chút sợ mà uốn éo, bị y một tay thò xuống dưới bụng, vũng vàng ôm chặt lấy eo hấn, " Dừng nhúc nhích, nhin một lát."

Thật sự không chịu được giọng nói Triệu Đông Sanh phát ra thời điểm này, Nguyễn Diễm nhắm mắt lại, trầm thấp thân. Ngâm lên.

Triệu Đông Sanh không chịu được tiếng rên của Nguyễn Diễm. Y vỗ vỗ cái mông của Nguyễn Diễm bức hấn nói chuyện, " Cậu nói người nhà cậu xảy ra chuyện, là ai? Chuyện gì?"

Nguyễn Diễm bị y cọ cọ đến hai chân nhũn ra, mặt nóng đầu óc hỗn loạn, căn bản không có cách nào suy nghĩ, chỉ muốn rên.

Vừa rên hai tiếng đã bị Triệu Đông Sanh che lại miệng, " Hỏi cậu đấy, nói chuyện!"

" Tôi không muốn nói!" Nguyễn Diễm đỏ bừng mặt, cắn môi hừ hừ, " Ai cho anh làm tôi như thế."

Triệu Đông Sanh vừa nghe Nguyễn Diễm nói như thế, càng muốn làm hấn hơn. Cũng không quản Nguyễn Diễm ra sao, ôm lấy eo hấn đỉnh mạnh một trận, thịt giáp thịt tạo ra âm thanh ba ba ba vang dội, này để cho người khác nghe thấy, khẳng định cho rằng hai người trong xe đao thật sủng thật làm hơn.

Sủng ngược lại là sủng thật, nhưng đi nhằm chiến trường.

Triệu Đông Sanh bắn xong cũng không cảm thấy sáng khoái hơn, uất ức đến lợi hại, mặc xong quần ngồi một bên hút thuốc, mắng " Con mẹ nó cậu một ngày có thể ăn nhiều bữa cơm hơn không! Làm xong cũng thấy đau, cái thời điểm..."

" Không phải anh nói bên ngoài có rất nhiều người sao? Đi tìm đi nha."

Triệu Đông Sanh suýt sắc khói, đập một cái lên đỉnh đầu hấn, hô, " Gan thật sự là lớn nha, dám vạ lại tôi."

Nguyễn Diễm sửa sang lại bản thân xong, mở cửa xe thông gió, ngồi bên cạnh Triệu Đông Sanh, " Cho tôi điều thuốc."

Triệu Đông Sanh chọc chọc trán hắn, " Cậu hút cái gì mà hút, ai cho cậu hút thuốc?"

" Không được chọc đầu tôi." Nguyễn Diễm cau mày cào cào tóc, " Anh là nam, tôi là nam, hút thuốc thì có làm sao?"

" Cậu ở trong mắt tôi giống như đàn bà vậy."

Nguyễn Diễm vừa nghe lời này sắc mặt lạnh xuống.

Triệu Đông Sanh nói xong cũng hối hận, y kì thực không có ý kia, nhưng lời nói ra nghe sao cũng giống ý đấy. Triệu Đông Sanh sờ mũi một cái, rút một điều thuốc lá từ trong hộp thuốc ra, đưa cho Nguyễn Diễm, " Chỉ lần này thôi."

Nguyễn Diễm nhận lấy, đặt lên miệng, đến gần y môi lửa, " Tiếp thu lời xin lỗi của anh."

" Tôi xin lỗi bao giờ? Không phải, tôi nói sai cái gì sao?" Nếu không phải ở trong xe, chắc chắn Triệu Đông Sanh sẽ nhảy dựng lên, " Tôi không sai, tại sao phải xin lỗi!"

"Được, được, được, anh không sai, tôi mới là người sai, tôi không nên có hình dáng đàn bà, để ngài hiểu lầm, xin lỗi."

Nguyễn Diễm hút một hơi thật mạnh, ho sặc sụa.

Triệu Đông Sanh nhanh chóng đoạt lấy điều thuốc đưa lên miệng mình, nghiêng đầu nhìn hắn, " Không có tiền đồ."

Nguyễn Diễm nhìn chằm chằm Triệu Đông Sanh.

" Nhìn gì?"

" Tôi đang suy nghĩ, như vậy có tính là hôn gián tiếp hay không?"

Triệu Đông Sanh lẳng lẳng hít một hơi, sau đó dập thuốc, đột nhiên duỗi tay ra nắm chặt cằm Nguyễn Diễm, đến gần áp lên môi hắn, đầu lưỡi cạy mở hàm răng tiến quân thần tốc. Nguyễn Diễm a a hai tiếng, đẩy lồng ngực Triệu Đông Sanh, lại bị y cầm lấy tay đè ra sau. Triệu Đông Sanh thừa dịp hắn không tập trung, cúi đầu làm sâu sắc nụ hôn này, đầu lưỡi bá đạo liếm mọi góc ngách trong khoang miệng.

Môi lưỡi quần quýt ma sát phát ra âm thanh ám muội, đi kèm tiếng thở dốc gấp gấp cùng mấy tiếng than nhẹ, hai nam nhân trong buồng xe nhỏ hẹp, có chút triền miên lưu luyến.

Đôi môi Nguyễn Diễm bị hôn đến tê dại, đầu lưỡi bị quần lấy ngứa ngáy, chóng mặt, lúc thì như đang trên mây, lúc thì như đang chìm xuống dưới nước, không thể hô hấp...

Triệu Đông Sanh đột nhiên buông Nguyễn Diễm ra, thấy môi hắn ướt át, đôi mắt mờ mịt, chọc chọc mặt hắn, " Lấy hơi."

Nguyễn Diễm hít một hơi thật sâu, qua vài giây, cả người như khối bọt biển, mềm nhũn xuống.

" Lần sau muốn cùng tôi hôn môi cứ nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng, yêu cầu này cũng không quá phận, chỉ cần tôi có thời gian, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, đều thỏa mãn cậu." Triệu Đông Sanh nói xong bước xuống xe, đi được vài bước thì quay lại gọi, " Mau tới đây, tôi đói rồi!"

Nguyễn Diễm ngồi xuống, ấn hạ thân đang khó chịu, viền mắt đột nhiên đỏ bừng. Triệu Đông Sanh nói không sai, hắn đúng là không có tiền đồ, mới bị người ta hôn một cái đã nổi lên phản ứng.

Thật sự là không có tiền đồ.

Triệu Đông Sanh tắm rửa sạch sẽ đi xuống, thấy Nguyễn Diễm đang ngồi trên sofa phòng khách, con mắt đỏ ngầu, mũi cũng hồng hồng, bộ dạng đáng thương giống như vừa bị người ta bắt nạt.

Triệu Đông Sanh quên mất vừa rồi bắt nạt hắn trong xe ra sao, còn hỏi, " Cậu làm sao vậy?"

" Không có chuyện gì."

” Không có chuyện gì sao còn ngồi đây, đến nhà bếp làm một ít thức ăn đi.”

Nguyễn Diễm đứng lên, ” Nhà bếp ở đâu?”

Triệu Đông Sanh chỉ tay, ” Nhanh nhẹn lên, đơn giản thôi.”

Nguyễn Diễm đi.

Triệu Đông Sanh lấy di động ra gọi cho Hứa Thành, hỏi tình huống của Triệu Phùng.

Hứa Thành nói tốt, tắm xong thì xem một trận bóng, chơi game một lát rồi về phòng ngủ.

” Vậy thì tốt, khoảng thời gian này phiền cậu theo dõi nó.” Triệu Đông Sanh mấy khi thở dài, ” Hiện tại cậu là người nó tin tưởng nhất.”

Ở bên kia Hứa Thành trầm mặc một lúc, lúc mở miệng giọng nói rất thấp, ” Đông ca, Tiểu Phùng vẫn như vậy sao?”

Triệu Đông Sanh theo bản năng liếc nhìn về phía nhà bếp, đứng dậy đi đến ban công, híp mắt nhìn đèn đuốc phía xa xa, ” Nó như bây giờ cũng tốt, không cần nghĩ quá nhiều chuyện, chỉ cần khỏe mạnh vui sướng, cái khác đều không quan trọng, tôi có thể nuôi nó cả đời.”

13. Ngân Nhuyễn Ngân Diễm - Chương 13

Triệu Phùng thỉnh thoảng tìm Nguyễn Diễm gây phiền phức, phần lớn toàn mấy cái việc lật vặt, đôi khi thì mấy việc quá phận chút, Nguyễn Diễm cũng cắn răng nhẫn nhịn xuống. Cứ như vậy qua một tháng, thái độ Triệu Phùng đối với Nguyễn Diễm có chuyển biến tốt.

Có hôm Nguyễn Diễm đang làm việc, nhìn thấy Triệu Phùng ngồi xoay rubik trong phòng. Đó là một khối rubik cấp 3 (3x3x3 -khối tiêu chuẩn), Nguyễn Diễm chỉ cần hai mươi giây là xoay xong, còn Triệu Phùng đã xoay hết năm ngày.

Nguyễn Diễm thật sự xem không nổi nữa, bỏ cây lau sàn lại đi đến trước mặt Triệu Phùng, đoạt lấy khối rubik xoay kèn kẹt mấy lần là xong rồi trả lại cho cậu, quay người tiếp tục làm việc. Lúc đó Triệu Phùng sợ ngây người, qua một phút sau mới phản ứng lại, chạy tới, quần lấy Nguyễn Diễm muốn hất dẩy cho cậu.

Nguyễn Diễm không để ý đến cậu, khom lưng lau nhà, ” Tôi rất bận.”

Triệu Phùng đập lên chổi lau nhà, ” Không cần làm nữa!”

Nguyễn Diễm đẩy cậu ra, tiếp tục lau, Triệu Phùng tức đến giậm chân, ” Tôi cho cậu tiền không được à!”

” Được.” Nguyễn Diễm vừa nghe thấy có tiền, không nói hai lời lập tức vứt cây lau nhà, ” Đến, tôi dạy cho cậu.”

Buổi tối hôm đó Triệu Đông Sanh về nhà, vào cửa không thấy ai, đang định lên lầu nhìn, đi đến đầu cầu thang thì nghe thấy âm thanh mơ hồ từ phòng bên kia truyền đến. Triệu Đông Sanh nhú nhú mày, chạy lại đẩy cửa ra, thấy Triệu Phùng với Nguyễn Diễm ngồi xếp bằng trên thảm trải sàn, đầu chúc vào nhau, tay Triệu Phùng dùng sức đánh nên ghế sofa, trong miệng còn a a kêu to, Triệu Đông Sanh giật mình, xông tới kéo hai người ra.

Nguyễn Diễm cùng Triệu Phùng ngẩng đầu nhìn y, trằm miệng một lời, ” Anh làm gì thế!”

” A! Qua không?”

” Không.” Nguyễn Diễm trả lại điện thoại cho Triệu Phùng, đứng lên.

Triệu Phùng cũng đứng dậy, đập cho Triệu Đông Sanh một cái, ” Đều tại anh! Hại Nguyễn Diễm vượt ải thất bại!”

Triệu Đông Sanh sờ sờ đầu cậu, " Anh sai rồi, anh xin lỗi em, đi, ăn cơm trước, ăn xong rồi lại chơi."

Triệu Phùng đẩy tay y ra, tức giận đi trước.

Nguyễn Diễm đứng bên cạnh Triệu Đông Sanh, " Anh cho rằng chúng tôi đang làm gì, luyện đầu sắt công a?"

Triệu Đông Sanh giơ tay muốn gõ, Nguyễn Diễm cười tránh ra.

Ăn cơm xong, Triệu Phùng vội vội vàng vàng lôi kéo Nguyễn Diễm rời đi phòng ăn, Triệu Đông Sanh nghĩ là để Nguyễn Diễm giúp cậu vượt ải trong game, đi qua nhìn, mới biết không phải.

" Trước tiên đem mặt trung tâm này đổi tốt, bốn cái màu trắng kia trước, rồi đến hai cái này, tốt, đổi lại hai cái kia, rất tốt, đem chúng nó ráp lại..."

Nguyễn Diễm nói từng bước từng bước rất tỉ mỉ, Triệu Phùng ngoan ngoãn làm theo, biểu tình nghiêm túc. Triệu Đông Sanh vừa nhìn những khối lập phương màu sắc sặc sỡ ngổn ngang kia liền choáng váng đầu, yện tỉnh ngồi một bên hút thuốc.

Hút xong một điếu, hai người trên ghế, một người đang nói một người đang xoay; hút xong hai điếu, còn đang xoay; hút xong ba điếu, vẫn còn đang xoay;...

Triệu Đông Sanh nhìn nhìn đồng hồ, tắt thuốc, đứng dậy tới phòng ăn, thu dọn bát đĩa trong bếp, mười phút sau đi ra, gọi Nguyễn Diễm, " Đi, tôi tiện đường, mang cậu tới chỗ làm."

" Cứ như vậy, cậu chậm chậm xoay mấy lần, nhớ kĩ công thức."

Triệu Phùng bỏ khối rubik cấp 4 đã xoay xong trong tay xuống, vẫy vẫy tay, nhìn Nguyễn Diễm, " Nếu không hôm nay đừng đi làm nữa, tôi cho cậu nghỉ, đến đây chơi với tôi một lúc nữa."

Triệu Đông Sanh nói, " Không được."

Nguyễn Diễm nhún nhún vai với Triệu Phùng.

" Anh, anh cho hẩn nghỉ một tối đi mà."

" Cả năm không cho phép nghỉ ngơi, lúc đó chính em nói như vậy, bây giờ anh không thể nhẹ dạ."

Triệu Phùng lúng túng gãi đầu một cái, " Em nói như thế sao?"

Triệu Đông Sanh mặt nghiêm túc nói, " Đương nhiên."

Triệu Phùng ho nhẹ một tiếng, nhìn Nguyễn Diễm, " Vậy quên đi, cậu cứ đi làm đi thôi." Cúi đầu cầm lấy một khối rubik, xoay lung tung, " Tuy rằng hiện tại tôi không còn chán ghét cậu như trước đây, nhưng dù sau cậu cũng đã từng thương tổn tôi, tôi không nhanh như vậy tha thứ cho cậu."

" Tôi biết, tôi đi đây."

" Chờ chút." Triệu Phùng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Triệu Đông Sanh, " Anh, anh ra ngoài trước đi, em nói với hẩn mấy câu."

Triệu Đông Sanh quay người đi.

Nguyễn Diễm đứng ở một bên ghế sofa, cúi đầu nhìn Triệu Phùng, " Cậu muốn nói chuyện gì?"

Triệu Phùng nhìn chằm chằm đôi mắt Nguyễn Diễm, " Tôi rất nghiêm túc mà cảnh cáo cậu một lần nữa, không cho phép cậu đánh chủ ý lên anh trai tôi, cậu mặc dù nhìn không xấu, nhưng chưa đủ tốt, cậu không xứng với anh của tôi, nghe rõ chưa?"

Là anh của cậu đánh chủ ý tôi có được không?

Nguyễn Diễm cũng không đem lời này nói ra, rũ mắt xuống gật gật đầu, " Nghe rõ."

" Còn có a, giao cho cậu một nhiệm vụ."

" Cái gì?"

” Tìm bạn gái cho anh trai tôi.”

“”

Nguyễn Diễm vừa mới mở cửa xe sau ra ngồi, liền nghe Triệu Đông Sanh quay đầu mắng to, ” Còn đề cao bản thân, lên phía trước ngồi!”

Nguyễn Diễm đóng cửa xe, ngồi lên trước.

” Thắt dây an toàn!”

Nguyễn Diễm động thủ thắt lên.

Triệu Đông Sanh gõ đầu hấn, ” Cậu là con rối sao, không sai thì cậu không động.”

Nguyễn Diễm không hé răng.

” Làm sao vậy?”

” Không có chuyện gì.”

Triệu Đông Sanh lại gõ hấn, ” Hỏi cậu thì mau nói đi!”

Nguyễn Diễm chà xát đầu gối.

Triệu Đông Sanh vừa thấy động tác này của hấn thì biết chắc chẳng phải lời hay, ” Thôi cậu vẫn là đừng nói thì hơn.”

” Vậy rốt cuộc có nói hay không?”

” Nói.”

Nguyễn Diễm hơi sốt sắng, còn kích động nhỏ, nhiệm vụ Triệu Phùng cấp, lời này hỏi cũng là cây ngay không sợ chết đứng chút, ” Anh có bạn gái rồi sao?”

Triệu Đông Sanh cũng hơi hơi kích động, lấy điều thuốc ra, ” Không có.”

Nguyễn Diễm không lên tiếng.

Triệu Đông Sanh nhả khói ra, ” Cậu hỏi cái này làm gì?”

Nguyễn Diễm lại chà xát đầu gối, ” Tôi không có ý tứ gì khác.”

” Vậy là có ý tứ gì?”

” Chính là, cái kia, anh cũng nên tìm bạn gái.”

Triệu Đông Sanh tắt thuốc, ” Xuống xe.”

Nguyễn Diễm ngẩn ngơ, ” Cái gì?”

” Bảo cậu cút! Không nghe thấy à!”

Nguyễn Diễm vội vã lăn xuống xe.

” Tự đi bộ đi làm! Đến muộn một phút phạt cậu năm trăm đồng!”

Cửa xe rầm một tiếng đóng lại, chiếc xe màu bạc phóng thật xa trong chốc lát.

Nguyễn Diễm đứng tại chỗ, ” ”

Nguyễn Diễm một đường chạy thẳng đến Mây Đình, thân toàn mồ hôi, tay chân tê liệt. Thở còn thấy khó khăn, đã thấy giám đốc chạy tới, nhét vào tay hấn một cái phong thư, ” Ông chủ bảo cậu đến quán bar Mỹ Lệ tìm hấn, còn bảo không cho cậu gọi xe chỉ có thể đi bộ đến! Ôi tiểu tổ tông của tôi, ngài mau đi đi, trước tám giờ ngài không đến kịp thì bát cơm của tôi liền không giữ được a!”

Nguyễn Diễm nấn nấn phong thư, thật dày, ” Đây là cái gì?”

” Lương tháng trước của cậu.”

” Ngày hôm nay trả lương sao?”

” Ôi, cho cậu tiền cậu cầm là được rồi.” Giám đốc vội muốn chết, ” Đừng đứng đây làm chậm trễ thời gian nữa, mau đi đi.”

” Quán đây ở đâu?”

” Đường Vạn Lộc!”

Bệnh thần kinh, lái xe cũng không nổi nha, còn bắt chạy xa như vậy.

Nguyễn Diễm nở một nụ cười, ” Được, tôi đi đây.”

Giám đốc căn dặn hẳn, ” Không được đón xe, nhớ kỹ nha!”

Nguyễn Diễm đi ra ngoài, không quay đầu lại, ” Nhớ kỹ.”

Lương tới tay rồi còn sợ gì, Nguyễn Diễm trực tiếp gọi xe.

Đến nơi xuống xe, gọi cho Triệu Đông Sanh, ” Anh ở phòng nào?”

Triệu Đông Sanh hỏi, ” Cậu làm sao đến đây?”

Nguyễn Diễm chớp mắt nói, ” Chạy bộ.”

Triệu Đông Sanh cười mắng, ” Con mẹ nó cậu gắn cái ống phóng rốc-két trên mông đi!”

Nguyễn Diễm nói, ” Trên mông tôi có gắn ống phóng rốc-két hay không chẳng phải anh rõ nhất sao.”

Triệu Đông Sanh im lặng cài giày, nói số phòng rồi treo máy.

Nguyễn Diễm vào thang máy đi lên, xuyên qua hành lang dài dằng dặc, đứng trước cửa phòng, giơ tay nhấn chuông.

Triệu Đông Sanh mặc áo tắm ra mở cửa, Nguyễn Diễm y từ trên xuống dưới, ” Anh tắm?”

Triệu Đông Sanh hỏi ngược lại, ” Tôi không thể tắm?”

Nguyễn Diễm khần trương lên, lui về sau nửa bước, ” Anh kêu tôi đến đây, có chuyện gì không?”

” Đương nhiên có chuyện.” Triệu Đông Sanh kéo Nguyễn Diễm vào trong, đóng cửa lại, tay phải chống lên ván cửa, từ trên cao nhìn xuống hẳn, ” Chính sự.”

Nguyễn Diễm bị vây ở giữa lồng ngực Triệu Đông Sanh và cánh cửa, tiến thoái lưỡng nan, có chút cuống lên, ” Anh muốn làm gì?”

” Nghiệm thu thành quả.” Một tay Triệu Đông Sanh mò về phía sau Nguyễn Diễm, chậm rãi đi xuống, nắm chắc một bên mông, nhào nặn hai lần, ” Ân, tốt lắm, có không ít thịt rồi.”

Nguyễn Diễm bị y bóp, giọng nói có chút ru run, ” Còn, còn chưa đủ mười cân.”

Triệu Đông Sanh tay kia cũng đặt lên bên còn lại, ” Tôi cảm thấy được là được rồi.”

Eo Nguyễn Diễm mềm nhũn, không kìm lòng được giơ tay vòng lên cổ Triệu Đông Sanh.

Triệu Đông Sanh ghé vào tai hẳn nói, ” Đi tắm.”

Nguyễn Diễm buông tay xuống, cúi đầu đi vào nhà tắm, lại nghe Triệu Đông Sanh ở phía sau nói, ” Rửa sạch sẽ một chút.”

Hắn chạy vọt vào, đóng cửa kính lại.

Nguyễn Diễm ở trong nhà tắm ngốc hết mười phút mới ra ngoài, Triệu Đông Sanh chờ cũng phiền, ” Cậu ở bên trong sinh con sao?”

Nguyễn Diễm đỏ mặt trừng y, ” Anh bệnh thần kinh a, con ở đâu mà tới.”

” Lá gan không nhỏ, còn dám mắng cả ông chủ.” Triệu Đông Sah ngoắc ngoắc tay, đợi Nguyễn Diễm đến gần, ôm lấy eo hắn nghiêng người một cái, đem người áp trên giường, cười tươi đến muốn ăn đòn, ” Đến, chúng ta thảo luận một chút về vấn đề này.”

Trong tai Nguyễn Diễm vang vọng tiếng tim mình đập thành thịch, cả người ngu ngơ, ” Vấn đề gì?”

Triệu Đông Sanh cúi đầu xuống, hôn lên cổ Nguyễn Diễm, một tay cởi dây buộc áo tắm, ” Làm sao để có con.”

14. Ngận Nhuyễn Ngận Diễm - Chương 14

Eo bị sờ đến, thân thể Nguyễn Diễm giật giật, ” Chờ, chờ đã....”

Triệu Đông Sanh cởi áo tắm ra, nhìn người trơn bóng dưới thân mình, hầu kết động dậy, ” Làm sao vậy?”

Nguyễn Diễm đẩy y ra ngồi dậy, che hạ thân, ” Tôi đột nhiên nghĩ đến...”

” Con mẹ nó cậu đừng nói cậu đói bụng!” Triệu Đông Sanh đẩy ngã hắn, lấy áo mưa từ dưới gối ra, hung thần ác sát nói, ” Đói bụng thì tôi đây sẽ uy cậu ăn no!”

Nguyễn Diễm thấy y gấp như vậy, ngược lại bình tĩnh nói, ” Tôi không đói bụng, muốn hỏi uống một chút rượu được không?”

Rượu? Uống vào sẽ can đảm hơn, có thể uống.

Đương nhiên người can can đảm không phải y.

Triệu Đông Sanh xuống giường, cầm áo tắm khoác lên người, ” Có đồ, trắng và bia, muốn uống gì?”

Nguyễn Diễm chọn rượu đỏ.

Hai người mỗi người bưng một ly rượu, nhẹ nhàng cụng, ngửa đầu uống cạn.

Liên tiếp ba ly, Triệu Đông Sanh cảm thấy bầu không khí không sai biệt lắm, vừa muốn mở miệng gọi hắn, Nguyễn Diễm lại mở bình, đưa tay đến rót cho y một chén, rồi rót đầy cho bản thân, ” Uống thêm một lát.”

Đây không phải một lát, mà là hơn một giờ.

Triệu Đông Sanh nhìn gương mặt ửng hồng của hắn, ” Cậu còn được hay không?”

Đầu Nguyễn Diễm cùng ngón tay lắc lư trái phải, ” Vĩnh viễn không nên hỏi một nam nhân có được hay không, anh sẽ phải chịu thiệt.”

Triệu Đông Sanh suýt nữa bật cười, khoan hãy nói, tên mặt trắng nhỏ nhắn này khi say rượu bộ dáng rất đáng yêu, ” Chịu thiệt như thế nào? Đến, biểu diễn cho tôi xem một chút.”

Nguyễn Diễm buồn bực cầm rượu lên uống, sau đó vỗ tới chặn lại miệng Triệu Đông Sanh, đem rượu đổ sang cho y.

Triệu Đông Sanh không chần chừ nuốt xuống, xoa xoa mặt Nguyễn Diễm, ” Không hổ là Nguyễn thiếu gia, chịu chơi.” Hôn hắn một cái, ” Chịu thiệt như này tôi không ngại.”

Nguyễn Diễm nằm sấp xuống, nhấc vạt áo Triệu Đông Sanh lên, cách quần lót nhẹ nhàng cắn tiểu Đông Sanh.

Nếu chịu thiệt thòi mà như thế này, Triệu Đông Sanh biểu thị không muốn.

Nguyễn Diễm cắn một chút, y liền muốn đâm hắn trăm lần.

Triệu Đông Sanh ôm Nguyễn Diễm về phòng ngủ, ném lên giường, cởi quần áo, bắt đầu làm việc.

Nguyễn Diễm uống rượu cả người nóng ran, lồng ngực Triệu Đông Sanh so với hắn còn nóng hơn, giống như lò lửa, y vừa kể sát lại Nguyễn Diễm liền đẩy ra, ” Nóng...”

Triệu Đông Sanh mở hai chân của hần ra, " Chờ chút nữa sẽ càng nóng."

Nguyễn Diễm cảm giác dưới thân lạnh lạnh, thở hắt ra, " Ân, thoải mái."

Triệu Đông Sanh đâm một ngón tay vào, Nguyễn Diễm a một tiếng, cau mày kêu, " Đau!"

Triệu Đông Sanh cũng cau mày, khấn咒. Chạm rồi rút ngón tay ra, ngấm lại không đúng, hần đau mắc mớ gì đến y, ai quan tâm chứ, vì vậy Triệu Đông Sanh lại đâm vào, lớn tiếng nói, " Không được kêu đau, nhẫn nhịn!"

Nguyễn Diễm cắn môi, ngoan ngoãn nhịn xuống.

Thời điểm ba ngón tay đi vào, Nguyễn Diễm nhịn không nổi nữa, nhấc chân đạp một cái, nếu không phải Triệu Đông Sanh nhanh như chớp, chân đã đạp lên mặt y. Triệu Đông Sanh cứng đến sắp nổ, hần không thể trực tiếp vác súng ra chiến trường. Thời điểm một cước này của Nguyễn Diễm đến rất đúng lúc, đem toàn bộ kiên trì còn lại của y đạp bay sạch sành sanh. Triệu Đông Sanh rút tay ra, mở hai chân Nguyễn Diễm, nâng lên, cúi đầu nhìn đóa hoa non hồng phấn ướt nhẹp ngưỡng chừng khép chặt kia, co rút lại co rút lại, khiến người khác muốn chà đạp mạnh mẽ.

Đôi mắt Triệu Đông Sanh chìm xuống, không để ý đến những cái khác, thẳng lưng tiến vào.

Thân thể bị cơn vật nóng như lửa mạnh mẽ chém thành hai khúc, Nguyễn Diễm làm sao chịu được, đau đến khóc lên. Nhưng hần lại quên mất tính tình Triệu Đông Sanh, hần càng phản kháng y càng phần khởi, hần cứ khóc, y cứ hăng say cày cấy.

Phía dưới Nguyễn Diễm tê rần liền co lại, Triệu Đông Sanh tuy rằng cảm thấy được bao lây rất sáng khoái, mà quá chặt cũng không tiện, luôn cảm giác lão nhị bất cứ lúc nào cũng có thể bị đánh gãy, khiến người ta sợ hãi.

Triệu Đông Sanh tạm thời dừng lại, đuổi bớt tinh trùng trong đầu đi, nhớ đến mấy tư liệu lúc trước tra google tìm điểm G, qua qua hai lần, rồi mới bắt đầu động.

Nguyễn Diễm lần này không khóc, nhẹ nhàng rên hừ hừ, hai chân quăn lấy eo Triệu Đông Sanh, hai tay cào loạn sau lưng y.

Lúc vừa bắt đầu, Triệu Đông Sanh liền cảm thấy mấy cái 'tư liệu' này đó đều vớ vẩn, nam nhân là nam nhân, làm sao giống với nữ nhân được, trải qua mấy phút đồng hồ kiên trì miệt mài nghiên cứu, hần phát hiện, nguyên lai mấy tư liệu gì gì đó cũng không quá vớ vẩn.

Triệu Đông Sanh nắm rõ bí quyết, chẳng những có thể giảm bớt thống khổ cho đối phương, mà còn làm chính mình thoải mái hơn.

Triệu Đông Sanh hài lòng cười, không khắc chế nữa, đè lên Nguyễn Diễm thoải mái mà làm. LÀM.

Nguyễn Diễm bị y đỉnh đến a a kêu to, không bao lâu lại khóc lên, trong miệng nói, " Không muốn, chậm chút." Hai tay chặt chẽ vịn lấy vai Triệu Đông Sanh, không ngừng dùng móng tay cào sau lưng y. Triệu Đông Sanh đỉnh mạnh một phát hần dùng sức cào mạnh một phát, y đỉnh nhẹ hần cào nhẹ. Như một con mèo hoang nhỏ, giả bộ ngoan ngoãn nhưng tính khí là cái loại – người làm ta đau, ta cũng làm người đau.

Cái khí lực này chả khác gì vuốt nhẹ, Triệu Đông Sanh không để vào mắt, nắm lấy eo Nguyễn Diễm đâm càng sâu vào trong cơ thể hần, không quên kề tai đùa giỡn, nói nhỏ với hần, " Nước nhiều như vậy, còn nói không phải đàn bà hả?"

Nguyễn Diễm giận dữ và xấu hổ muốn chết, nâng tay muốn che miệng y, lại bị y bắt lấy đè lên đỉnh đầu, mãnh liệt thao. Nguyễn Diễm a a kêu, Triệu Đông Sanh thấy hần cau mày, sắc mặt càng hồng, tiếng rên cũng chậm rãi thay đổi, y cố ý dừng lại, không nói gì, chờ.

Quả nhiên không qua một phút Nguyễn Diễm đã bắt đầu thúc giục, " Mau động a!"

" Cậu trả lời trước, có thích tôi hay không... như vậy làm em?"

Tôi càng thích giết chết anh! Nguyễn Diễm lực yếu, ở trong ngực y tàn nhẫn đập một quyền, " Thích!"

" Vậy em nói, kĩ thuật của tôi có tốt không?"

” Tốt!”

.... Em gái anh!

Triệu Đông Sanh hài lòng, hôn nhẹ mắt Nguyễn Diễm, đem hân lật lại, từ sau lưng tiến vào.

Nguyễn Diễm cau mày, lúc này không phải sáng khoái, tư thế này vào quá sâu, đáng sợ.

” Đứng, đứng như vậy...” Đầu gối Nguyễn Diễm vừa mới dịch chuyển về phía trước một chút liền bị Triệu Đông Sanh đè lại, đồng thời thắt lưng mạnh mẽ đỉnh vào, nước mắt Nguyễn Diễm chảy ra, nức nở gọi tên y, ” Triệu Đông Sanh...”

” Hả?” Sóng lưng Triệu Đông Sanh thẳng tắp không động, thở hổn hển hôn hôn vai Nguyễn Diễm, ” Bảo bối nhi, bên trong em thật nóng, thật chặt a.”

Nguyễn Diễm đem mặt vùi vào trong chăn, eo run lên – là vì câu bảo bối nhi Triệu Đông Sanh gọi hân.

~~~~~ tôi chỉ đi ngang qua thôi~ ~~~~~

Triệu Đông Sanh đương nhiên không thể buông tha hân đơn giản như vậy, lặn qua lộn lại giằng co hơn nửa giờ, lúc này Triệu Đông Sanh mới đứng đỉnh bồn ra.

Dựa vào đầu giường hút xong một điếu thuốc, xuống giường vào nhà tắm, xả nước vào bồn, sau đó ôm Nguyễn Diễm đặt vào trong nước, chờ hân mềm nhũn nằm nhoài lên thành bồn tắm, mới thân thủ vỗ vỗ mặt hân, ” Tự mình rửa hay tôi giúp em rửa?”

Nguyễn Diễm không còn khí lực, rầm rì hai tiếng, khàn khàn nói, ” Anh giúp tôi...”

” Đây chính là em nói a.”

Triệu Đông Sanh nhảy vào bồn tắm, ngồi phía sau Nguyễn Diễm. Nguyễn Diễm còn tưởng có người đâm lưng cho, chờ khi chân bị mở ra mới phản ứng lại, nhưng đã không kịp. Lưng Nguyễn Diễm dán vào ngực Triệu Đông Sanh phía sau, nước ấm làn trơn lần thứ hai tiểu Đông Sanh tiến vào thân thể hân.

Cũng không biết có phải nguyên nhân là do rượu làm tê liệt thần kinh, Nguyễn Diễm không cảm giác đau bao nhiêu, chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa.

Địa phương kia bao lấy lão nhị của y, mềm nóng, trơn trơn, má ơi cảm giác này quá sáng khoái. Triệu Đông Sanh động, vừa bắt đầu, chậm rãi đỉnh vào, chậm rãi rút ra, thấy Nguyễn Diễm một hồi lâu không lên tiếng, nhịp điệu liền tăng nhanh, đâm sâu vào trong thân thể hân.

Thân thể bị đâm đến lay động, Nguyễn Diễm a a kêu to, âm thanh khàn khàn đến không thể khàn hơn, trở tay đẩy Triệu Đông Sanh ra, lại khiến nơi nào đó càng sâu hơn. Hết cách rồi, chỉ có thể lùi một bước cầu người, nói đầu gối đau, muốn đổi tư thế.

Triệu Đông Sanh rút ra, bước ra khỏi bồn tắm, đặt người ngồi lên bồn rửa tay, mở hai chân hân, từ chính diện chen vào, một bên động một bên hỏi, ” Vậy tư thế này, thích không?”

Nguyễn Diễm ôm lấy cổ Triệu Đông Sanh, ghé vào lỗ tai y thở dốc, ” ... Thích.”

Triệu Đông Sanh nhiệt huyết sôi trào, tiến công càng mạnh, cũng không biết kích động cái gì, liền quăng mũ giáp đầu hàng. Triệu Đông Sanh không cao hứng, luôn cảm giác bị tên mặt trắng nhỏ này đùa giỡn, nhưng lại khiến y đạt được mục tiêu thỏa mãn không ít, cơn giận này cũng hết sức cổ vũ xuống.

Triệu Đông Sanh thoải mái bắn ở bên trong xong mới lui ra, kéo tay Nguyễn Diễm ở trên cổ xuống, ” Xin lỗi, chưa kịp.”

” Không sao.” Cả người Nguyễn Diễm nhũn ra, ngồi không vững, muốn ôm Triệu Đông Sanh, lại bị y đẩy tay ra, ôm lấy đặt vào trong bồn tắm, ” Một thân dính dớp, ôm cái gì.”

Nguyễn Diễm cau mày không vui, mức nước tạt Triệu Đông Sanh.

Triệu Đông Sanh nâng tay che mặt, mu bàn tay cọ đến vết thương nhỏ trên mặt, sách một tiếng, lại gần cho Nguyễn Diễm nhìn, ” Nhìn xem chuyện tốt em làm!”

Nguyễn Diễm lúc này mới chú ý trên mặt Triệu Đông Sanh có một vết cào ba cen-ti-mét, " Tôi làm?"

" Quên rồi? Đến, tôi giúp em nhớ lại một chút."

Sau đó Triệu Đông Sanh một bên rửa ráy cho Nguyễn Diễm, một bên cần nhằn lăm bắm, nói dùng những tư thế nào, Nguyễn Diễm khóc ra sao, dùng tư thế có độ khó cao đập y, móng chân đưa tới mặt y cào trầy...

Nói tóm lại một câu, phải cắt móng chân.

Nguyễn Diễm bị ép ngồi ôn lại một lần, mặt đỏ bừng lên, tức không chịu được, liền mức nước gội Triệu Đông Sanh, " Ai bảo anh như vậy... bắt nạt tôi, tôi đã nói đau chân, anh còn đề lên, còn dùng sức nữa, tôi khó chịu, đương nhiên muốn đập anh, đáng đời!"

" Mông không đau?"

Nguyễn Diễm vội vàng ôm mông, " Đau!"

" Đau thì cầm miệng!" Triệu Đông Sanh kéo Nguyễn Diễm từ trong bồn tắm ra, lấy khăn mặt tùy tiện lau qua loa, ôm ra ngoài ném lên giường, " Ngủ!"

Thể lực Nguyễn Diễm vốn đã tiêu hao hết, còn bị Triệu Đông Sanh kéo rồi quăng lên giường, đầu vưng, nhắm mắt lại mặt chôn trong chăn, không bao lâu liền chìm vào giấc ngủ.

Triệu Đông Sanh tắm xong đi ra, xoay lại người Nguyễn Diễm, thấy mí mắt hấn không rung lấy một cái, ngủ rất trầm, cười mắng môt tiếng, " Giống y như heo vậy."

Lại đem người lật qua, nằm úp sấp xuống, cầm thuốc mỡ, mở ra bôi cho hấn mấy lần, cuối cùng còn tiện thể vò vò cái mông mấy cái, đứng dậy đi rửa tay. Ra ngoài tìm cái bấm móng tay, cắt móng tay cho Nguyễn Diễm, xong mười cái móng tay lại xuống móng chân, Nguyễn Diễm mơ mơ màng màng hừ một tiếng, đập chân, giọng Triệu Đông Sanh hung ác, " Còn đập tôi liền đánh em!"

Không biết Nguyễn Diễm có nghe thấy hay không, ngược lại không đập nữa.

Triệu Đông Sanh cắt xong móng chân cho Nguyễn Diễm, thăm nghĩ, về sau còn đập như thế nào, lão tử không sợ nữa rồi!

Lúc này mới rửa tay, hài lòng đi ngủ.

15. Ngận Nhuyễn Ngận Diễm - Chương 15

Đêm nay cả người Triệu Đông Sanh sảng khoái, ngủ một giấc đến mười giờ sáng, chuyện thứ nhất khi mở mắt là mò người nằm bên cạnh, không thấy – cái người tối hôm qua bị y lặn qua lộn lại thao hơn nửa đêm không thấy đâu!

Triệu Đông Sanh ngồi dậy, lấy điện thoại gọi cho Nguyễn Diễm, vừa thông liền rống, " Em đi đâu!"

Đầu bên kia điện thoại Nguyễn Diễm nhỏ giọng nói, " Tôi đi mua ít đồ."

" Mua cái gì thần bí a." Triệu Đông Sanh cau mày, " Thuốc tránh thai?"

" Anh... bệnh thần kinh!"

Triệu Đông Sanh để điện thoại xuống, hơi híp mắt lại, được đó, dám cúp máy.

Đợi gần nửa giờ người mới trở về.

Triệu Đông Sanh ngồi trên ghế salông, nghiêm mặt nhìn Nguyễn Diễm, " Mua cái gì?"

Nguyễn Diễm chậm rãi đến gần, cho y xem bữa sáng cầm trên tay, " Sữa đậu nành cùng bánh quẩy, còn có bánh bao, anh ăn không?"

” Không ăn!”

” Vậy tôi tự ăn.”

Nguyễn Diễm chống bàn trà chậm rãi quỳ trên thảm trải sàn, cầm ống hút uống một hớp sữa đậu nành, cầm một cái bánh quẩy, cắn một miếng, thấy Triệu Đông Sanh cau mày nhìn hẩn chăm chăm, Nguyễn Diễm dừng lại, đưa một cái bánh quẩy mới cho Triệu Đông Sanh, ” Ăn rất ngon.”

Triệu Đông Sanh nhận lấy, ghét bỏ mà ăn một miếng, vừa ăn vừa mắng, ” Em là không có đầu óc sao? Trong quán này cũng có phòng ăn, gọi điện là có, còn chạy ra ngoài mua, toàn đồ chiên dầu...” Nguyễn Diễm thật sự không nghĩ tới Triệu Đông Sanh sẽ ăn, có điểm khó tin, nhanh nhẹn lấy cái bánh quẩy khác, lại bị Triệu Đông Sanh đẩy tay ra, ” Uống sữa đậu nành!”

Nguyễn Diễm lại vươn tay hướng đến cái bánh bao thịt, Triệu Đông Sanh tay nhanh mắt lẹ, kéo túi bánh bao lại, thủ tiêu mấy cái bánh quẩy, sau đó ăn đến bánh bao, không quên trừng Nguyễn Diễm, ” Em còn muốn quỳ đến khi nào? Bình thân!” Xoa xoa tay, lấy cái đệm lót thả bên cạnh, vỗ vỗ hai cái, ” Ngồi ở đây!”

Nguyễn Diễm tiến lên, ngồi xuống.

Triệu Đông Sanh nhét sữa đậu nành vào tay hẩn, cắn bánh bao, ” Khó ăn muốn chết, em sáng sớm là đi mua mấy cái này hả?”

Nguyễn Diễm uống hết sữa đậu nành, đem cốc rỗng ném vào trong thùng rác, từ trong túi lấy ra mấy cái hộp. Triệu Đông Sanh vừa nhìn, là hộp mỡ bôi vết thương và bông băng.

Triệu Đông Sanh gian nan nuốt xuống miếng bánh bao cuối cùng, vỗ ngực, hỏi, ” Mua mấy cái này làm gì?”

Nguyễn Diễm nói, ” Cho anh.”

Đầu Triệu Đông Sanh hiện lên mấy dấu chấm hỏi, ” Cho tôi làm gì?”

Nguyễn Diễm chỉ chỉ lưng y, ” Lúc sáng tôi tỉnh lại nhìn thấy, mấy vết cào rất nặng, còn chảy máu.” Lại chỉ mặt y, ” Nơi này nữa.”

Triệu Đông Sanh sững sốt nửa ngày mới lên tiếng, ” Thế nên em mới đi mua cái này? Con mẹ nó em có phải bị thần kinh không a, có mấy vết cào, còn phải thế? Em cho rằng ai cũng giống như em, đàn bà hề hề, bị thương có tẹo liền... Ai! Em làm gì!” Triệu Đông Sanh cấp tốc nhặt mấy cái hộp trong thùng rác ra, liếc Nguyễn Diễm, giọng nói bất giác cao mấy quãng, ” Vứt cái gì mà vứt, không cần tiền a.”

Nguyễn Diễm đứng lên, ” Tôi đi làm.”

Triệu Đông Sanh nắm lấy tay hẩn, kéo trở về, Nguyễn Diễm ra sức giãy dụa, Triệu Đông Sanh đơn giản ấn hẩn ngồi lên chân mình, ” Tính khí còn không nhỏ.” Nguyễn Diễm cau mày uốn éo tới lui trên đùi y, Triệu Đông Sanh thấy hẩn ngồi không thoải mái, lúc này mới buông tay ra, vỗ trên eo hẩn một cái, ” Đến, bôi thuốc cho tôi.”

Thời điểm Nguyễn Diễm nhìn kĩ một lần nữa, thật là đáng sợ, trời mới biết lúc đó hẩn dùng bao nhiêu khí lực, toàn bộ lưng của Triệu Đông Sanh không còn chỗ nào hoàn hảo.

Cuối cùng Nguyễn Diễm thấm một ít thuốc sát trùng lên bông bôi vào vết thương, đỏ mặt nhỏ giọng nói, ” Anh sau này... không thô lỗ như vậy, tôi sẽ không cào anh.”

Triệu Đông Sanh hừ lạnh, ” Còn muốn cào tôi, nhìn tay em!”

” Tôi thấy rồi, cảm ơn anh giúp tôi cắt móng tay.” Nguyễn Diễm định bôi một chút lên mặt Triệu Đông Sanh, bị y không chút do dự ngăn cản, ” Em nhìn rõ ràng một chút, không chảy máu, không cho bôi.”

Bôi trên lưng đã đủ thần kinh, còn định bôi trên mặt y nữa, không có cửa!

Vừa vặn lúc này có người nhấn chuông cửa, Triệu Đông Sanh nhanh chóng đẩy hẩn ra mở cửa, ” Đi mở cửa, bữa sáng của em.”

Lúc này Nguyễn Diễm mới dừng bôi thuốc, đứng dậy, lại bị Triệu Đông Sanh đè xuống, ” Thôi, em đừng động, tôi đi.”

Triệu Đông Sanh “.....”

Lúc này chuông điện thoại vang, Trịnh Tuấn đặt ipad sang một bên, nghiêng người cầm điện thoại trên khay trà.

Triệu Đông Sanh vô tình liếc mắt, bị mấy bức hình trong ipad làm kinh hãi.

” .... Được, bảy giờ rồi anh đi đón em.” Trịnh Tuấn tắt máy, quay đầu thấy Triệu Đông Sanh đang cầm ipad, cúi đầu nghiêm túc nghiên cứu, Trịnh Tuấn nhún mày, ” Có hứng thú?”

” Tầm tạm.” Về mặt Triệu Đông Sanh thành thật, ” Cái này người hầu gái.... Áo lót, còn mang sợi nơ con bướm, không phải để nữ nhân mặc sao? Cậu mua thứ này cho ai? Hà Thắng biết không?”

” Không biết.”

” Cậu không muốn sống nữa?”

” Hẳn đương nhiên không biết, vì hôm nay là sinh nhật hần.” Trịnh Tuấn mỉm cười, ” Tôi muốn cho hần kinh hãi.”

Triệu Đông Sanh “.....”

Thế giới gay này thật đặc sắc!

Triệu Đông Sanh tối tắm ghi nhớ tên trang web.

Lái xe về nhà, vào cửa không ai ra đón, Triệu Đông Sanh cau có, tên mặt trắng nhỏ này thật không có lương tâm, xuống giường liền trở mặt không quen.

Toàn bộ trong quá trình ăn cơm, Nguyễn Diễm một câu cũng không nói, ngược lại Triệu Phùng nói không ít, ” Anh, em nghe Nguyễn Diễm nói anh có người thích rồi.”

” Dáng dấp như thế nào? Tóc dài hay tóc ngắn? Da dễ có trắng không? Nhà cô gái đó ở đâu, bản địa sao?”

” Anh nói chuyện đi, tại sao vậy, lần trước hỏi anh có bạn gái chưa anh bảo không có, hỏi anh có đang thích nữ nhân nào không anh cũng nói không, hại em nghĩ tính hướng của anh có vấn đề, anh tuyệt đối không được học theo Hứa Thành, hần thích nam nhân nha!”

Nguyễn Diễm cúi đầu, yên lặng ăn cơm.

Triệu Đông Sanh liếc hần một cái, gấp thìa cho Triệu Phùng. Triệu Phùng lấy thìa đâm đâm, nghiêm mặt, ” Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của em.”

” Rất dễ nhìn, tóc ngắn, da trắng, người địa phương.” Triệu Đông Sanh cũng gấp cho Nguyễn Diễm một miếng thìa, hỏi Triệu Phùng, ” Còn vấn đề gì muốn hỏi không?”

” Không vấn đề không vấn đề! Em thích da trắng, bạn gái hồi cấp ba của anh quá đen, em đến bây giờ còn nhớ kĩ, rất xấu, không xứng với anh!” Triệu Phùng kích động, ” Yêu thì liền theo đuổi a, cố gắng lên!”

Nguyễn Diễm gấp thìa trong bát lên, liếc nhìn, ném lên bàn.

” Em đừng để tâm mấy chuyện đó nữa, ăn cơm đi.” Triệu Đông Sanh múc cho Triệu Phùng chén canh, tiện thể cũng múc luôn cho Nguyễn Diễm một chén.

Triệu Phùng uống một ngụm canh nói, ” Em sao có thể không quan tâm, anh đã ba mươi rồi!”

Triệu Đông Sanh dở khóc dở cười, ” Anh mới hai bảy thôi.”

” Làm tròn không phải ba mươi sao, thời gian trôi rất nhanh, lại nói phải có quá trình theo đuổi, anh cũng không thể vừa mở miệng liền bắt người ta gả cho anh, cho dù đối phương nguyện ý anh cũng không được như vậy, vạn nhất tính cách không hợp thì làm sao đây, trước tiên nói chuyện yêu đương, gặp gia trưởng, mới đi đến hôn nhân...”

Triệu Đông Sanh để thìa xuống, ” Anh no rồi.” Chỉ chỉ Nguyễn Diễm, nói với Triệu Phùng, ” Anh dẫn hần ra ngoài một chuyến, có chút việc giao cho hần làm.”

Nguyễn Diễm không vui, " Còn chưa đến thời gian tan tầm."

Triệu Phùng thấy hần như vậy, cũng không quá tình nguyện, " Trong nhà này anh tôi là lớn nhất, mọi chuyện do anh ấy định đoạt, nói lên là lên nói xuống là xuống, anh ấy bảo cậu làm gì thì lập tức làm, hiểu không?"

Nguyễn Diễm " Ồ."

Triệu Phùng đặt đũa, " Không cho ồ nha!"

Triệu Đông Sanh đứng lên, " Đi thôi."

Nguyễn Diễm đóng cửa xe, nghe Triệu Đông Sanh ở bên cạnh hỏi, " Ai cho em nói như vậy?"

Nguyễn Diễm đáp, " Cậu ấy hỏi tôi, tôi liền nói thật."

" Em kêu đây là ăn ngay nói thật? Thời điểm nào tôi nói yêu thích nữ nhân?"

" Anh có người thích, cái này không sai đi? Tôi cũng không thể nói với em trai anh là anh gay, anh cũng không nên gạt cậu ấy."

Triệu Đông Sanh nửa ngày mới nghẹn gia một câu, " Tôi không phải."

" Không phải cái gì, không phải gay? Vậy anh thích nam nhân?"

Triệu Đông Sanh cảm thấy chính mình cũng hồ đồ rồi, buồn bực nói, " Chuyện này không liên quan đến em!"

" Xem anh làm thế nào, không liên quan tới tôi là tốt nhất."

" Tôi làm sao làm? Tôi con mẹ nó liền làm em!" Phát hiện nói thêm sẽ lộ hết, đổi giọng, " Tôi mấy ngày nay chỉ làm em, sau đó.... sau đó cũng chỉ làm em!"

Nguyễn Diễm nói, " Tôi không muốn."

Triệu Đông Sanh, " Quản em có nguyện ý hay không, trước khi người tôi yêu chấp nhận tôi, em phải làm với tôi!"

" Không muốn." Nguyễn Diễm cau mày, " Kỹ thuật của anh không tốt."

Triệu Đông Sanh giận, " Con mẹ nó em bảo kỹ thuật của ai không tốt? Không tốt mà có thể làm em đến bắn?"

Nguyễn Diễm đỏ mặt, " Anh bệnh thần kinh!"

Triệu Đông Sanh cũng cảm thấy hai người ngoài miệng cãi đi cãi lại đúng là thần kinh, vì vậy nhanh chóng ôm lấy người, sờ sờ ngực, bóp bóp cái mông, " Tối hôm qua không phải em cũng hưởng thụ sao, ngược lại em cũng không có bạn trai, hai ta trước tiên làm bạn tình vậy."

Nguyễn Diễm tát móng vuốt của y xuống, " Cái gì gọi là trước tiên như vậy, đương bạn tình?" Không chờ Triệu Đông Sanh trả lời, gật đầu nói, " Cũng được, anh có người thích, tôi cũng có người thích, thật phù hợp."

Triệu Đông Sanh đen mặt, muốn làm nổ cả ô tô, " Con mẹ nó em có người thích từ bao giờ?!"

Mặt Nguyễn Diễm nhẹ như mây gió, " Chuyện này không liên quan đến anh."

Triệu Đông Sanh đẩy hần ra, hút thuốc, nửa ngày không nói chuyện.

Nguyễn Diễm không nhịn được, nói, " Đây có muốn làm bạn tình hay không a, nói một câu."

Triệu Đông Sanh hút xong hai điếu thuốc lá, lúc này mới có sức nói chuyện, " Được."

" Nếu là bạn tình, thì đó chính là việc anh tình tôi nguyện, tôi sẽ không lấy tiền của anh, có yêu cầu gì cứ liên hệ với tôi."

Triệu Đông Sanh cau mày, " Cái gì mà em lại không lấy tiền của tôi, tối qua tôi nói cho em tiền sao? Không có! Tối hôm qua chính là em nói em tình nguyện!"

Nguyễn Diễm không quản y rồi rầm cái gì, giọng nói trước sau như một, " Vậy lương gấp ba kia là cái gì?"
" Tiền thưởng!"

Tâm lý Nguyễn Diễm thoải mái hơn nhiều, trong mắt có ý cười, " Không phải muốn tôi đi làm cái gì sao, chuyện gì?"

Triệu Đông Sanh không lên tiếng, lái xe đi.

Đến nơi, Nguyễn Diễm nhìn xung quanh một chút, ngữ khí không xác định nói, " Mua sắm?"

Triệu Đông Sanh nói, " Quần lót của em quá xấu."

Nguyễn Diễm "....."

Bạn tình mà còn quản cả cái này sao.

16. Ngân Nhuyễn Ngân Diễm - Chương 16

Nguyễn Diễm đứng ở quầy bán quần áo lót cho nam, không đi vào, đỏ mặt nhỏ giọng nói, " Không cần mua, nhà tôi còn vài cái mới, phải một màu, có hình vẽ..."

" Hình vẽ?" Triệu Đông Sanh cười, " Mèo máy hay bọt biển?"

Nguyễn Diễm giẫm y một cước, " không phải mấy hình hoạt họa!"

Triệu Đông Sanh cười nhạo hần, " Không quản là hình gì, khẳng định đồ em mua đều xấu."

Nguyễn Diễm trừng y, " Tôi mặc chứ không phải anh mặc, quản nhiều như vậy."

Triệu Đông Sanh bóp mũi Nguyễn Diễm một cái, " Em mặc nhưng tôi cởi, tôi tất nhiên có tư cách quản."

Nguyễn Diễm hít một hơi thật sâu, mỉm cười, " Anh cao hứng là được rồi."

Sau đó Triệu Đông Sanh cao hứng đi vào chọn.

Từ quầy quần áo lót cho nam đi ra, đến quầy nam trang mua quần áo và giày, mua xong liền đem Nguyễn Diễm về nhà.

Đây đã là biệt thự thứ ba của Triệu Đông Sanh, Nguyễn Diễm nghi hoặc.

Triệu Đông Sanh thả chó, quay đầu thấy Nguyễn Diễm đang ngăn người ở huyền quan, đá đá Ngu Ngốc, " Đi, tiếp khách."

Ngu Ngốc sung sướng chạy lại, quay vòng quanh chân Nguyễn Diễm, đặc ý vung vẩy đuôi, trong miệng sủa vang.

Nguyễn Diễm mở to mắt nhìn nó, môi run run, "..... Đậu Phộng?"

Ngu Ngốc nhảy đến hăng say, " Uông uông uông!"

Nguyễn Diễm ngồi xuống, sờ đầu nó.

Sờ cả nửa ngày không thấy hần đứng dậy, Triệu Đông Sanh đi tới đá hần, " Sờ nữa Ngu Ngốc sẽ hói đầu."

Nguyễn Diễm nâng mắt, nhìn Triệu Đông Sanh, " Anh gọi nó là gì?"

Triệu Đông Sanh nhìn hần, " Ngu Ngốc."

Nguyễn Diễm đứng lên, " Nào có ai đặt tên như vậy, không êm tai."

Triệu Đông Sanh quay người đi vài bước, ngồi xuống ghế sofa, " Chó của tôi, tên do tôi quyết định."

Nguyễn Diễm ngồi xuống cạnh y hỏi, " Chó này anh mua ở đâu?"

" Kiếm."

" Kiếm ở đâu?"

" Công viên."

" Công viên nào?"

Triệu Đông Sanh thiếu kiên nhẫn, " Em hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Nguyễn Diễm tốt tính nói, " Tôi trước đây ở đường phụ cận gần công viên nhặt được một con chó hoang, tôi gọi nó là Đậu Phộng, khi đó trong nhà không cho nuôi súc vật, nên mỗi ngày tôi đều mang theo đồ ăn đến công viên tìm nó.... Sau nhà tôi xảy ra chút chuyện, một thời gian dài không có qua, thời điểm tôi quay lại, đã không tìm được nó."

Triệu Đông Sanh hút thuốc, trầm mặc một hồi, " Em đừng nói con chó này là con mà em nuôi một đoạn thời gian kia."

" Chính là nó, tôi sẽ không nhận sai, anh vừa nãy cũng nhìn thấy, nó còn nhớ tôi." Nguyễn Diễm dừng một chút, nói tiếp, " Nó gọi là Đậu Phộng, không phải Ngu Ngốc."

" Còn nói tôi lấy tên không êm tai, Đậu Phộng thì dễ nghe? Dứt khoát gọi là khoai tây luôn đi!"

" Khoai tây cũng tốt hơn ngu ngốc."

Triệu Đông Sanh nhả khói, " Không quản trước đây nó bị bao nhiêu người nuôi qua, hiện tại tôi là chủ nhân của nó, ai cũng đừng nghĩ mang nó đi!"

Ngu Ngốc chạy tới ôm cặp chân của nhân nịnh hót, mặt Triệu Đông Sanh ghét bỏ đá văng nó, Ngu Ngốc cũng không xoắn xuýt, quay đi tìm chủ nhân cũ, lại bị tân chủ nhân đập một cước, mắng, " Bạch nhãn lang không có lương tâm!"

Nguyễn Diễm ôm Ngu Ngốc lên chân, nghịch nghịch lỗ tai nó. Ngu Ngốc là một giống chó Samoyed, toàn thân trắng như tuyết, chỉ có lỗ tai là màu hơi nhạt nhạt, mắt to xoay tròn, là một con mỹ cầu.

Lại có cái tên xấu chết.

Nguyễn Diễm thật sự không thể gọi ra tên kia của nó, đành thương lượng với Triệu Đông Sanh, " Xem tôi cũng từng là chủ nhân của nó, đổi tên khác, có được hay không?"

Triệu Đông Sanh rất từ bi, " Được, vậy gọi Tiểu Diễm Diễm đi."

Nguyễn Diễm im lặng vài giây, gật gật đầu, " Tiểu Diễm Diễm vậy."

Mặc dù có hơi nhị nhưng vẫn hơn so với cái tên ngu ngốc.

Đến thời gian tản bộ, tiểu Diễm Diễm tự mừng ngậm dây thừng ra, Triệu Đông Sanh trông lên cho nó, hỏi Nguyễn Diễm, " Em ở nhà nghỉ ngơi hay đi cùng?"

Nguyễn Diễm đứng lên, " Đi cùng đi." Ra cửa lại hỏi, " Buổi tối tôi không phải đi làm sao? Tôi chưa xin nghỉ."

" Em thích hợp để đi làm sao? Không cho đi! Ngày mai cũng không cho đi, ở nhà bồi tiểu Diễm Diễm!"

Có thể chơi với tiểu Diễm Diễm hần tất nhiên rất cao hứng, hần cao hứng thì khẳng định sẽ có người mất hứng, " Vậy em trai anh bên kia thì phải làm sao?"

" Em không cần quan tâm chuyện này, coi trọng tiểu Diễm Diễm là được, thiếu một cọng lông tìm em tính sổ."

" Ồ."

Không nghĩ tới có thể gặp được Đậu Phộng, càng không nghĩ tới chủ nhân của nó là Triệu Đông Sanh.

Có thể cùng Triệu Đông Sanh lên giường, chuyện này hắn nằm mơ cũng không dám tưởng tượng, nhưng bây giờ....

Còn cái gì không thể đâu?

Thấy Nguyễn Diễm dừng bước, Triệu Đông Sanh nhú nhú mày, “Có phải là không thoải mái hay không?”

Nguyễn Diễm sững sốt, nghĩ đến y nói không thoải mái là chỉ cái gì, mặt có chút nóng, lắc lắc đầu, “Không phải.”

” Vậy sao em đi chậm như vậy, cũng không nói gì.” Trong mắt Triệu Đông Sanh đầy bất mãn không che dấu, “ Như người câm.”

Nguyễn Diễm rũ mắt, “ Tôi đang suy nghĩ một chuyện.”

Triệu Đông Sanh hỏi, “ Chuyện gì?”

Nguyễn Diễm ngẩng đầu lên, “ Buổi tối ngày hôm ấy anh đi đón tôi, nhặt được động phụng trong công viên phải không?”

Triệu Đông Sanh gật gật đầu, “ Đúng, làm sao vậy?”

” Trước đó anh gặp nó rồi sao? Hoặc là.... chụp ảnh nó?

” Tôi bệnh thần kinh a, nhân rồi không có việc gì làm đi chụp ảnh chó hoang!” Triệu Đông Sanh quay đầu nhanh chân đi trước, “ Về nhà!”

Về nhà....

Nguyễn Diễm đứng tại chỗ một hồi, chạy chậm đuổi theo.

Tâm tình tốt đẹp không kéo dài bao lâu, vừa đến đầu phố, Nguyễn Diễm đứng lại, lần này còn kéo cánh tay Triệu Đông Sanh, “ Chúng ta đi đường kia.”

” Kia không phải là vòng thêm một vòng nữa sao, em đi được à?”

” Có thể! Đi mau!”

Triệu Đông Sanh quay người đi hai bước, bị âm thanh căng thẳng của Nguyễn Diễm làm nghi hoặc, dừng lại, “ Có chuyện gì xảy ra?”

” Không có chuyện gì.” Nguyễn Diễm cúi đầu đẩy y, “ Đi nhanh đi.”

Triệu Đông Sanh thấy sắc mặt hắn trắng bệch, trán toát mồ hôi, vô cùng gấp gáp, dừng như phía đằng sau đang có thú hoang đuổi theo. Triệu Đông Sanh màu sắc trầm xuống, gỡ tay Nguyễn Diễm ra, xoay người.

” Nha, tao nói sao nhìn bóng lưng này quen mắt như vậy chứ, đây không phải là em trai tao sao?”

****

Một nhóm bốn người, dẫn đầu là một nam nhân trẻ tuổi, mắt xếch, nụ cười hung hăng, một dáng muốn ăn đòn.

Triệu Đông Sanh nghiêng đầu nhìn Nguyễn Diễm, “ Ai đây?”

Nguyễn Diễm đứng sát ý, cúi đầu nhỏ giọng nói, “ Không quen.”

Triệu Đông Sanh ồ một tiếng, “ Vậy về nhà thôi.”

Một tay ôm lấy Nguyễn Diễm một tay nắm lấy tiểu Diễm Diễm, vừa đi hai bước đã bị chặn lại, một thanh niên đầu nhuộm đỏ mũi đình, mặt biểu tình ‘lão tử không dễ chọc’, “ Ha, phiền anh tránh ra một chút, chúng tôi cùng Nham ca có lời muốn nói với tiểu huynh đệ kia một chút.”

Triệu Đông Sanh liếc gã, “ Không quen, có gì mà nói.”

” Không quen?” Mũi đình liếc nhìn đồng bọn một cái, cười ha hả, “ Hắn nói không quen biết anh cũng tin? Anh có biết hay không...”

” Không biết.” Triệu Đông Sanh đấm gã, mặt không kiên nhẫn, ” Chó ngoan không cản đường, lão tử đang vội đi ăn khuya, cút ngay.”

Mũi dính giận dữ, ” Tao làm mày...”

Triệu Đông Sanh lại đập cho gã một quyền nữa, mũi dính che mũi hét thảm, máu tươi từ trong khe chảy ra, thoáng chốc đã nhiễm hết mu bàn tay gã, thoát nhìn bị thương rất nặng.

Nguyễn Diễm bị dọa nắm chặt tay Triệu Đông Sanh, Triệu Đông Sanh nhét chó vào trong ngực hấn, nghiêng người bắt lấy nắm đấm tên đằng sau, bước nhanh lên trước, thụi cho một đầu gối, người kia há mồm oa một tiếng, kêu to. Triệu Đông Sanh đá văng gã, một cùi chỏ cho người thứ ba.

Nguyễn Diễm ôm tiểu Diễm Diễm đứng ở một bên, mắt phát sáng, mặt nóng, cũng không biết là vì quá sợ hay kích động.

Triệu Đông Sanh đá văng người dưới chân, hướng về phía tên đầu sỏ sắc mặt tái nhợt cười lạnh.

Nguyễn Nham nhìn về phía Nguyễn Diễm, mạnh mẽ mài răng, giận dữ, ” Mày được đấy, bản lĩnh rồi.”

Nguyễn Diễm mím chặt môi, không nhàn Nguyễn Nham.

Hắn dùng sức ôm, tiểu Diễm Diễm giãy dựa kêu, Nguyễn Diễm đặt nó xuống đất, bước tới kéo Triệu Đông Sanh, ” Chúng ta đi thôi.”

” Này!”

Nguyễn Nham gọi Triệu Đông Sanh lại, lấy điện thoại ra, vẫy vẫy hai lần, ” Bên trong điện thoại này của tôi có một ít ảnh-” thấy Nguyễn Diễm nhìn sang hướng gã, sợ đến mặt trắng bệch, Nguyễn Nham cười đắc ý, ” Rất hay nha, có muốn xem hay không?”

Triệu Đông Sanh bỏ tay Nguyễn Diễm ra, nhanh chân đến trước mặt Nguyễn Nham.

Nguyễn Diễm đứng tại chỗ cũ, cả người lạnh run.

Nguyễn Nham mở di động, lại mở tiếp album đưa cho Triệu Đông Sanh, Triệu Đông Sanh nhận lấy, không thèm liếc mắt trực tiếp ném xuống đất, sắc mặt Nguyễn Nham biến đổi, không kịp phản ứng đã bị Triệu Đông Sanh đạp lặn trên đất.

Triệu Đông Sanh quay đầu nhìn Nguyễn Diễm, cả người đầy lệ khí, ” Hỏi em lần nữa, có quen biết tên này không?”

Nguyễn Diễm trừng mắt lắc đầu.

Lắc đầu, nói rõ Nguyễn Diễm không muốn nhận thức người này.

Triệu Đông Sanh một cước đạp bay Nguyễn Nham ra ngoài, chờ người rầm một tiếng đập vào cột đèn bên đường thụ thương nặng nề rơi xuống mặt đất, thân thể cuộn tròn phun ra một búng máu, lúc này mới chậm rãi cất bước tiến lên, cầm lấy tóc kéo về, nhấn đầu đập trên điện thoại, mãi đến khi cái trán xuata huyết, màn hình vỡ vụn mới ngừng tay, đứng dậy đá văng người, xì một tiếng, từ trên cao nhìn xuống, ” Rất hay? Không phải bây giờ càng hay sao? Hay quá đi.”

Quay người khom lưng huyết sáo một cái, tiểu Diễm Diễm thả người nhảy vào lồng ngực y. Triệu Đông Sanh một tay ôm chó, một tay dắt Nguyễn Diễm, bước nhanh về hướng biệt thự, miệng hùng hùng hổ hổ, ” Mẹ, bệnh thần kinh sao nhiều như vậy, dắt chó đi dạo cũng không an toàn, từ giờ không cho ra khỏi nhà nữa!” Thấy Nguyễn Diễm bước lộn xộn, Triệu Đông Sanh không nhịn được nói, ” Đi nhanh lên! Tôi đói, mau về nhà làm đồ ăn khuya.”

” Đừng, đừng ăn khuya...” Nguyễn Diễm đỏ mặt ôm lấy cánh tay Triệu Đông Sanh, thẳng lưng hướng đuôi y cọ cọ, nhỏ giọng, ” Anh ăn em đi.”

Nhận ra đồ vật ngành ngành cọ lên đuôi, Triệu Đông Sanh khiếp sợ, ” Con mẹ nó em..... Đây là đang trên đường!”

Nguyễn Diễm xấu hổ, mắt đều đỏ, ” Không cần để ý, anh trước tiên sờ em một chút.”

Mẹ, cứ cọ như thế y cũng cứng rồi.

Triệu Đông Sanh nhanh chóng sờ hân.

Mới vừa động hai lần Nguyễn Diễm đã bắn.

Triệu Đông Sanh không biết nói gì cho phải, cau mày xoa tay trên quần Nguyễn Diễm nột chút, " Bộ dạng tôi đánh người suất cơ nào mà khiến em kích động thế."

Nguyễn Diễm mềm oặt dựa trên người y, thở hổn hển, " Cực kì soái, em cảm thấy như vậy cũng không đủ...."

Triệu Đông Sang không nói hai lời, đem tiểu Diễm Diễm nhét vào ngực Nguyễn Diễm, ôm người lên, sải chân nhanh bước về phía trước.

Đến nhà, không kịp đem người vào phòng ngủ, trực tiếp áp người lên cánh cửa, xé quần đẩy chân, tính khí đã cứng ngắt nhưng miệng huyết kia vẫn có chút sưng tấy, ma sát hai lần liềm đâm thẳng vào trong.

Nguyễn Diễm kêu thành tiếng, nửa là đau nửa là thỏa mãn.

Triệu Đông Sanh rút ra, đợi một chút lại thúc sâu đến gốc, thở một cái, " Như vậy đã đủ hay chưa?"

Nguyễn Diễm lắc lắc đầu, " Chưa đủ, như vậy.... em không nhìn thấy anh."

Triệu Đông Sanh rút ra, xoay hân lại, nhắc chân lên, từ chính diện đâm vào, mạnh mẽ động hai lần, " Tiểu yêu tinh, lần này đủ rồi chứ."

17. Ngận Nhuyễn Ngận Diễm - Chương 17

Nguyễn Diễm rên rỉ không nói đủ hay không đủ, nhưng cũng làm cho Triệu Đông Sanh muốn hỏng.

Đã như vậy, kia liền thoải mái mà thao.

Nguyễn Diễm uốn éo người mềm nhũn, lúc Triệu Đông Sanh còn chôn trong cơ thể thì tự làm mình thư sướng một hồi. Tiếp theo bắn tinh trước mặt y, mặt sau cũng bóp lại, Triệu Đông Sanh bị bóp đến căng cứng, vỗ một cái trên mông hân, đột nhiên đẩy đến nơi sâu nhất, bất động.

Chân trái Nguyễn Diễm treo trên khuỷu tay Triệu Đông Sanh, vịn bả vai y, chân phải kiễng lên, điếc không sợ súng, tiến lên tai y, dinh dính nhớp nhớp mà nói, " Đừng dừng a, còn muốn."

Triệu Đông Sanh kích động muốn bắn tinh, nặng nề phun ra một hơi, liền động, " Đừng thúc anh, sau không cho khóc lóc xin tha."

Nguyễn Diễm cắn môi rên rỉ, hai gò má ửng hồng, đôi mắt ướt át, dấp dấp xuân tình phơi phới, " Anh không thích nhìn em khóc sao?"

Ngón tay Triệu Đông Sanh vuốt nhẹ môi hân, đôi mắt càng thêm trầm, " Em cảm thấy thế nào?"

Sau đấy Nguyễn Diễm bị ôm đi đặt trên ghế sofa, mới ngồi xuống lại bị Triệu Đông Sanh ấn nằm. Triệu Đông Sanh cởi áo hân ra, cúi người, từ trán Nguyễn Diễm một đường hôn xuống ngực, cuối cùng đem hai hạt đo đỏ ngậm vào trong miệng, hai má Nguyễn Diễm đỏ chót, cau mày trầm thấp rên rỉ, hai chân cọ cọ eo Triệu Đông Sanh, xấu hổ liền phóng đặng.

Triệu Đông Sanh liềm liềm, rồi ngẩng đầu tại xương quai xanh của Nguyễn Diễm cắn một cái, đem đùi phải của hân đặt lên lưng tựa ghế sofa, điều chỉnh tốt tư thế, thẳng lưng tiến vào.

Nguyễn Diễm ngán ngủ kêu một tiếng, chộp lấy cánh tay Triệu Đông Sanh nắm chặt.

Triệu Đông Sanh biết hân không dễ chịu, bảo bối của mình như thế nào y rõ ràng nhất. Y không lập tức động mà xoa xoa hai cái đùi lớn đang căng thẳng, ôn nhu dụ dỗ, " Ngoan, thả lỏng một chút."

Nguyễn Diễm rất nghe lời, thả lỏng ra, làm cho Triệu Đông Sanh không trở ngại chút nào tiến vào nơi sâu nhất. Triệu Đông Sanh xuyên xỏ mấy lần, chỉ cảm thấy nơi đó khấn trương ẩm nóng, vừa ướt vừa trơn trượt, mùi vị đó, tuyệt không thể tả. Triệu Đông Sanh đem mặt chôn ở cổ Nguyễn Diễm, thoải mái than thở lên tiếng, " Ờn, anh rất thích."

Cả người Nguyễn Diễm bị y nhồi đầy, ngực cũng hơi nóng lên, " Thích gì?"

" Vừa rồi không phải hỏi anh thích hay không thích nhìn em khóc sao?" Triệu Đông Sanh thẳng eo lên, hung ác đưa đẩy, " Anh rất thích."

" A... ạch, ờn... A, a a.....!"

Nguyễn Diễm bị thao đến kêu ờn ờn, không có cơ hội nói cái gì.

Vừa bắt đầu thì nhỏ giọng rên, tiếp đó lớn tiếng rên hơn, sau thực sự không chịu đựng được, nha nha khóc lên.

Triệu Đông Sanh đang chờ đây, Nguyễn Diễm khóc càng lớn y thao càng tàn nhẫn.

Chính là muốn nhìn hấn khóc.

Nguyễn Diễm khóc khàn cổ họng, bắt đầu cào Triệu Đông Sanh. Triệu Đông Sanh săn sóc, sợ hấn cào không thoải mái, cởi quần áo, nắm lấy tay hấn đặt sau lưng, " Như vậy cào tiện tay hơn chứ?"

Nguyễn Diễm sờ tới chỗ vết thương mới bôi thuốc, không dám cào nữa, đổi tay, mò ngực Triệu Đông Sanh, liếm liếm môi, " Em đói..."

Triệu Đông Sanh cười cười, hạ eo thúc không ngừng, ghé vào tai hấn nói lời thô tục, " Một cái côn thật to như vậy còn chưa uy em ăn no?"

Mặt Nguyễn Diễm đỏ bừng, thật muốn làm như không quen biết người này, "Anh... không biết xấu hổ!"

" Em muốn mặt mũi, muốn thì vừa rồi sẽ không kêu chưa đủ với anh đâu."

Nguyễn Diễm hết cách rồi, nhanh chóng lấy tay che miệng y.

Triệu Đông Sanh đầu lẹ gì hấn, lúc then thùng thì then thùng, lúc đâm đặng thì đâm đặng. Ôm người hôn hôn một lát, sau đó sáng khoái kết thúc hồi thứ nhất.

Nếu không phải Nguyễn Diễm đói bụng thì chiến thêm một giờ nữa Triệu Đông Sanh cũng không cảm thấy áp lực.

Chính là dùng mãnh như thế đó!

Triệu tiên sinh dùng mãnh đơn giản đi tắm, rồi khoác áo xuống lầu nấu mì.

Hai bát mì, đều vào hết bụng Nguyễn Diễm.

Triệu Đông Sanh gõ gõ đầu hấn, " Không có lương tâm, một ít cũng không chừa lại cho anh."

Nguyễn Diễm lè lưỡi, đem cái bát còn lại nước đẩy qua, mặt Triệu Đông Sanh ghét bỏ bưng lên húp sạch, coi như ăn khuya.

Thu dọn bát đĩa xong trở lại phòng ngủ, thấy Nguyễn Diễm ngồi xếp bằng trên thảm trải sàn trước giường chơi với tiểu Diễm Diễm, hấn mặc áo sơ mi trắng của Triệu Đông Sanh lên người, hai cái chân để trần, không mặc quần lót, ánh mắt Triệu Đông Sanh nhìn xuống liếc một cái, cảm giác lại tới nữa rồi.

Nhắc người từ mặt đất lên, sờ sờ cái eo nhỏ cùng chân, " Ăn nhiều một chút cũng tốt, em quá gầy."

Tiểu Diễm Diễm ôm chân hấn không tha, Nguyễn Diễm nhẹ nhàng bỏ qua nó, cầm lấy tay Triệu Đông Sanh đặt lên hông mình, " Anh sờ xem, toàn thật."

Triệu Đông Sanh nắm chặt hai cái hông vênh cao kia, không nặng không nhẹ bóp bóp mấy lần, " Ờn, cảm giác rất tốt."

Tiểu Diễm Diễm nhào tới, lần này bị Triệu Đông Sanh đá văng, " Lăn."

Tiểu Diễm tuy có một cái tên ngu ngốc nhưng thật ra nó rất thông minh, rõ ràng chủ nhân cũ không còn ý tứ muốn chơi với nó – tựa hồ bọn họ còn muốn chơi trò chơi hai người, vì vậy uông một tiếng, rất có khí thế lẩn đi.

Tiểu Diễm Diễm vừa đi, mặt Nguyễn Diễm liền nóng, ” Anh, anh còn muốn hay không...”

Triệu Đông Sanh nhú này, ” Em đêm nay rất tao nha.”

Nguyễn Diễm biết mình rất tao, cũng không biết trúng cái tà gì, chính là đặc biệt muốn ở cùng Triệu Đông Sanh, một giây cũng không tách ra. Nhưng bọn họ chỉ là bạn tình, ngoại trừ lên giường, hẳn cũng không tìm được cơ hội quang minh chính đại cùng y kề cận.

Nguyễn Diễm rũ mắt xuống, ” Không muốn thì thôi.”

” Ai nói với em không muốn.” Triệu Đông Sanh nâng mông hẳn ôm người lên, đi tới phía cửa sổ sát đất, đem người áp trên kính, tách cái mông ra, từ dưới chậm rãi đẩy vào, thở hổn hển hôn khóe mắt ửng hồng của Nguyễn Diễm, ” Bởi vì em rất tao, nên anh cũng rất muốn, mà ngày mai không đi làm, đêm nay đừng ngủ.”

Tư thế này rất tốn sức, còn đi vào đặc biệt sâu, Nguyễn Diễm ôm cổ Triệu Đông Sanh, hừ một tiếng.

Triệu Đông Sanh chậm rãi đâm rút, không nhanh không chậm nói, ” Hiện tại có thể nói quan hệ của em với người kia là như thế nào?”

Nguyễn Diễm không lên tiếng.

Triệu Đông Sanh rút ra, thả Nguyễn Diễm xuống, cầm chân trái hẳn kéo lên ngực, Nguyễn Diễm cau mày, vẫn không lên tiếng.

” Đau không, đau liền trả lời vẫn đề vừa nãy, không cho nói dối.”

Nguyễn Diễm phun ra hai chữ, ” Không đau.”

Triệu Đông Sanh nắm căng chân hẳn tiếp tục hướng lên trên, nói, ” Nhìn em chống đỡ đến khi nào.”

Nguyễn Diễm cảm thấy phiền, gỡ tay Triệu Đông Sanh ra, dễ dàng đập một cái hướng lên trời, ” Người kia là anh họ của em, em cùng gã quan hệ không tốt, trả lời xong rồi, đến lượt em hỏi anh, anh đến cùng là có muốn làm hay không, không làm em đi ngủ đây!”

Triệu Đông Sanh “.....”

Nguyễn Diễm uốn éo eo, chân trái thẳng tắp áp lên ngực Triệu Đông Sanh, ” Thời điểm làm thì cẩn thận làm, xong việc em sẽ nói cho anh.”

Hầu kết Triệu Đông Sanh lên xuống, sờ sờ căng chân hẳn, nhanh chóng khoa tay một chút, ” Em như vậy.... không chém gió sao?”

” Bệnh thần kinh!” Nguyễn Diễm một cước đạp lên mặt y, thả chân xuống, kéo kéo vạt áo sơ mi che lại bộ phận trọng yếu, đỏ mặt lườm Triệu Đông Sanh một cái, ” Mặc kệ anh, tự lẩn sang bên cạnh chơi một mình đi.”

Vừa quay người đi được hai bước đã bị Triệu Đông Sanh duỗi tay sờ mó lồng ngực, một bên sờ một bên đi về phía giường, ” Hối rồi, sau lúc làm mới không cần e dè.”

Nguyễn Diễm bị Triệu Đông Sanh áp trên giường, chống cánh tay ngồi dậy, cảnh giác nhìn y, ” Anh muốn làm gì?”

Triệu Đông Sanh cười, ” Anh nghĩ đến một tư thế mới, em có muốn thử xem không?”

Nguyễn Diễm, ” Không muốn.”

Triệu Đông Sanh, ” Có thể sẽ khổ cực hơn, đến, trước làm nóng người.”

Bốn mươi phút sau, Triệu Đông Sanh rời khỏi người Nguyễn Diễm, lười biếng ngồi đầu giường hút thuốc, biểu tình thỏa mãn, ” Ăn, sangr khoái.”

Nguyễn Diễm che eo, nghiêng rặng nghiêng lợi ném gối đầu vào người Triệu Đông Sanh.

Triệu Đông Sanh ôm gối trong ngực, nhả khói cười, " Quá sảng khoái."

Nguyễn Diễm chôn mặt trong chăn.

Triệu Đông Sanh nhẹ nhàng vỗ vỗ mông hấn, " Đi, mau đi tắm."

Nguyễn Diễm bất động, Triệu Đông Sanh hút hết hai điếu thuốc, xoay người lại ôm Nguyễn Diễm, " Được, đến lượt anh hầu hạ em."

Đem người đặt trong bồn tắm, tỉ mỉ rửa sạch, sau đó ôm ra, thả trong chăn, " Ngủ đi."

Nguyễn Diễm rất buồn ngủ, nhưng không lơ nhấm mắt, tha thiết mong chờ nhìn Triệu Đông Sanh, " Anh không ngủ?"

Triệu Đông Sanh vuốt mái tóc ướp nhẹp, " Anh đi sấy tóc, em ngủ trước đi."

Nguyễn Diễm hé miệng, có điểm không vui.

" Được được được, ngủ ngủ ngủ." Triệu Đông Sanh sách một tiếng, " Thật phiền phức."

Tắt đèn lên giường đem người ôm vào ngực, vỗ vỗ lưng, " Có muốn anh kể chuyện cho em nghe không?"

Nguyễn Diễm phối hợp nói, " Vậy kể bạch vân gối đi."

Triệu Đông Sanh chọc chọc trán hấn, cười mắng, " Không kể, ngủ!"

Nguyễn Diễm sờ tóc Triệu Đông Sanh, ẩm ướt lạnh lạnh, sờ một lát hấn ngồi dậy, " Em giúp anh sấy tóc."

Triệu Đông Sanh một lần nữa kéo hấn về lồng ngực, " Đừng lằng nhằng, ngủ."

Nguyễn Diễm thuận thế nằm trong lồng ngực Triệu Đông Sanh, thấy y không có phản ứng gì áp gần hơn, một chân xen vào giữa hai chân Triệu Đông Sanh, một tay ôm eo y. Triệu Đông Sanh cau mày không quen tư thế bạch tuộc này của hấn, vỗ vỗ tay Nguyễn Diễm, " Em lúc ngủ thường như vậy?"

" Ừm."

Triệu Đông Sanh suy nghĩ một hồi, cảm thấy không đúng, " Bình thường không ngủ một mình?"

" Em ôm gối đầu."

Triệu Đông Sanh im lặng trong chốc lát, không hài lòng lắm, " Anh ở trong mắt em chỉ là một cái gối đầu?"

" Gối không biết nói chuyện đâu, anh ồn muốn chết, còn định ngủ hay không đây?"

" ...."

Triệu Đông Sanh tức muốn chết, chỉ là bạn tình, coi như gan tên này lớn, dám nói chuyện với y như thế.

Ngày mai không cho hấn nghỉ, tiếp tục đi làm!

Triệu Đông Sanh nghĩ xong kế hoạch trả thù, an ổn ngủ.

Đáng tiếc kế hoạch của Triệu Đông Sanh không thể thực hiện, sau khi tỉnh giấc, y phát hiện người trong ngực mình nóng như quả cầu lửa.

Giật mình, sờ trán Nguyễn Diễm.

Nóng đến hù người.

18. Ngân Nhuyễn Ngân Điềm - Chương 18

39°4C

Triệu Đông Sanh thả kẹp nhiệt độ xuống, dịu Nguyễn Điềm ngồi dậy, vỗ vỗ mặt hần, " Đừng ngủ, đứng lên mặc quần áo."

Mặt Nguyễn Điềm đỏ rực, hai mắt sưng vù, cả người mềm nhũn, " Làm gì...."

" Đi bệnh viện, em phát sốt."

" Em biết."

Triệu Đông Sanh cầm quần áo ra, đã thấy Nguyễn Điềm nằm trở lại, y liền quỳ một gối xuống giường, cầm quần áo mặc lên cho hần, " Biết mà vẫn chưa chịu dậy!"

Nguyễn Điềm hai tay ôm ngực, không phối hợp, " Không đi bệnh viện, uống mấy viên thuốc là khỏi...."

" Không đi vậy dậy mặc quần áo." Triệu Đông Sanh nắm cánh tay nhỏ nhắn xỏ vào ống tay áo, mặc xong áo rồi mặc quần, thấy eo hần cùng đùi toàn vết xanh xanh tím tím, không biết chắc còn nghỉ hôm qua hần bị ngược đãi dã man. Triệu Đông Sanh nhú mày, lúc mở miệng giọng nói cũng ôn nhu hơn rất nhiều, " Nằm, anh lấy thuốc cho em uống."

Nguyễn Điềm được bọc trong chăn nhẹ nhàng gập đầu, chờ Triệu Đông Sanh cầm thuốc cùng nước tiến vào, hần dịch dịch vào trong nằm, nhỏ giọng nói, " Anh cho em mặc cái quần này, có phải là cái quần anh mặc mấy năm trước không?"

Trước tiên Triệu Đông Sanh cho Nguyễn Điềm uống nửa cốc nước, rồi uy thuốc hạ sốt, cuối cùng lau loét lau miệng hần, " Mua từ hồi cấp ba, mặc mấy năm rồi, sao, ngại cũ à?"

Triệu Đông Sanh không lấy quần áo mới mua hôm qua cho Nguyễn Điềm, mà lấy quần áo cũ trước đây của y cho hần mặc, đều là loại vải mềm mại, rất thoải mái. Quần là loại dây thun, ống quần chiết một chút là được, chính là ống tay áo và cổ áo hơi lớn, Triệu Đông Sanh kéo chăn bao lấy Nguyễn Điềm, hiếm khi thấy y được một lần áy náy, " Ừm, tối hôm qua là anh lỗ mãng."

Nói chưa dứt lời, chân Nguyễn Điềm đã lại cảm thấy đau, rũ mắt xuống, giấu tay trong chăn lặng lẽ ần ần bấp đùi, " Không chê, em rất thích mặc quần áo cũ của anh."

Triệu Đông Sanh sững sốt một lúc mới kịp phản ứng Nguyễn Điềm đang trả lời vấn đề trước, im lặng, nghĩ thầm tên này miệng thật là ngọt, lời này nghe rất thoải mái.

Miệng dẻo, thân mềm.

Vừa mềm vừa ngọt.

Tâm thần Triệu Đông Sanh dập dờn, biểu tình trên mặt cũng nhu hòa: " Anh đây xin lỗi, em có thể nghiêm túc được không?"

Thân thể Nguyễn Điềm rất nóng.

Cũng không hần là do sinh bệnh.

Triệu Đông Sanh tựa hồ rất thích cái quần này, đã nhiều năm như vậy mà còn giữ.

Thời điểm tiểu Điềm Điềm vẫn còn là Đậu Phộng, ở trong công viên Nguyễn Điềm đã gặp Triệu Đông Sanh ba lần, lúc ấy y đều mặc cái quần này.

Hần nghĩ đến thời gian lúc ấy, sẽ không nhận sai, chính là nó.

Triệu Đông Sanh thấy Nguyễn Điềm cúi đầu cắn môi, biểu tình muốn khóc lên, nói, " Chỉ đùa một chút thôi mà, chưa nói em cái gì, sao đã thế này rồi."

Nguyễn Điềm ai oán lườm y một cái, " Khó chịu."

Triệu Đông Sanh dở khóc dở cười, này là phản xạ hình cung, tuyệt!

” Được, biết em khó chịu, ngủ đi, ngủ dậy sẽ không thấy khó chịu nữa.”

Nguyễn Diễm biết Triệu Đông Sanh đang hiểu nhầm, cũng lười nói lại, vươn tay từ trong chăn ra, lôi kéo tay Triệu Đông Sanh ấn xuống dưới quần.

Nguyễn Diễm nói, ” Anh giúp em.”

Triệu Đông Sanh: “.....”

” Ai bảo anh lấy cái quần này cho em mặc.” Giọng Nguyễn Diễm nhỏ nhỏ:” Em khó chịu.”

Khó chịu liên ngành? Là muốn lão tử giúp?

Logic ăn hết mất rồi à!

Triệu Đông Sanh hít một hơi thật sâu, rút tay về, mỉm cười: ” Được voi đòi tiên.”

Nguyễn Diễm được voi đòi tiên nói: ” Không động thủ thì động khẩu cũng được.”

Không nên nói lý lẽ tính toán với một người bệnh a.

Triệu Đông Sanh do dự vài giây, cuối cùng vẫn động thủ.

Không quá năm phút Nguyễn Diễm liền bắn, thoải mái đến mức nước mắt đều chảy ra, ôm Triệu Đông Sanh dùng sức hôn cổ y, sau đó ngủ say.

Triệu Đông Sanh cảm thấy chả hiểu ra sao, cũng không muốn nghĩ nhiều, chỉ coi như bị bệnh thì tính cách sẽ kỳ quái một chút.

Chờ hết sốt là tốt rồi.

Rửa sạch tay đi ra, lấy khăn ẩm lau sạch sẽ hạ thân Nguyễn Diễm, giúp hẩn đổi một cái quần khác, rồi vào bếp nấu cháo.

Giữa đường nghe thấy tiếng chuông cửa, Triệu Đông Sanh đi đến, nhìn máy theo dõi thấy Triệu Phùng, lông mày y hơi nhăn lại, mở cửa: ” Sao em lại tới đây?”

” Ngày hôm nay Nguyễn Diễm không đến chỗ em.” Triệu Phùng đổi giày vào nhà, mặt không vui: ” Không biết đi đâu nữa, gọi điện cũng không tiếp, anh, anh nói có phải hay không hẩn chạy trốn rồi.”

” Không biết.” Triệu Đông Sanh đi vào nhà bếp: ” Ngày hôm qua làm việc mệt mỏi, ngã bệnh, đang ở trên lầu đấy.”

Triệu Phùng nhảy dựng lên: ” Anh nói cái gì? Nguyễn Diễm đang ở trên lầu?!”

” Ừm.” Triệu Đông Sanh đứng trước bếp ga, tiếp tục rán trứng: ” Diễm tâm em còn chưa có ăn đi? Đợi một lát, sắp xong rồi.”

Mắt Triệu Phùng đỏ lên vì tức: ” Ốm thì cho hẩn về nhà a, làm gì mà lại mang hẩn đến đây? Anh thích hẩn phải không!”

Triệu Đông Sanh nhàn nhạt nói: ” Anh có người thích rồi.”

” Vậy thì càng phải giữ khoảng cách với hẩn! Anh cũng không biết Nguyễn Diễm là đồng tính luyến ái, hẩn thích nam nhân!” Nói xong hận không thể cắn đứt lưỡi mình, Triệu Phùng giẫm chân che mặt, nhanh chóng nói thêm một câu: ” Nhưng hẩn cũng không có thích anh!”

” Có phải không?” Triệu Đông Sanh cầm xẻng đem trứng rán để vào trong đĩa nhỏ: ” Nếu không thích anh thì không cần thiết phải giữ khoảng cách, ở bên chỗ em làm việc ở chỗ anh cũng làm việc, sẽ không để hẩn nhàn rồi.”

Triệu Phùng cảm thấy không đúng lắm, nhưng lại không phản bác được, anh trai cậu cũng sẽ không lừa cậu.

” Anh, anh đừng động, toàn khói dầu, em đi gọi Nguyễn Diễm xuống.”

Triệu Đông Sanh gọi Triệu Phùng lại, chỉ chỉ nồi cháo: " Ba phút nữa thì tắt bếp." Cởi tạp dề xuống xoa xoa đầu cậu: " Anh đi gọi."

Bé ngoan Triệu Phùng nhìn chăm chăm nồi cháo: " Được."

Quay lại phòng ngủ, thấy Nguyễn Diễm ngủ ra một đầu đầy mồ hôi, Triệu Đông Sanh vắt khăn lông lau cho hắn, đứng trước giường nhìn một lát, lặng ngắt không tiếng động rời khỏi phòng. Mấy phút sau bưng một bát cháo nhỏ lên, đặt trên tủ đầu giường, nhìn chăm chăm người một hồi lâu rồi xuống lầu.

Thấy Triệu Đông Sanh xuống một mình, Triệu Phùng uống hớp cháo hỏi: " Nguyễn Diễm sao không xuống?"

Triệu Đông Sanh nói: " Hắn đang ngủ, chúng ta ăn trước."

Triệu Phùng bĩu môi: " Còn đang ngủ, vậy thì ai rửa bát."

" Anh rửa."

Triệu Phùng không vui: " Anh, anh làm sao có thể rửa bát, toàn là việc của giúp việc."

Triệu Đông Sanh cười cười, không tỏ ý kiến.

Ăn điểm tâm xong, Triệu Phùng cương quyết muốn đi lên lầu gọi Nguyễn Diễm, Triệu Đông Sanh lôi kéo cậu xuống phòng khách, mở TV. Triệu Phùng thấy Triệu Đông Sanh có lời muốn nói, liền yên tĩnh ngồi một bên.

Quả nhiên xem xong một cái quảng cáo, Triệu Đông Sanh mở miệng: " Em không thích Nguyễn Diễm?"

Triệu Phùng cau mày: " Em đương nhiên không thích hắn, hắn hại em thành như vậy, em chán ghét hắn!"

Triệu Đông Sanh xoa xoa đỉnh đầu cậu, dùng ngữ khí dỗ trẻ con nói: " Tại sao lại ghét hắn?"

" Này còn phải hỏi! Đương nhiên là do hắn đẩy em a! Hại em lăn xuống cầu thang rồi nằm viện lâu như vậy! Em bây giờ còn không thể đá bóng!"

Triệu Đông Sanh lột một quả quýt đưa cho Triệu Phùng, nhìn cậu ăn, rồi lại xoa xoa đầu: " Đó chỉ là do sơ ý thôi không phải sao?"

Tay Triệu Phùng run một cái, quýt rơi xuống đất, ụng ục lặn vào dưới gầm bàn, Triệu Phùng vội đầu tìm kiếm, Triệu Đông Sanh lại kéo bả vai cậu, nhìn vào mắt cậu: " Tiểu Phùng, em cùng anh nói thật đi, thật sự là Nguyễn Diễm đẩy sao?"

Cơ thể Triệu Phùng phát run: " Anh là anh trai của em, anh nên hướng về phía em mới đúng."

" Anh muốn biết rõ chân tướng."

" Anh biết rồi còn hỏi em." Triệu Phùng cúi đầu trầm mặc một hồi, không quá tình nguyện nói: " Hắn đẩy em một chút, em nghĩ đánh hắn, là em chính mình đứng không vững.... Nhưng nếu trước đây hắn không đẩy em, em sẽ không ngã sắp xuống! Đều là lỗi của hắn!"

Triệu Phùng nói xong rồi khóc, lấy điện thoại ra muốn gọi điện. Triệu Đông Sanh nắm lấy tay cậu, hỏi muốn gọi cho ai, Triệu Phùng hất tay y ra: " Gọi cho Hứa Thành! Khốn khiếp! Hắn đã đáp ứng em không nói cho người khác biết! Em muốn mắng hắn!"

Triệu Đông Sanh cướp điện thoại ném sang một bên, ôm Triệu Phùng vào ngực, vỗ nhẹ lưng cậu: " Hứa Thành không có nói với anh, là lúc em cùng hắn nói chuyện anh nghe được, ngoan a, không cho lộn xộn."

Bỏ ra hơn nửa giờ hống Triệu Phùng.

Triệu Đông Sanh gọi cho Hứa Thành, bảo gã đến đón Triệu Phùng, đi đến đâu đó chơi. Lúc đầu Triệu Phùng không vui, chờ Hứa Thành đến cầm theo thức ăn mình thích, tâm tình mới tốt lên một chút, lôi kéo tay Hứa Thành hướng ra bên ngoài đi, tới cửa lại chạy về, nhỏ giọng nói với Triệu Đông Sanh: " Anh, việc này anh không được nói cho Nguyễn Diễm biết. " Thấy Triệu Đông Sanh không nói gì, giọng cậu càng nhỏ hơn: " Tuy rằng tất cả không phải là trách nhiệm của hắn, nhưng hắn trộm đồ là thật, hắn đẩy em cũng là thật, lại nói trước đây hắn ý vào nhà có tiền, làm bao việc xấu xa thế nào anh cũng không phải là không biết, bị trừng phạt cũng đáng."

Em trước đây cũng đâu có ngoan a. Triệu Đông Sanh ở trong lòng thở dài, cười nói: " Được, anh không nói cho hần biết, đi chơi đi."

" Anh, anh là tốt nhất!" Triệu Phùng dùng sức ôm Triệu Đông Sanh một cái rồi quay người chạy.

Triệu Đông Sanh ngồi trên ghế sofa, cau mày, yên lặng hút thuốc.

Buổi tối hôm đó, y vô tình nghe trộm được Triệu Phùng với Hứa Thành nói chuyện với nhau, y liền lái xe đến tiểu khu cũ kĩ của Nguyễn Diễm. Đứng đợi một lúc lâu, y mới thấy Nguyễn Diễm từ xa xa đi tới. Mặc áo ngủ, đi dép lê, trên mặt còn hằn dấu tay, nếu không phải nhìn dáng dấp kia quá đáng thương, đêm đó Triệu Đông Sanh liền trực tiếp làm.

Đồ vật cũng chuẩn bị xong, y nghĩ muốn hần.

Muốn đem hần chiếm giữ rồi hảo hảo bảo vệ hần.

Hút xong sáu điếu thuốc, Triệu Đông Sanh lấy điện thoại ra, mở album có mã khóa, trong đấy có một tấm hình.

Bối cảnh bức ảnh là một cái công viên nào đó, một thiếu niên mặc đồng phục học sinh đưa lưng về phía ống kính, ngồi trên ghế dài, xoa đầu con chó. Con chó kia nhìn rất bẩn, nhưng có vẻ biết điều, trên người thiếu niên cũng rất bẩn, đồng phục dính toàn bụi bặm và dấu giày, tóc tai ngổn ngang, trên tay còn dính máu, tựa hồ vừa mới đánh nhau với người ta.

Tại tình huống như vậy còn không quên mang thức ăn cho con chó hoang, một điểm cũng không giống tiểu thiếu gia dẫn người hồng hách phá quán của chú y.

Trong lòng Triệu Đông Sanh lúc đó tràn đầy nghi hoặc mà chụp tấm hình này.

19. Ngân Nhuyễn Ngân Diễm - Chương 19

Thời điểm Triệu Đông Sanh lên lầu thì Nguyễn Diễm đã tỉnh rồi, uống hết bát cháo, tắm rửa sạch sẽ, trả lại nhiệt kế cho y.

Triệu Đông Sanh nhận lấy nhiệt kế, nhìn xuống: " Ân, không sốt." Để một bên, dựa vào tủ đầu giường nhìn Nguyễn Diễm: " Cho em ba ngày nghỉ, nghỉ ngơi tốt đi."

" Nửa ngày là tốt rồi, buổi tối em đến Mây..."

" Vẫn tính lương như thường."

Nguyễn Diễm ngồi thẳng, ngoan ngoãn nhìn y cười: " Vậy thì nghỉ ba ngày."

Triệu Đông Sanh ngoắc ngoắc cằm hần: " Hỏi em chuyện này."

" Hỏi đi." Nguyễn Diễm xuống giường hướng đến tủ quần áo, bị Triệu Đông Sanh kéo về, ôm ngồi trên tủ đầu giường: " Đi đâu?"

" Lấy quần áo." Nguyễn Diễm giằng co, bẻ tay y: " Thả ra."

Triệu Đông Sanh ách chừng một chút, cau mày nói: " Làm sao cảm giác nhẹ đi vậy? Ôm thế này không được, phải nuôi lại từ đầu rồi." Nói xong đặt Nguyễn Diễm xuống giường: " Toàn xương thôi, ôm đau tay."

Nguyễn Diễm tức không chịu nổi, lấy gối ném về phía Triệu Đông Sanh: " Lúc lên giường làm sao không chê không kêu đau, lúc này lại đỡ chứng, khốn nạn!"

Triệu Đông Sanh ném gối trở lại, cúi đầu nhìn hần, vẻ mặt thành thật: " Tại sao lại sốt? Là bởi vì tư thế kia khiến em cực khổ sao? Nói đi, lần tới chúng ta..."

” Không phải!” Nhắc đến tư thế kia mặt Nguyễn Diễm lại nóng, tức giận nâng mắt trừng Triệu Đông Sanh, thấy y không giống như nói đùa, Nguyễn Diễm cúi đầu, trầm mặc nửa ngày, thấp giọng nói: ” Do anh bận ở trong chưa rửa hết.”

Hóa ra là nguyên nhân này?

Ai nói chỉ nữ nhân phiền phức, nam nhân cũng phiền phức a.

Triệu Đông Sanh cau mày rút thuốc lá ra, cảm thấy mình phải nhanh chóng phổ cập kiến thức về phương diện này.

Sáu giờ chiều, Triệu Đông Sanh có việc phải ra ngoài một chuyến. Trước khi đi căn dặn Nguyễn Diễm, phải ở nhà nghỉ ngơi, không cho chạy loạn bên ngoài. Nguyễn Diễm đáp ứng, chân trước Triệu Đông Sanh vừa đi, chân sau hắn đã thay quần áo ra khỏi nhà.

Lịch sử cuộc gọi trong điện thoại của Nguyễn Diễm có mấy cuộc chưa nhận, Đào Ngưng gọi, là thời điểm hắn ngủ trưa – Triệu Đông đặt điện thoại của hắn ở chế độ yên lặng. Vừa này gọi lại không ai tiếp, Nguyễn Diễm thật sự không yên lòng, muốn qua xem xem.

Đến nơi, trả tiền xuống xe, Nguyễn Diễm tiếp tục gọi cho Đào Ngưng, như trước không ai nghe. Nguyễn Diễm cắt điện thoại, đi theo một đôi tình nhân vào khu nhà trọ, nhanh chân chen vào thang máy.

Gõ cửa hồi lâu, không ai đáp lại, tâm trạng Nguyễn Diễm sốt ruột, lực đạo trên tay tăng thêm, gõ cửa như muốn phá.

Bên cạnh có người mở cửa đi ra, ôm một đứa trẻ đang oa oa khóc hướng Nguyễn Diễm chửi ầm lên: ” Gõ cái gì mà gõ! Còn để người khác ngủ hay không! Còn gõ nữa tôi gọi bảo vệ!”

Nguyễn Diễm áy náy liên tục nói xin lỗi: ” Xin lỗi xin lỗi, làm phiền rồi.”

Trên đầu mang một đồng lô uốn tóc, nữ nhân trẻ tuổi mặc váy ngủ nhìn Nguyễn Diễm từ trên xuống dưới, thấy hắn một thân hàng hiệu, da trắng nõn nà, đôi mắt trong veo như nước, đáng đáp giống Đào Ngưng đến mấy phần.

” Cậu cùng Đào Ngưng có quan hệ gì?”

” Tôi là con trai bà ấy.”

Nữ nhân lộ vẻ kinh ngạc: ” Con trai đã lớn như vậy?”

Khi Nguyễn Diễm còn bé đã không ít lần nghe thấy câu nói này, dù sao thoát nhìn Đào Ngưng cũng còn khá trẻ, qua nhiều năm như vậy, thời gian vẫn không làm bà thay đổi bao nhiêu.

Nhưng bà cũng chỉ còn lại dung nhan.

Nguyễn Diễm lễ phép cười cười: ” Cô nhận thức bà ấy?”

” Có nói chuyện mấy lần.” Nữ nhân đem núm vú cao su nhét vào miệng đứa bé, đổi tay ôm, nói với Nguyễn Diễm: ” Tôi mấy ngày rồi không thấy bà ấy, phỏng chừng không trở về, cậu vẫn nên đi nơi khác tìm thử xem.”

Nguyễn Diễm nói cảm ơn rồi rời đi, mới ra khỏi khu trọ, Triệu Đông Sanh đã gọi điện thoại đến.

Triệu Đông Sanh hỏi: ” Ở đâu?”

Nguyễn Diễm che che micro trốn trong góc nói: ” Ở nhà.”

Triệu Đông Sanh lại hỏi: ” Đang làm gì?”

Mắt Nguyễn Diễm nói dối không chớp: ” Nằm trên giường, không làm gì, không phải anh bảo em nghỉ ngơi.”

” Đương nhiên phải nghỉ ngơi, sớm dương tốt thân thể, anh mới có thể làm gì.”

Nguyễn Diễm ngồi xổm trên đất, cầm đặt lên đầu gối, thấp giọng mắng: ” Lưu manh.”

” Em biết không.”

” Biết cái gì?”

” Mỗi lần nghe em mắng, anh đều muốn thao em đến khóc, anh rất là thích nhìn em vừa khóc vừa mắng.”

” Anh... Bệnh thần kinh! Biến thái! Không biết xấu hổ!”

” Lăn qua lộn lại có mấy từ này, không mới mẻ gì hết.” Triệu Đông Sanh ở bên kia điện thoại cười, qua vài giây, Triệu Đông Sanh nói: ” Tề nhạt thì vào thư phòng xem phim, anh có việc, cúp máy.”

Cất điện thoại vào trong túi, khom lưng rửa tay, Triệu Đông Sanh trầm nghĩ, tên này lá gan càng ngày càng lớn, còn dám nói dối.

Lại bị người kéo về bàn rượu, toàn bạn tốt cùng trường ngày xưa, trái lão Triệu, phải Đông ca, cụng chén đổi cốc, nháy mắt mấy cái bốn năm chén rượu đã vào bụng.

Triệu Đông Sanh đặt mông ngồi xuống, cau mày vung vung tay: ” Tôi nghỉ một lát.”

Năm lớp 12 đó được gọi là lớp ‘truyền kỳ’, một lớp 49 người, 21 người xuất ngoại, 28 người còn lại một người so với một người sống còn tốt hơn. Mà trong những người này, truyền kỳ nhất chính là Triệu Đông Sanh.

Không rót rượu cho y thì rót ai.

Hằng năm y là người bị rót rượu nhiều nhất, sau đó đến Trịnh Tuấn.

” Ngựa tào, Trịnh Tuấn cậu đây là trang điểm đi?”

” Nhất định là trang điểm, vốn là nam nhân thì không thể xinh đẹp như vậy!”

” Giới thiệu chuyên gia trang điểm cho tôi đi, cầu cậu a!”

Vai Triệu Đông Sanh run lên, kém điểm cười sụp ghế.

Trịnh Tuấn lười biếng bưng chén rượu lên: ” Uống rượu với lũ phàm phu tục tử các cậu thật không có ý nghĩa.”

Triệu Đông Sanh vào nhà vệ sinh giải quyết nỗi buồn, thuận tiện gọi điện cho Hà Thắng tới đón người. Mới cúp máy lại có người gọi đến, Triệu Đông Sanh nhìn nhìn, nhận máy.

” Ông chủ! Nguyễn thiếu bị người bắt đi rồi!”

Sắc mặt Triệu Đông Sanh đột nhiên trầm xuống: ” Xảy ra chuyện gì?”

Hai tay bị trói phía sau lưng, Nguyễn Diễm thử giật giật, dây thừng thô ráp cứa vào đau đớn, trói rất chặt, không có khả năng tháo được. Quay đầu nhìn ngoài cửa xe, có thể kết luận xe hướng ra ngoại thành.

Nguyễn Diễm chậm rãi thở ra một hơi, lúc ban đầu kinh hoảng bất an, giờ đã bình tĩnh lại. Đây cũng không phải là lần đầu tiên gặp việc như này, mẹ ruột hẳn thỉnh thoảng lại cho hẳn thưởng thức một số lần như vậy.

Hồi tưởng lại, Đào Ngưng luôn tạo kinh hỉ cho hắn.

Năm Nguyễn Diễm sáu tuổi bị bệnh nặng, nằm trong bệnh viện của thị trấn mấy ngày không thấy khá hơn, bác sĩ kiến nghị chuyển lên bệnh viện tuyến trên để điều trị tốt hơn, Đào Ngưng không có tiền, liền đem Nguyễn Diễm bỏ lại căn phòng cho thuê tự sinh tự diệt, sau đó hàng xóm xung quanh nhìn không nổi, quyền góp tiền cho bà để bà suốt đêm mang Nguyễn Diễm vào bệnh viện tuyến trên.

Năm mười hai tuổi, vì muốn trả khoản nợ, Đào Ngưng định đem Nguyễn Diễm bán đi, nếu không phải vừa vặn bà thấy được một đoạn tin tức trên TV, thì không biết hắn có thể sống an toàn đến bây giờ hay không.

Vào một đêm tại X thị xảy ra tai nạn liên hoàn, vợ và con trai của một phú thương nào đó thiệt mạng trong xe. Đào Ngưng vì chuyện này mà cao hứng mất mấy ngày, mua cho Nguyễn Diễm quần áo giày dép mới, lại

mua cho hắn rất nhiều đồ ăn ngon. Bà đột nhiên ôn nhu, thường thường xoa đầu nói với hắn, " Điềm Điềm, chúng ta chuẩn bị được sống sung sướng rồi."

Quả thực như Đào Ngưng nói, cuộc sống của họ đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Trước đây ở trên báo chí từng ghi, một phú thương nào đó nhận ra hai mẹ con bọn họ, ông ôm ấp Đào Ngưng, viên mắt ửng đỏ, nói mấy năm qua bọn họ chịu oan ức rồi, sau đó ôm Nguyễn Điềm một cái, nói con trai của tôi đã lớn như vậy rồi.

Hiển nhiên ông cũng không xác định được Nguyễn Điềm có phải con ruột ông không, dù sao hắn cũng có một người mẹ chuyên lừa gạt nói dối như vậy. Mãi đến khi có kết quả giám định, Nguyễn tiên sinh hay đã nghi cuối cùng cũng thu nhận mẹ con họ.

Đào Ngưng danh chính ngôn thuận vào ở đại trạch Nguyễn gia, thành một tân thái thái, Nguyễn Điềm từ con riêng, lặn mình thành con trai độc nhất của Nguyễn tiên sinh.

Cuộc sống sung sướng thật sự tới rồi.

Mà đó chỉ là cuộc sống sung sướng của Đào Ngưng.

Sinh hoạt của Nguyễn Điềm so với trước đây chẳng có gì thay đổi, đối với hắn lại càng nát hơn. Người Nguyễn gia, trừ cái người gọi là cha ruột Nguyễn Điềm ra, thì chẳng ai ưa hắn.

Hội họp gia tộc, gia gia nãi nãi chưa bao giờ cho Nguyễn Điềm một ánh mắt, bá phụ bá mẫu cũng đối với hắn rất lạnh nhạt, chán ghét hắn không muốn nói chuyện với hắn, sự chán ghét cũng thể hiện rõ ràng trên mặt, lưỡi ngụy trang, dù sao bọn họ cũng có nhiều việc cần bận rộn. Người trẻ tuổi lại bất đồng, dù sao cũng là thiếu niên đang ở thời kỳ phản nghịch, tình lực bọn họ dùng mãi không hết, lại còn tận dụng đến từng giọt. Bọn họ trước mặt người nhà kẻ vai sát cánh với hắn, cười nói vui vẻ, đảo mắt đã đem hắn vứt đá xuống tầng hầm liều mạng đánh đập.

Đường ca Nguyễn Nham, nghe đầu quan hệ rất tốt với anh trai cùng cha khác mẹ chết trong tai nạn xe cộ kia của Nguyễn Điềm. Gã khẳng định bởi vì Nguyễn Điềm tồn tại nên anh em tốt của gã mới phải chết thảm.

Từ ngày bước vào Nguyễn gia, Nguyễn Điềm không có lấy một ngày sung sướng. Cho dù Nguyễn Nham xuất ngoại du lịch hay nghỉ hè, gã cũng sẽ bảo đồng bọn đến rủ Nguyễn Điềm đi ' chơi '.

Mỗi ngày Đào Ngưng đều trang điểm lộng lẫy xuất môn, đi dạo phố, mua sắm mỹ phẩm, spa, tình cờ nói chuyện với Nguyễn Điềm cũng chỉ là căn dặn hắn phải tạo mối quan hệ tốt với Nguyễn Nham và đám bạn bè giàu có của gã.

Lúc không có người Nguyễn Điềm còn hiểu rõ hơn so với Đào Ngưng, Nguyễn Nham đằng sau lớp mặt nạ ấy là như thế nào. Một nữ nhân muốn bán cả con trai thân sinh đi thì hắn còn mong muốn gì nữa, mong bà sẽ vì hắn bỏ đi phú quý thiên tân vạn khổ mới chiếm được sao.

Mọi việc đều có đánh đổi, hắn hiểu.

" Xuống xe!"

Cánh tay đột nhiên bị thô lỗ kéo một cái, Nguyễn Điềm từ trong đầm lầy hồi ức dứt ra, vẻ mặt hoảng hốt mà xuống xe, được đẩy vào trong nhà hoang hai tầng.

Gạch cùng xi măng rải rác đầy trên mặt đất, trần nhà treo cái bóng đèn cũ kĩ, mờ nhạt dưới ánh đèn, Nguyễn Điềm nhìn thấy Nguyễn Nham ngồi trên băng ghế duy nhất và Đào Ngưng đang núp trong góc.

Cũng không cảm thấy bất ngờ bao nhiêu.

Đào Ngưng nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu nhìn Nguyễn Điềm, rồi rất nhanh cúi đầu xuống.

Nguyễn Điềm nhìn thấy trong mắt bà lấp lóe nước mắt, tâm tình khá phức tạp.

" Mới hai ngày không gặp mà đã choáng váng? Thấy người không chào?"

Nguyễn Điềm rũ mắt xuống: " Anh họ."

” Lúc này mới ngoan.” Nguyễn Nham vẫy vẫy tay với hắn: ” Lại đây.”

Nguyễn Diễm tierna lên mấy bước, đứng trước mặt gã.

” Quỳ xuống.”

Nguyễn Diễm không nhúc nhích.

Nguyễn Nham liếc mắt ra hiệu, người đứng phía sau Nguyễn Diễm tàn nhẫn đập vào đầu gối hắn, Nguyễn Diễm rên một tiếng, ngã quỵ trên mặt đất.

Đào Ngưng hít lạnh.

Nguyễn Nham nắm tóc Nguyễn Diễm bắt hắn ngẩng đầu, dùng động tác có tính sỉ nhục vỗ vỗ hai má hắn: ” Tao vừa giúp người mẹ kỹ nữ của mày trả hai mươi vạn tiền nợ đấy, hai mươi vạn a, mày rửa đến bao nhiêu cái bát mới kiếm được số tiền này, nên quỳ xuống nói tiếng cảm ơn không phải sao?”

Nguyễn Diễm hạ mắt: ” Cảm ơn.”

” Đây là được rồi, làm người phải biết cảm ơn.” Nguyễn Nham buông tay ra, chờ Nguyễn Diễm giãy dụa đứng lên, gã cười cười: “Kia, bàn chút chuyện về vấn đề trả lại tiền đi.”

20. Ngân Nhuyễn Ngân Diễm - Chương 20

Nguyễn Diễm sững sốt, lại bị một cước đạp quỳ xuống.

Nguyễn Nham nắm lấy tóc Nguyễn Diễm, đập đầu hắn trên nền xi măng lời lôm: “Chiết khấu cho mày một ít.” Rầm rầm rầm đập đầu Nguyễn Diễm ba lần, rồi lệnh cho hắn ngẩng đầu lên: ” Giờ còn mười vạn, đến, tao hỏi mày, anh họ tốt với mày không hả?”

Nguyễn Diễm thở hổn hển không lên tiếng.

” Không có chút lễ phép nào hết.” Nguyễn Nham nghiêng đầu nhìn Đào Ngưng trong góc: ” Con kỹ nữ sinh ra đều như vậy sao?”

Đào Ngưng cắn môi chảy máu, cũng không hé răng.

Nguyễn Diễm trừng mắt nhìn, cười: ” Đừng đem từ kỹ nữ luôn treo trên miệng, mẹ mày nghe thấy sẽ tức giận.”

Nguyễn Nham tát hắn một cái ngã xuống đất, mở miệng cười: ” Miệng lưỡi lợi hại hơn a.” Khom lưng đem Nguyễn Diễm kéo lên, tay phải dùng sức nắm lấy bả vai hắn: ” Tìm được chỗ dựa rồi? Là nam nhân buổi tối ngày hôm ấy? Mày được đấy, đến, nói với anh họ một chút, mày với tên đấy quan hệ gì?”

” Muốn biết a?” Nguyễn Diễm kéo ra một nụ cười: ” Không nói cho mày biết.”

” Sách, chả đáng yêu gì.” Nguyễn Nham buông hắn ra, móc khăn tay ra, lau lau tay: ” A, nam nhân kia thoạt nhìn cũng có tiền, tao đoán chắc mày vì tiền mà bán cái mông đi, có đúng hay không?”

Nguyễn Diễm không hé răng.

” Xem ra đoán đúng rồi.”

Nguyễn Nham cười rộ lên, cách khăn tay nắm cầm Nguyễn Diễm, nhấc lên, ánh mắt dạo trên mặt hắn một vòng: ” Nha, nhìn kĩ khuôn mặt cũng rất đẹp, trước đây sao không phát hiện ra.” Gã tiến đến bên tai Nguyễn Diễm: ” Nhìn mày toàn thân dâm đang, bị làm rồi đi?”

Nguyễn Diễm không để ý tới gã, gã cũng không tức giận, ngồi xuống, cười càng vui vẻ hơn: ” Mày không nói cũng được, ngược lại có làm hay không, cởi quần ra nhìn là biết thôi.”

Dứt lời, nam nhân cường tráng ở phía sau Nguyễn Diễm đem hắn từ dưới đất nhấc lên áp vào vách tường.

Sắc mặt Nguyễn Diễm trắng bệch, lưng từng trận lạnh lẽo: " Mày muốn làm gì?"

" Sợ cái gì a, cũng không phải lần đầu tiên cởi quần áo trước mặt tao."

Đột nhiên Đào Ngưng nhìn về phía Nguyễn Nham: " Cậu nói cái gì?"

Nguyễn Nham vỗ tay, ngữ khí khoa trương: " A, quên mất chưa nói với bà, dù sao hần cũng là con trai bà mà."

" Nguyễn Nham!"

" Ai, con trai nhà người khác mà bị ủy khuất trước tiên đều tìm mẹ để nói, mày tại sao không giống với người khác thế? Nguyên nhân bởi vì từ nhỏ đã bị mắng là dã chủng sao? Thật đáng thương." Nguyễn Nham nghiêng đầu, nhìn Đào Ngưng nói: " Không có chuyện gì, hần không nói, tôi sẽ nói cho bà nghe."

Đào Ngưng nhìn gã, cắn môi càng mạnh.

" Mấy năm kia hai người vào ở trong nhà chú tôi, tôi thường xuyên đi chơi cùng con trai bà, đi đâu cũng đều dẫn hần theo, lúc làm bài tập cũng gọi hần đến nhà, bà có phải cho rằng tôi rất yêu thích hần? Ha ha ngực lớn không có đầu óc chính là bà! Còn có mấy người đồng học đến nhà chú tôi tìm hần kia, bọn họ căn bản không học cùng trường với con trai bà, bà không biết đi? Ha ha tôi nhớ ra rồi, bà còn tưởng chúng tôi đối tốt với hần, chơi thân với hần, bà không biết chúng tôi chơi như thế nào phải không?"

Trần Nguyễn Diễm ép lên tường, nhắm chặt mắt lại.

" Chúng tôi đem đầu con trai bà ẩn trong bồn cầu, mỗi lần xả nước xong đều dúi vào trong đấy, bắt hần uống, bảo hần quỳ gối xuống đất quét nhà, còn bảo hần cởi sạch quần áo, nhét quần lót vào trong miệng, đá qua đá lại thân thể hần, có ý tứ không ha ha ha, nghe xong rất kích thích? Ai bà đừng khóc nha, tôi không chịu nổi nữ nhân khóc, đừng thương tâm, tuy rằng tình cảnh này trước đây bà không được nhìn thấy, không sao, đêm nay sẽ cho bà xem thứ còn kích thích hơn."

Nguyễn Nham nhấc tay một cái, nam nhân kia ẩn lại Nguyễn Diễm trên tường kéo quần xuống.

" Dừng tay!" Đào Ngưng nhào tới chân Nguyễn Nham, nước mắt đầy mặt, thấp giọng cầu xin: " Đều là lỗi của tôi, là tôi, con trai của tôi không liên quan, cậu muốn làm gì tôi thì làm.... Tôi trả cậu tiền, cậu cho tôi mấy ngày, tôi đem hai mươi vạn trả lại cho cậu, không thiếu một đồng, van xin cậu, tha cho nó."

" Nguyễn Nham tôi là ai, chẳng lẽ thiếu hai mươi vạn đó sao?" Nguyễn Nham một cước đá văng Đào Ngưng: " Lúc trước, thời điểm đuổi các người ra cửa, tôi đã nói dừng bao giờ để tôi nhìn thấy các người, tôi gặp một lần đánh một lần, là các người tìm tới đánh, còn trách tôi?"

Đào Ngưng lại nhào tới ôm chân gã, tro bụi đầy mặt, vô cùng chật vật: " Tôi đi, tôi lập tức dẫn nó rời khỏi thành phố này, vĩnh viễn không bao giờ quay lại, chắc chắn sẽ không làm cậu trưởng mắt, tôi đảm bảo!"

Nguyễn Nham lại đá văng bà: " Người bà đã bị bao nhiêu thằng đàn ông sờ qua rồi đi, thiếu thao a! Bà muốn chạy, đi rồi thì ai trả tiền tao, theo tao chơi!" Quay đầu hướng tên nam nhân áo đen kia hô: " Không nói thì mày không động thủ a, cởi nhanh một chút, còn chờ cái gì!"

Lúc này đột nhiên từ ngoài có người chạy vào, Nguyễn Diễm nhận ra gã, là cái tên mũi đinh tối hôm ấy. Trên mũi tên mũi đinh còn dán băng gạc, mặt kinh hoảng: " Có người đến!"

" Cái gì?" Nguyễn Nham nhíu mày, ngược lại rất bình tĩnh: " Thấy rõ là ai chưa?"

" Không chỉ thấy xe." Tên mũi đinh sốt sắng nói: " Có phải người kia không?"

" Nhìn bộ dạng mày kia." Nguyễn Nham ngoắc ngoắc tay, chờ tên kia đẩy Nguyễn Diễm đến, ấn hần quỳ gối, Nguyễn Nham cầm dao găm đặt trên vai Nguyễn Diễm, nhìn về phía cửa, nở nụ cười âm u: " Lão tử chính là chờ hần."

Triệu Đông Sanh tiến vào cửa cơ hồ là đáp lời gã: " Nghe nói mày chờ tao."

Tên mũi đinh vừa nhìn thấy Triệu Đông Sanh thì sợ đến thay đổi sắc mặt, cấp tốc trốn sau lưng một tên vệ sĩ áo đen.

Trịnh Tuân đi theo phía sau Triệu Đông Sanh, uống nhiều rượu, hai má đỏ ửng, một đôi mắt dâm tà ướn nhẹp, đuôi mắt nhẹ nhàng nhất câu, câu đến tên mũi đình đằng sau toát da đầu.

Trịnh Tuân hướng tên đó liếc mắt đưa tình, nhấc tay đặt lên vai Triệu Đông Sanh, ghé vào tai y nói nhỏ: " Hà Thăng đang chờ tôi đây, tốc chiến tốc thắng."

Triệu Đông Sanh ừ một tiếng, liếc nhìn Nguyễn Diễm quỳ trên mặt đất, rồi nhìn Nguyễn Nham: "Mày đây là chơi cái gì a?"

Nguyễn Nham có con tin trong tay, không sợ hãi: " Mày đoán xem?"

" Tao đoán là mày chán sống." Triệu Đông Sanh tiến lên phía trước, bảo tiêu bên cạnh lắc mình chắn trước Nguyễn Nham.

Nguyễn Nham cả giận nói: " Cút ngay!" Chờ người tránh ra một bên, gã thấy Triệu Đông Sanh, tay trái liền bóp cổ Nguyễn Diễm, tay phải cầm dao găm hướng xuống dưới, đặt trên đùi Nguyễn Diễm: " Mày dám bước thêm bước nữa thử xem."

Triệu Đông Sanh sầm mặt, bước một bước lớn lên phía trước.

Nguyễn Nham không nghĩ tới y không để ý đến an nguy của tiểu tình nhân, tình thế cấp bách, cầm dao đâm vào đùi Nguyễn Diễm, hô lớn: " Mày dám tới..."

Triệu Đông Sanh lợi thế chân dài, bước vài bước nhanh chóng đến trước mặt gã, Nguyễn Nham cũng không kịp gọi bảo tiêu bên cạnh ngăn cản y – tuy rằng kêu cũng vô dụng. Triệu Đông Sanh chớp lấy dao găm trong tay Nguyễn Nham, mạnh mẽ đâm vào vai gã.

Cùng lúc đó hai gã bảo tiêu gần nhất bị Trịnh Tuân thoải mái vật ngã.

Đằng sau có người xông lên, Triệu Đông Sanh không lo lắng Trịnh Tuân không bắt được, y chỉ lo Trịnh Tuân làm chết người.

Tiếng kêu thảm thiết phía sau liên tiếp vang lên.

Triệu Đông Sanh rút dao găm từ trên vai Nguyễn Nham ra, cắt đứt dây thừng trên tay Nguyễn Diễm, khom lưng đặt hấn trên ghế, chân đạp ngực Nguyễn Nham, lại một dao đâm đến đùi phải gã.

" AAAAA—!"

Tên mũi đình bên kia cũng kêu thảm thiết, Trịnh Tuân vừa móc gói thuốc lá ra, thấy tên đó kêu khó nghe như vậy, cau mày đem đầu gã đập xuống đất, lấy chân đá đá hai lần liền hôn mê, lúc này mới hút thuốc đi tới bên cạnh Triệu Đông Sanh, thuận tiện đá Nguyễn Nham trên đất một cước: " Thứ gì vậy a, học người ta chơi trò bắt cóc, xem phim nhiều quá rồi." Quay ra ngoài nhà mấy vòng khói, thấy một nữ nhân run lấy bầy trong góc, hiểu kì đi tới, khom lưng nhìn bà: " Bà là ai a? Cũng bị bọn họ trói đến sao?"

Triệu Đông Sanh băng bó sơ qua vết thương trên đùi Nguyễn Diễm do Nguyễn Nham đâm, lau máu trên mặt hấn, để hấn ngồi ổn trên ghế, mặt lạnh lùng bề gãy hai tay Nguyễn Nham, Nguyễn Nham đau đến tái mét mặt mày, ngất đi rồi tỉnh lại, muốn xin tha, đôi môi run lên hai lần, nói không ra tiếng.

Triệu Đông Sanh đạp lên đùi phải Nguyễn Nham, Nguyễn Diễm gọi y: " Triệu..."

Triệu Đông Sanh đạp một cước xuống, khắc một tiếng: " Lưu cho mày một chân trái."

Đào Ngưng trực tiếp bị dọa cho hôn mê.

Trịnh Tuân sách một tiếng: " Nữ nhân đúng là phiền phức a." Đem Đào Ngưng khiêng lên, đi ra ngoài, không quên quay đầu lại thúc Triệu Đông Sanh: " Nhanh lên a, Hà Thăng gửi cho tôi ba cái tin nhắn rồi."

" Con mẹ nó, cậu đánh nhau còn xem tin nhắn, không tú sẽ chết?" Triệu Đông Sanh ôm lấy Nguyễn Diễm, thấy máu tươi trên trán hấn lại chảy ra, đau lòng muốn chết, sầm mặt, hung thần ác sát hôn một cái: " Dám nói dối, em nhất định phải chết!"

21. Ngân Nhuyễn Ngân Điềm - Chương 21

Trịnh Tuân như người không xương đứng dựa vào cạnh cửa, nhìn người nằm trên giường bệnh: " Tôi rất khỏe sao thế?"

Ngân Điềm thu hồi ánh mắt, oán thăm: khỏe cái quỷ, nhìn không giống người đứng đắn.

Mà nếu như kia là dạng Triệu Đông Sanh yêu thích thì sao?

Ngân Điềm không nhin được lại liếc mắt nhìn.

Trịnh Tuân đã thành tinh, làm sao nhìn không ra tâm tư của hắn, lười biếng cất bước tiến lên, đứng bên cạnh giường: " Cậu cùng A Sanh có quan hệ gì?"

Đây là lần đầu tiên Ngân Điềm nghe thấy có người gọi Triệu Đông Sanh như vậy, rõ ràng quan hệ rất tốt. Lúc rời đi khu nhà hoang kia có nghe Triệu Đông Sanh nói gã tú ân ái, hiển nhiên người này là hoa đã có chủ. Đối phương có thể đều là bạn bè, cho nên Triệu Đông Sanh mới không dám xuống tay.

Xem ra Triệu Đông Sanh nói thích nhưng vẫn không đuổi người tới tay, chính là vì lý do này.

Ngân Điềm nghĩ tới đây không khỏi có chút nhụt chí, nếu như người này thật sự là người trong lòng Triệu Đông Sanh, chênh lệch với hắn thật sự quá lớn. Ngân Điềm nhìn chiều cao của Trịnh Tuân, lại nhìn da dẻ trắng ngần ấy, chỉ cảm thấy không thể yêu.

Ngân Điềm cúi đầu xuống, cả người ủ rũ: " Tôi cùng y không có quan hệ gì hết."

" Không có là tốt nhất, y là của tôi, cậu đừng mong động ý đồ xấu gì." Lúc này Triệu Đông Sanh từ ngoài đi vào, Trịnh Tuân quay người cho y một cái ôm ấp, ghé vào tai y nói: " Tôi về đây, mai gặp lại."

Triệu Đông Sanh lướt qua bả vai Trịnh Tuân nhìn Ngân Điềm đang cúi đầu, mắt tập trung trả lời một tiếng. Trịnh Tuân đi ra ngoài, đột nhiên Triệu Đông Sanh quay người đuổi theo: " Tôi tiễn cậu."

Triệu Đông Sanh sở dĩ đi cùng Trịnh Tuân đến bãi đậu xe, là vì xác nhận gã không đuổi tài xế lái xe đi, đánh nhau chưa tính, còn muốn say rượu lái xe.... Y sợ Hà Thắng liều mạng với y.

Nhìn tài xế chở Trịnh Tuân đi xa, Triệu Đông Sanh lúc này mới quay người nhanh chân tiến vào phòng bệnh nội trú.

Vào phòng, thấy Ngân Điềm nằm quay lưng với y, Triệu Đông Sanh cau mày tiến lên trước, lật hắn nằm thẳng ra: " Nằm thế động đến vết thương, không đau sao?"

" Không đau." Ngân Điềm lại lật qua.

Triệu Đông Sanh lại lật hắn lại, ngẩng đầu nhìn bình truyền, còn hai phần ba, lấy di động ra, căn dặn Ngân Điềm không được vươn mình, muốn nằm nghiêng chỉ có thể nằm bên trái, sau đó quay người ra khỏi phòng bệnh.

Hứa Thành làm việc tương đối nhanh, đã đem đồ vật mang đến.

Triệu Đông Sanh tiếp nhận đồ từ trong tay cậu: " Triệu Phùng đang ngủ?"

" Không phải, còn đang chơi game, em phải nhanh về với hắn."

Triệu Đông Sanh vỗ vỗ bả vai cậu: " Khổ cực rồi."

Hứa Thành gãi đầu một cái: " Không khổ cực không khổ cực, việc phải làm."

" Trở về đi." Triệu Đông Sanh quay người bước đi, Hứa Thành đột nhiên gọi y: " Anh!"

Triệu Đông Sanh xoay người nhìn cậu: " Vừa kêu là gì?"

Mặt Hứa Thành lộ vẻ lúng túng: " Đông ca..."

Triệu Đông Sanh thấy cả người cậu kỳ kỳ quái quái, không nhin được cau mày: " Làm sao vậy?"

Hứa Thành giãy dụa nửa ngày, ngenh ra một câu: " Kia, em đi đây."

Triệu Đông Sanh tiêu hao hết kiên trì, còn thiếu điều nhắc chân đạp cậu: " Đi nhanh lên!"

Cầm theo quần áo trở về phòng bệnh, lại thấy Nguyễn Diễm quay lưng với y, Triệu Đông Sanh không nói câu gì cầm quần áo ngủ tiến vào nhà tắm, nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ rồi đi ra, bò lên giường nằm, ôm Nguyễn Diễm, để hân gác chân lên người, đầu gối lồng ngực y: " Lật a, em dám lật một lần nữa xem."

Nguyễn Diễm lười lật lại, buồn ngủ rũ rượi, ngáp một cái, cau mày, sờ sờ lồng ngực Triệu Đông Sanh: " Quá cứng rồi, khó chịu."

" Nói bậy, còn chưa thấy ngạnh đâu."

Nguyễn Diễm cúi đầu Triệu Đông Sanh: " Em nói là lồng ngực! Gối lên không thoải mái!"

" Thiếu tôn trọng quá a, nhắc nhở em, anh chính là ông chủ của em." Triệu Đông Sanh xoa xoa chỗ bị cấu: " Đợi truyền xong bình này rồi ngủ."

" Tại sao phải đợi truyền xong? Em buồn ngủ, hiện tại muốn ngủ."

" Em lăn qua lăn lại như vậy, kim chạy lung tung thì làm sao, xong rồi ngủ."

" Anh sao đáng ghét quá vậy." Nguyễn Diễm rũ mắt nhìn kim truyền trên mu bàn tay, hạ thấp giọng: " Thời điểm anh ở cùng với hân cũng như vậy phải không?"

Triệu Đông Sanh nhìn chằm chằm cái gáy trắng nõn của Nguyễn Diễm xuất thần, không nghe rõ, cúi đầu dùng cảm đâm đâm đầu hân: " Em nói cái gì?"

Nguyễn Diễm hít một hơi: " Em nói, anh chỉ biết nhìn mặt ngoài, không xem trong lòng người ta xấu xa như thế nào."

Lại như người kia vừa nãy nói, hoa có chủ rồi, còn nói cái gì mà Triệu Đông Sanh là của tôi, đứng nói này trông núi nọ, đức hạnh này làm Nguyễn Diễm ghê tởm chết đi được, đầu óc Triệu Đông Sanh có bệnh, dùng điều kiện của y muốn hân người gì chẳng được, Nguyễn Diễm càng nghĩ càng giận: " Anh chính là đồ ngu!"

Triệu Đông Sanh: " ....."

Người thông minh đến đâu nghe lời này cũng phải cảm thấy hoang mang, ai biết được hân đang nói cái gì a!

Triệu Đông Sanh suy nghĩ một hồi, thông minh trở lại, nói lời êm tai: " Anh cảm thấy dung mạo em rất đẹp, tâm cũng rất tốt."

Nguyễn Diễm nghe nói như thế, cũng chẳng cảm thấy vui vẻ bao nhiêu, trái lại càng khổ sở hơn, hân lười che dấu, nhiều năm mệt mỏi như vậy rồi: " Có ích lợi gì, anh cũng đâu thích em."

Triệu Đông Sanh hồi tưởng lại cái ôm khác thường của Trịnh Tuấn, còn có câu kỳ quái Nguyễn Diễm nói, im lặng trong chốc lát, đột nhiên trong lòng sáng tỏ: " Làm sao em biết anh không thích em?"

Nguyễn Diễm ngồi thẳng dậy, muốn quay đầu, lại bị Triệu Đông Sanh hai tay cố định.

" Anh kỳ thực..." Triệu Đông Sanh dùng sức che lỗ tai Nguyễn Diễm: " Rất yêu em."

Nguyễn Diễm yên tĩnh trong chốc lát, kéo hai tay Triệu Đông Sanh ra, quay đầu nhìn y: "Kỳ thực gì?"

Triệu Đông Sanh: " Không có gì."

Nguyễn Diễm ồ một tiếng, ngồi một lúc, ngẩng đầu nhìn bình truyền, bảo Triệu Đông Sanh nhấn chuông gọi y tá đến rút.

Chờ y tá tới đi, Nguyễn Diễm chuyển thân nằm vào lồng ngực Triệu Đông Sanh. Triệu Đông Sanh đổi tay ôm hân, thấy mặt Nguyễn Diễm chôn trong ngực, không lên tiếng, có chút sốt sáng: " Em vừa nãy..."

" Cái gì cũng không nghe."

" ....."

Nghĩ y ngốc sao, nhất định là cái gì cũng nghe được. Nghe thấy rồi còn làm bộ, tên này quả thật khác người mà.

Triệu Đông Sanh cảm thấy hối hận khi nói sớm, nên chờ vết thương của hân khỏi hẳn, ấn trên giường làm ba ngày ba đêm, sáng khoái rồi mới nói. Dùng kỹ thuật của mình để hân chỉ có y!

Lúc trước ôm Nguyễn Diễm rời khỏi nhà hoang, Triệu Đông Sanh nghĩ thầm tên này đúng là không biết xấu hổ, không thích còn ôm, ôm cái quỷ nha. Nghiêm mặt đẩy Nguyễn Diễm sang một bên: " Sang kia ngủ."

Nguyễn Diễm lại nhào vào lồng ngực Triệu Đông Sanh, vững vàng ôm lấy eo y: " Giường nhỏ, cứ ôm vậy ngủ đi."

" Không chê lồng ngực cứng nữa rồi?" Triệu Đông Sanh hiện tại chán ghét hẳn, đem người đẩy ra: " Giường nhỏ đủ cho em ngủ."

Thấy Triệu Đông Sanh muốn xuống giường, Nguyễn Diễm ôm lấy cánh tay y: " Anh không ở lại với em sao?"

" Em là gì của anh, anh dựa vào cái gì ở lại với em." Triệu Đông Sanh dọn gối, đề Nguyễn Diễm xuống: " Đưa em đến bệnh viện là tốt lắm rồi."

Nguyễn Diễm bỏ chăn ra, ngồi dậy: " Em không là gì của anh, sao anh lại cứu em?"

" Không cứu em ai tới nấu cơm giặt quần áo, ai tới làm ấm giường." Triệu Đông Sanh cách bằng gạc nhẹ nhàng chọt trán hân: " Em biết em như vậy làm lỡ bao nhiêu việc? Lần sau chú ý, còn để bị thương hay bị bệnh, không chỉ không cho nghỉ làm, mà còn trừ lương!"

" Được." Nguyễn Diễm gật gật đầu, đột nhiên nắm lấy tay Triệu Đông Sanh: " Em cũng rất yêu anh."

Triệu Đông Sanh: " ...."

" Anh tình tình kém như vậy cũng chỉ có em chịu thích anh." Nguyễn Diễm ôm chặt Triệu Đông Sanh: " Nếu không chúng ta đừng làm bạn tình nữa, thử kết giao, có được không?"

Triệu Đông Sanh nhanh chóng tắt đèn.

Xung quanh nhanh chóng chìm vào bóng tối, Nguyễn Diễm lấy dừng khí, đến gần môi Triệu Đông Sanh khẽ hôn một cái: " Có được hay không?"

Triệu Đông Sanh im lặng thật lâu không nói.

Nguyễn Diễm bỏ vào lồng Triệu Đông Sanh, ngồi trên đùi y, ôm lấy cổ y làm nũng, dùng hai má cọ cọ: " Anh nói chuyện nha."

Triệu Đông Sanh bị hân cọ đến trái tim mềm nhũn, trầm mặc một lúc lâu mới ôm lấy eo Nguyễn Diễm, cúi đầu cắn tai hân: " Là em nói trước."

" Ân, em nói trước." Vốn là em thích anh trước, Nguyễn Diễm khịt khịt mũi, mặt chôn ở bả vai Triệu Đông Sanh: " Chúng ta kết giao đi, có được hay không?"

Triệu Đông Sanh nắm chặt tay, ách thanh nói: " Được."

Tỉnh lại sau giấc ngủ, trên giường chỉ còn một mình hân, Nguyễn Diễm ngồi dậy, dụi dụi mắt, lúc này mới phát hiện trên mu bàn tay gắn kim truyền dịch từ bao giờ. Đặt tay trái nằm ngang, với điện thoại trên hộc tủ, muốn gọi cho Triệu Đông Sanh, mở khóa, thấy có một tin nhắn chưa đọc.

Người gửi là Đào Ngưng.

– Ta đi, con đừng tìm ta, chăm sóc chính mình cho tốt.

Nguyễn Diễm nắm điện thoại trong tay, xuất thần, không hiểu Đào Ngưng đây là muốn cái gì, đi? Đi đến đâu? Bà có thể đi đâu, trong người còn không có tiền.

Triệu Đông Sanh mua bữa sáng trở về, thấy Nguyễn Diễm ngán người trên giường, đi tới, đặt bữa sáng sang một bên: " Nghĩ gì thế?"

Nguyễn Diễm phục hồi tinh thần, nhìn thấy Triệu Đông Sanh, nhớ tới tình cảnh khó khăn lòng tối hôm qua đó, mặt nóng lên, lắc đầu một cái.

Triệu Đông Sanh khom lưng, ghé vào tai hắn: ” Còn đau?”

Nguyễn Diễm vui đầu càng thấp, đẩy Triệu Đông Sanh một cái.

” Là do em tự tìm, bị thương rồi còn dám dăng thế.”

Nguyễn Diễm: ” Anh câm miệng!”

” Bất quá anh thích, phải duy trì.”

Triệu Đông Sanh cười hôn hôn Nguyễn Diễm, rồi dìu hắn xuống giường tiến vào phòng tắm. Triệu Đông Sanh sợ Nguyễn Diễm đứng không vững, từ phía sau ôm hắn vào lồng ngực, hai người dính chặt vào nhau, tư thế thân mật.

Nguyễn Diễm nhin không nổi, lại thân thân một hồi.

Vui vẻ với Triệu Đông Sanh.

22. Ngân Nhuyễn Ngân Diễm - Chương 22

Bị Triệu Đông Sanh bắt nằm viện hơn một tuần lễ, Nguyễn Diễm ghen muốn chết. Thật vất vả mới đến ngày xuất viện, Nguyễn Diễm phóng nhanh ra khỏi phòng bệnh, Triệu Đông Sanh ở phía sau hô to: ” Đứng lại!”

Nguyễn Diễm đứng lại, chờ Triệu Đông Sanh đến gần, nắm tay hắn đi về phía trước.

Triệu Đông Sanh gõ đầu hắn: ” Chạy nhanh như vậy làm gì, chân không đau sao?”

” Không đau.” Vốn không nghiêm trọng lắm, lúc đó Nguyễn Nham quá hoảng loạn, một dao kia đâm cũng không sâu. So với Nguyễn Nham vết thương này nhẹ đến có thể bỏ qua.

Những ngày ở trong viện, Nguyễn Diễm vô số lần muốn mở miệng hỏi tình huống của Nguyễn Nham, nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống. Nguyễn Diễm sợ Triệu Đông Sanh sẽ hỏi ân oán giữa hắn và Nguyễn Nham, hắn không muốn nói dối, mà không ngờ rằng Triệu Đông Sanh đã biết rõ từ lâu rồi.

Trên thực tế, anh họ Nguyễn Diễm bị Triệu Đông Sanh đánh cho bay nửa cái mạng, nằm trên giường bệnh sống dở chết dở, lần thứ hai nhìn thấy Triệu Đông Sanh sợ đến mức suýt chút nữa lại tiến vào phòng ICU. Triệu Đông Sanh nhẹ nhàng hỏi một câu, gã cái gì cũng phun ra hết, nói xong Triệu Đông Sanh còn chưa làm gì, gã đã sợ tiểu cả ra quần.

Không chỉ Triệu Đông Sanh ghét bỏ, mà họ tá cũng ghét bỏ. Triệu Đông Sanh cho người đi điều tra, biết đến công ty cha gã cũng đã có nguy cơ phá sản, mẹ gã dính thân vào bao việc bê bối, trong ngoài nhà hồng bát, không ai quan tâm gã.

Triệu Đông Sanh thấy gã đã thảm như vậy rồi, lười tốn sức với gã.

Ngày thứ tư Nguyễn Diễm nằm viện, trợ lý Triệu Đông Sanh gọi điện đã tìm thấy Đào Ngưng, Triệu Đông Sanh ai cũng không nói, một thân một mình lái xe ngàn dặm chạy đến huyện thành nhỏ nào đó.

Nhìn thấy Đào Ngưng, nghe bà nói Nguyễn Diễm lớn lên ở nơi đó.

Triệu Đông Sanh từ trong miệng Nguyễn Nham biết Nguyễn Diễm năm mười hai tuổi gặp các loại tao ngộ, nghe từ miệng Đào Ngưng không chút tình cảm nào tự thuật lại thời ấu thơ bị thảm của hắn. Đào Ngưng nói, nếu không phải vợ của cha Nguyễn Diễm chết đúng lúc, thì hắn đã bị bà bán đi lâu rồi, thực sự là tâm muốn giết người Triệu Đông Sanh đều có.

Đương nhiên y sẽ không đánh bà dù là một đầu ngón tay, ô uest.

Trước khi rời đi, Triệu Đông Sanh lấy ra một thẻ ngân hàng, bảo bà từ nay về sau không được phép liên lạc với Nguyễn Diễm, coi như không có đứa con trai là hắn.

Đào Ngưng sáng khoái đáp ứng.

Triệu Đông Sanh nhìn cũng lười nhìn bà, bỏ lại thẻ quay người rời đi.

Trên đường về, trong đầu Triệu Đông Sanh chỉ có một ý nghĩ, từ nay về sau phải hảo hảo đối tốt và bảo vệ Nguyễn Diễm.

Tiểu Diễm Diễm hần, lẽ ra phải nhận hết mọi điều tốt nhất trên thế giới này.

Thấy Triệu Đông Sanh đi tới trước xe móc chìa khóa ra rồi bất động, hơi cúi đầu, không biết đang nghĩ gì. Nguyễn Diễm đứng cùng y một chút, thấy y cứ vậy mãi, không khỏi nhẹ nhàng đẩy một chút: " Anh làm sao vậy?"

" Anh đang nghĩ...."

" Nghĩ cái gì?"

Triệu Đông Sanh xoa xoa đầu hần: " Tiểu Diễm Diễm."

" A?" Đầu óc Nguyễn Diễm mơ hồ: " Tiểu Diễm Diễm làm sao vậy?"

" Về sau cứ gọi nó là Đậu Phộng đi."

Đứng trước xe suy nghĩ hồi lâu là việc này? Nguyễn Diễm liếc y một cái: " Anh vui vẻ là được rồi."

Trên đường về nhà, Nguyễn Diễm khẩn trương lên: " Cái kia, chuyện của chúng ta..."

Triệu Đông Sanh vịn tay vào vô-lăng, mắt nhìn thẳng: " Chuyện của chúng ta?"

Mặt Nguyễn Diễm hơi nóng, tay chà sát đầu gối: " Chính là, chúng ta, cái kia...."

Triệu Đông Sanh nhần cười: " Cái gì?"

Rõ ràng là người này cố ý! Nguyễn Diễm có chút tức giận, nghiêng đầu trừng y: " Nói chuyện kết giao! Em đang nghĩ có nên nói chuyện hai chúng ta kết giao cho em trai anh biết hay không!"

Triệu Đông Sanh bật cười.

Nguyễn Diễm cầu chân y.

" Đang lái xe, đừng nghịch."

Trở lại biệt thự, lái xe vào gara, Triệu Đông Sanh tắt máy, không có ý tứ xuống xe.

Nguyễn Diễm cởi dây an toàn, tĩnh tọa một lát, rồi lướt qua tay vịn, ngồi lên đùi Triệu Đông Sanh, ôm lấy cổ y nhỏ giọng nói: " Có muốn làm hay không?"

Triệu Đông Sanh: " ...."

Y chỉ là đang suy nghĩ, làm sao nói với Nguyễn Diễm tai nạn khiến Triệu Phùng bị thương chẳng qua là vô ý.

Mà nhìn dáng dấp Nguyễn Diễm như vậy, hần là đang hiểu lầm rồi.

Triệu Đông Sanh bất động thanh sắc ôm eo Nguyễn Diễm. Những ngày qua một phần là đau lòng, một phần là do vết thương trên đùi Nguyễn Diễm chưa khỏi, nên không muốn làm, lúc này đâu có gì còn cố kỵ, không thể không làm.

Một tuần lễ chung chăn chung gối, giờ phải hảo hảo ăn sạch sẽ.

Có việc gì, chờ xong việc rồi nói.

Triệu Đông Sanh hạ thấp ghế, nằm xuống, nói với Nguyễn Diễm: " Đến."

Nguyễn Diễm cúi đầu, mở dây lưng Triệu Đông Sanh ra, thò vào vuốt ve mấy lần, rồi kéo ra bên ngoài.

Triệu Đông Sanh cứng ngắc, có chút nôn nóng, giục: " Nhanh lên a."

Nguyễn Diễm cởi quần, tách hai chân ra ngồi xổm trên người Triệu Đông Sanh, nhỏ giọng nói: " Trong xe có đồ sao?"

" Không có." Triệu Đông Sanh một tay ôm lấy cổ Nguyễn Diễm kéo xuống, hôn tai hần: " Tự nghĩ biện pháp."

Phía sau tai và cổ Nguyễn Diễm cấp tốc đỏ lên, ngọt ngào hôn lên mặt Triệu Đông Sanh, mông dịch về sau, cúi đầu ma sát vật dưới thân Triệu Đông Sanh. Một tay Triệu Đông Sanh nâng đầu Nguyễn Diễm lên, hôn một cái, trái tim mềm nhũn: " Sao em lại ngoan như vậy."

Nguyễn Diễm nhẹ nhàng cọ lòng bàn tay y: " Em kỳ thực rất hư, ở trước mặt anh mới ngoan."

" Tại sao?"

" Bởi vì em yêu anh."

Triệu Đông Sanh ôm hần vào ngực.

Tên nhóc lừa đảo, rõ ràng không hề hư chút nào.

Triệu Đông Sanh để Nguyễn Diễm xuống xe, cầm thăm từ phía sau phủ lên chỗ động cơ, rồi ôm Nguyễn Diễm ngồi lên.

Áo Nguyễn Diễm bị Triệu Đông Sanh vò nát, hạ thân trơn mát, trái lại quần áo Triệu Đông Sanh chỉnh tề, tóc tai không loạn, so sánh càng làm hần thêm xấu hổ và lúng túng, đã thế Triệu Đông Sanh còn đứng đó nhìn dưới thân hần, Nguyễn Diễm đỏ mặt, vội vàng ôm eo y: " Anh đừng xem."

Tay Triệu Đông Sanh thăm dò vào giữa hai chân Nguyễn Diễm, đem tính khí bán cương nắm vào trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng miết hai lần: " Tại sao không cho xem?"

" Ừm... Đừng, đừng như vậy..." Nguyễn Diễm trầm thấp rên rỉ, miệng nói cự tuyệt, hai tay lại ôm càng chặt hơn.

" Rõ ràng thích anh làm như vậy." Triệu Đông Sanh ghé vào tai hần cười cười: " Em xem, đã cứng thành như vậy rồi."

Nguyễn Diễm ngửa đầu chặn miệng Triệu Đông Sanh, y đổi khách thành chủ, ôm lấy hần đầu lưỡi công thành đoạt đất, vừa hôn, cả người Nguyễn Diễm đã mềm nhũn. Tay Triệu Đông Sanh động, Nguyễn Diễm cau mày thở dốc, đôi mắt ứng hồng, uốn éo eo, Triệu Đông Sanh dịu hần nằm xuống, há miệng ngậm hầu kết hần, đột nhiên tốc độ vượt trên tay tăng nhanh.

Hô hấp Nguyễn Diễm rối loạn, hai chân hung hăng kẹp trên eo Triệu Đông Sanh, đến lúc cao trào, hần ngửa đầu phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, khóe mắt chảy ra giọt lệ.

Triệu Đông Sanh ôm nhu hôn khóe mắt hần: " Thoải mái sao?"

Nguyễn Diễm che mặt hàm hồ ừ một tiếng.

" Vậy tiếp theo đến anh."

Triệu Đông Sanh nhìn hồi lâu, tâm trạng không khỏi nôn nóng, làm khởi động qua loa, thời điểm dứt vào Nguyễn Diễm đau đến run lên, mặt mũi trắng bệch. Triệu Đông Sanh ôn nhu hôn hần, nói xin lỗi. Nguyễn Diễm lắc đầu một cái, ôm chặt Triệu Đông Sanh, thở hổn hển cọ cọ lỗ tai y: " Đừng dừng lại, tiến vào toàn bộ đi, em muốn anh."

Người nam nhân nào nghe câu nói như thế mà còn có thể bình tĩnh.

Trong nháy mắt Triệu Đông Sanh hóa sói.

" Ừm... Ạch, a a...! Triệu.... A, Triệu Đông Sanh.....!"

Đối với thân thể Nguyễn Diễm, Triệu Đông Sanh rõ như lòng bàn tay, một phen đỉnh vào, mặt Nguyễn Diễm ứng đỏ, sáng khoáy đến nỗi âm thanh rên rỉ cũng thay đổi.

” Hả?” Triệu Đông Sanh vùi đầu vào hôn đôi môi đỏ thắm, động tác hạ eo không ngừng, chốc chốc lại đâm vào thân thể Nguyễn Diễm, đụng đến thân xe lay động kịch liệt. Nguyễn Diễm động tình cả người như hóa thành bãi xuân thủy, hai thân thể kết hợp rồi chia lìa, tạo ra tiếng nước dâm mỹ. Triệu Đông Sanh hài lòng, tăng nhanh tốc độ đâm đến nơi sâu nhất, làm cho tiếng nước càng thêm rõ ràng: ” Có phải là càng thích anh?”

Nguyễn Diễm lung tung lắc đầu, âm thanh run run: ” Đừng... không muốn...”

Triệu Đông Sanh nâng hai cánh mông hần, đẩy đến nơi sâu nhất, bắt động, ” Muốn hay không muốn?” Nguyễn Diễm gơ chân đá hần, lại bị Triệu Đông Sanh nắm lấy đặt qua một bên, ngay sau đó đem một chân khắc cong lên, xếp thành hình chữ M: ” Có muốn hay không?”

Mỗi lần lên giường đều bắt nạt hần, Nguyễn Diễm tức giận khóc lên: ” Muốn!”

Triệu Sanh giữ nguyên tư thế hình chữ M thao hần đến thoải mái.

Đây là lần đầu tiên hai người đồng bộ cao trào.

Triệu Đông Sanh cúi người ôm Nguyễn Diễm, thỏa mãn, không muốn từ trong người hần rút ra.

Nguyễn Diễm đột nhiên đẩy y một cái: ” Triệu Đông Sanh!”

Triệu Đông Sanh nắm lấy tay hần, hôn xuống một cái: ” Không có chuyện gì, đợi về phòng, anh giúp em rửa sạch sẽ.”

” Không phải...” Nguyễn Diễm co rút thân thể, nhỏ giọng nói: ” Em trai anh ở phía sau.”

Triệu Đông Sanh đột nhiên lấy thăm bao Nguyễn Diễm lại, ảo não nhú mày, thấy mắt Nguyễn Diễm long lanh ánh nước, cúi đầu hôn một cái: ” Đừng sợ, có anh ở đây, không sao hết.”

23. Ngận Nhuyễn Ngận Diễm - Chương 23

Triệu Phùng khí huyết dâng lên, cảm thấy mắt muốn mù rồi.

Là anh trai cậu a.

Là nam nhân chưa tính, cũng không phải là việc không vẻ vang gì, dù sao cậu cũng muốn ở bên Hứa Thành, nhưng mà Triệu Đông Sanh kia chính là Nguyễn Diễm a!

Anh trai cậu có thể ngủ với bất kì nam nhân nào trên thế giới, nhưng Nguyễn Diễm thì không được! Đường nhiên Hứa Thành cũng không được.

Triệu Phùng nổi giận đùng đùng đi lên trước, chỉ vào Nguyễn Diễm núp trong lòng Triệu Đông Sanh: ” Mày cái đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ! Trước đây hại tao giờ còn câu dẫn anh của tao! Mày quả thực....”

” Triệu Phùng.”

Đây là lần đầu tiên anh cậu gọi cả họ lẫn tên của cậu, Triệu Phùng sửng sốt, nhất thời ghen: “....A?”

Triệu Đông Sanh chỉ chỉ cửa nhà để xe, chờ Triệu Phùng quay đầu, gọn gàng khiêng người lên trên vai, nói với Nguyễn Diễm: ” Ở đây chờ anh, đừng nhúc nhích.”

Nguyễn Diễm “.....”

Thời điểm Triệu Đông Sanh trở lại gara Nguyễn Diễm đã mặc quần áo tử tế, đang đứng trước xe cuộn lại thăm, Triệu Đông Sanh đi lên trước sờ soạng cái mông của hần, Nguyễn Diễm ôm thăm nhìn y: ” Em trai anh không sao chứ?”

” Có thể có chuyện gì? Ngủ một giấc là tốt rồi.” Triệu Đông Sanh một tay cầm thảm, một tay nắm tay Nguyễn Diễm rời khỏi gara, vào cửa nhét thảm vào máy giặt, kéo Nguyễn Diễm ngồi trên ghế salông: ” Anh muốn nói với em chuyện này.”

Nguyễn Diễm rót hai chén nước, một chén đưa cho Triệu Đông Sanh: ” Chuyện gì?”

Triệu Đông Sanh đặt một điều thuốc lên miệng: ” Triệu Phùng đã nói với anh chuyện năm đó.”

Tay Nguyễn Diễm run lên, nước trong cốc đổ ra, hấn cuống quýt lau, khụ hai tiếng: ” Anh, anh đừng hiểu lầm, em không có lấy trộm caravat của anh, là lúc Triệu Phùng thu dọn cặp sách không cẩn thận đánh rơi trên đất, em nhặt được...” Nguyễn Diễm để cốc xuống, chà xát đầu gối, không dám nhìn vào mắt Triệu Đông Sanh: ” Ngày thứ hai em liền đem caravat trả lại, có thể Triệu Phùng hiểu lầm nên mới nói em trộm...”

Hóa ra Triệu Phùng nói trộm đồ là như vậy. Triệu Đông Sanh yên lặng hút thuốc, nhớ không nổi vì sao trong cặp Triệu Phùng lại có caravat của y, ngược lại bắt được trọng điểm trong lời nói của Nguyễn Diễm: ” Làm sao em biết đó là caravat của anh?”

” Em nhìn thấy anh đánh người bắt nạt Triệu Phùng, khi đó anh....” Nguyễn Diễm cúi đầu: ” Khi đó anh mặc một bộ tây trang đen, bộ dáng kéo caravat rất tuấn tú, lúc đánh người còn đẹp trai hơn.”

Triệu Đông Sanh nghĩ tới lúc ấy, y vừa tìm được một công việc mới, yêu cầu chỗ đó đặc biệt nhiều, mỗi ngày phải mặc tây trang giày da, tóc tai gọn gàng, ngược lại như vậy chính là rất soái, soái đến bản thân còn thấy sợ. Nửa tháng mãi không tìm được việc, tay y ngứa không chịu được, cho nên trên đường gặp bọn bắt nạt Triệu Phùng, y đánh rất tàn nhẫn, đặc biệt hả giận.

Triệu Đông Sanh hút xong điều thuốc, dập dập, quay đầu nhìn Nguyễn Diễm, ánh mắt quái lạ: ” Không phải em bắt đầu từ khi đó lên lút thích anh đi?”

Hai má Nguyễn Diễm nóng lên, lắc đầu: ” Không thể nào.” Thấy Triệu Đông Sanh cười nhìn mình, vẻ mặt không tin, liền nói tiếp: ” Anh lúc đó tuy rằng rất soái, nhưng mà không có tiền.”

Một giây sau Triệu Đông Sanh trở mặt: ” Cho nên con mẹ nó bây giờ là em thích tiền của anh?!”

Nguyễn Diễm cúi đầu bĩu môi: ” Chẳng phải anh cũng chỉ thích thân thể em thôi à.”

” Anh, anh....” Triệu Đông Sanh ghen nửa ngày mới ra một câu: ” Anh đúng là thích thân thể của em, dùng rất thoải mái.”

Nguyễn Diễm vốn còn một chút hi vọng, nghe thấy lời này trực tiếp cầm gối dựa đập lên mặt Triệu Đông Sanh: ” Cho nên em cũng thích tiền của anh!”

Triệu Đông Sanh: “Vậy còn muốn nói chuyện kết giao hay không?”

” Nói! Tại sao không nói! Anh thích em em cũng thích anh! Hai chúng ta là một đôi trời sinh! Nhất định phải nói!” Nói xong giận dỗi đi lên lầu.

Triệu Đông Sanh nhớ ra còn chưa nói chính sự, đi theo đằng sau.

Tiến vào phòng ngủ không thấy người, nghe trong nhà tắm truyền đến tiếng nước ào ào, Triệu Đông Sanh đứng im một lát, đi lên trước, đẩy cửa tiến vào.

Tắm uyên ương dục xong, tâm tình Nguyễn Diễm bình tĩnh không ít, nghe Triệu Đông Sanh nói về tai nạn của Triệu Phùng, hấn gật gật đầu: ” Em biết.”

Triệu Đông Sanh đột nhiên vứt khăn mặt trong tay đi: ” Em biết? Vậy tại sao em không nói?”

Nguyễn Diễm nhặt khăn mặt lên, nhón chân giúp Triệu Đông Sanh lau tóc: ” Không có gì để nói, nếu trước đây em không đẩy một cái thì sẽ chẳng xảy ra chuyện gì, chủ yếu trách nhiệm vẫn là tại em.”

Triệu Đông Sanh cau mày nắm lấy tay hấn, Nguyễn Diễm tránh ra, đem khăn mặt thả trên tủ đầu giường: ” Em dẫn người đi phá quán chú anh, còn đổ rượu lên đầu Triệu Phùng, cho dù không có sự việc kia, Triệu Phùng cũng có đầy đủ lý do hận em, em nói ra thì được lợi ích gì, sai chính là sai, đã sai thì phải tìm biện pháp sửa sai.” Nguyễn Diễm nhẹ nhàng kéo tay Triệu Đông Sanh, vẫn cúi đầu: ” Cái gì em cũng không sợ, chỉ sợ anh không tha thứ cho em.”

” Không gạt em, những ngày Triệu Phùng hôn mê bất tỉnh đó, anh thật sự hận em.”

Mi mắt Nguyễn Diễm run lên, muốn rút tay về, lại bị Triệu Đông Sanh dùng sức nắm chặt: ” Anh rất vui vì đã nhìn được, không làm ra chuyện gì tổn thương em, bởi vì em không xấu, em rất tốt.” Triệu Đông Sanh ngồi xuống giường, kéo Nguyễn Diễm ngồi lên đùi y, nắm lấy cái eo dẻo dai của hắn: ” Tên này được đặt cho em rất thích hợp, nhìn rất mềm mại, ném vào thì rất ngọt.”

Nguyễn Diễm không nghĩ Triệu Đông Sanh nhìn hắn như vậy, Triệu Đông Sanh sẽ nói hắn tốt, dù là mơ cũng không dám tưởng tượng.

” Anh quên mất sao, năm đó em dẫn người đập...”

” Tại sao không nói thật với anh?” Triệu Đông Sanh đánh gãy lời hắn: ” Rượu là anh họ em bắt em đổ, quán mì cũng là gã bắt em dẫn người đập, bởi vì gã không vừa mắt Triệu Phùng, cũng là muốn bạn học cô lập em, không phải sao?”

Nước mắt lặng yên không một tiếng động rơi xuống, Nguyễn Diễm nhìn vào mắt Triệu Đông Sanh: ” Anh đều biết?”

” Ân, anh biết hết.” Triệu Đông Sanh nâng mặt Nguyễn Diễm lên, ngón tay mềm nhẹ lau đi nước mắt trên mặt hắn: ” Đừng khóc, ngoại trừ lúc trên giường ra, những thời điểm khác không cho khóc.”

Nguyễn Diễm cúi đầu mỉm cười: ” Bây giờ đang trên giường.”

” Đừng bắt bẻ anh.” Tay Triệu Đông Sanh tiến vào trong áo tắm, vò hai cánh mông, ” Chờ chút nữa lại khóc không nổi.”

Nguyễn Diễm xoay xoay eo, ôm lấy Triệu Đông Sanh, chà xát mặt trên bả vai y: ” Làm sao anh biết, anh đi tìm Nguyễn Nham?”

” Ân, anh cũng biết mẹ em ở nơi nào.” Triệu Đông Sanh hỏi hắn: ” Em có muốn biết không?”

Nguyễn Diễm lắc đầu một cái. Đối với người gọi là mẹ từng muốn đem con ruột bán đi trả nợ này, hắn nhìn nhận đã lâu, cũng làm đủ nghĩa vụ rồi.

Bất kể là do loại tâm tình nào hạ quyết tâm như vậy, nếu bà chọn rời đi, không muốn hắn đi tìm, vậy hắn sẽ không quấy rầy.

Cuộc đời về sau rất dài, chỉ mong khi gặp lại, hai người có thể ôn hòa nhã nhặn ngồi xuống nói chuyện.

Nguyễn Diễm khịt khịt mũi, nhắm mắt lại, yên tĩnh dựa vào bả vai Triệu Đông Sanh.

Triệu Đông Sanh cũng không nói thêm nữa, chốc chốc lại vuốt lưng cho hắn. Triệu Đông Sanh ôm Nguyễn Diễm ngồi hồi lâu, mãi cho đến khi hắn ngủ say, mới thả hắn xuống giường, đắp kín chăn, rời phòng ngủ chính đi xem Triệu Phùng.

Vào phòng không thấy người, Triệu Đông Sanh xuống lầu tìm, mỗi gian đều nhìn một lần, Triệu Đông Sanh cau mày, gọi điện cho Hứa Thành, người nhận lại là Triệu Phùng.

” Đừng gọi! Em sẽ không trở về! Có vợ rồi thì quên mất em trai, em không nhận người anh trai này!”

Cúp máy xong gửi tin nhắn lại đây.

– Cùng họ Nguyễn sống tốt đi, mặc kệ hai người, em muốn nói chuyện yêu đương với Hứa Thành.

Hứa Thành?

Nói chuyện yêu đương?

Triệu Đông Sanh hút xong một gói thuốc lá vẫn chưa tiếp thu được chuyện này. Y biết Hứa Thành là gay, càng rõ ràng Hứa Thành thích dạng như thế nào, đâu phải dạng như Triệu Phùng.

Nghĩ lại đêm đó ở bệnh viện, Hứa Thành ấp úng muốn nói lại thôi, Triệu Đông Sanh nhắm mắt, cắn răng mắng một tiếng.

Nguyễn Điềm tỉnh lại sau giấc ngủ, đi xuống lầu, thấy Triệu Đông Sanh ngồi ở ghế salông trong phòng khách, một bộ dáng dấp u sầu, đi tới, nhìn gạt tàn chứa đầy đầu thuốc đã hút, Nguyễn Điềm nhú nhú mày, cầm thuốc lá trong tay Triệu Đông Sanh, dập tắt, rót chén nước cho y.

Triệu Đông Sanh uống hết, kéo Nguyễn Điềm ngồi lên đùi.

Hai tay Nguyễn Điềm xen vào trong tóc Triệu Đông Sanh, vò mấy lần, sau đó dè lên thái dương của y, nhẹ nhàng xoa: "Làm sao vậy?"

Triệu Đông Sanh nhắm mắt hưởng thụ, cười nói: "Có cảm giác như cưới lão bà về nhà." Nguyễn Điềm thu tay về, Triệu Đông Sanh mở mắt nắm tay hắn: "Đùa một chút thôi mà, đến, xoa xoa tiếp."

Nguyễn Điềm hừ một tiếng.

Triệu Đông Sanh ôm eo Nguyễn Điềm, thở dài: "Triệu Phùng rời nhà đi rồi, nói anh có tức phụ quên mất em trai." Động tác Nguyễn Điềm ngừng lại, Triệu Đông Sanh còn nói: "Không có việc gì, tại Hứa Thành kia, em tiếp tục."

Nguyễn Điềm tiếp tục đấm bóp cho Triệu Đông Sanh, rũ mắt im lặng một lát, mặt có hơi nóng: "Vậy anh định làm thế nào?"

"Còn có thể làm sao, chờ nó chơi tận hứng rồi trở về."

"Vậy, khoảng thời gian này trong nhà chỉ còn hai chúng ta?"

"Đúng a." Triệu Đông Sanh bắt lấy tay Nguyễn Điềm: "Em đang suy nghĩ cái gì?"

Nguyễn Điềm rũ mắt: "Không nghĩ cái gì."

"Tên nhóc lừa đảo." Triệu Đông Sanh bóp mặt hắn: "Có phải nghĩ ở trong này mỗi một góc đều cùng làm tình với anh, hả?"

"Bệnh thần kinh!" Hai má Nguyễn Điềm đỏ ửng lên: "Anh cho rằng ai cũng giống như anh, đầu đầy những chuyện kia."

"Em dám nói em không nghĩ?" Triệu Đông Sanh xốc vạt áo tắm lên, tay chui vào giữa hai chân hắn: "Đã thành như vậy rồi."

"Đừng...." Nguyễn Điềm kéo tay Triệu Đông Sanh ra ngoài.

Triệu Đông Sanh vươn người đặt hắn dưới thân, kéo áo tắm một cái, thân thể trần truồng của Nguyễn Điềm hiện ra toàn bộ trước mắt Triệu Đông Sanh. Y dùng ánh mắt mang tính xâm lược, từ từ đi xuống, từng tắc từng tắc đảo qua các bộ phận trong cơ thể.

"Thật đẹp." Triệu Đông Sanh duỗi tay sờ soạng, hầu kết lấn lấn, giọng nói khàn khàn: "Thật muốn trói em ở trên giường, khóa ở trong phòng, không cho bất luận người nào nhìn thấy."

Nguyễn Điềm trợn mắt nhìn Triệu Đông Sanh.

"Đừng sợ, anh nói chơi." Triệu Đông Sanh cúi đầu ngậm một bên vú, Nguyễn Điềm ngửa lên rên rỉ, tự mở hai chân cuốn lên eo Triệu Đông Sanh, y cười cười xoa nắn cái mông: "Bảo bối thật ngoan."

"Tối một lần nữa, sau đó ngủ với anh, buổi tối mang em ra ngoài ăn cơm, gặp bằng hữu có được hay không?"

Nguyễn Điềm ôm lấy cổ Triệu Đông Sanh, mềm giọng nói: "Được."

24. Ngân Nhuyễn Ngân Điềm - Chương 24

Triệu Đông Sanh nói tới một lần nữa không có nghĩa thực sự chỉ một lần, hai người hảo hảo dây dưa trên ghế salông một phen, sau khi phát tiết lại tiếp tục chiến đấu trên chiến trường phòng ăn. Nguyễn Điềm đầu tiên là nằm trên bàn, tiếp đến là quỳ gối trên ghế dựa, rồi lại bị Triệu Đông Sanh ôm đến bên cửa sổ, bên cạnh là chậu đá hoa cương, mạnh mẽ thao luyện.

Cuối cùng Nguyễn Điềm bị Triệu Đông Sanh chịch đến bần. Thể lực tiêu hao nghiêm trọng, Nguyễn Điềm nằm nhào trên cửa sổ, mắt đóng mắt mở gấp gáp thở dốc, Triệu Đông Sanh còn đang động, Nguyễn Điềm rên không nổi nữa, trời mới biết sao khí lực Triệu Đông Sanh nhiều như vậy, dùng mãi không hết.

Triệu Đông Sanh rút ra, đặt Nguyễn Điềm ngồi trên bệ cửa sổ, mở hai chân ra, từ chính diện đâm vào: "Mệt mỏi?" Hôn hôn mắt Nguyễn Điềm: "Thể lực của em thật kém, phải tăng rèn luyện."

Nguyễn Điềm vịn vai Triệu Đông Sanh, thân thể lay động không ngừng theo từng động tác đâm rút, hần cấn môi hừ hừ, chỉ khi bị đâm đến điểm G mới há miệng kêu hai tiếng, âm thanh khàn đến không được. Qua mười mấy phút, Nguyễn Điềm thật sự chịu không nổi nữa, hai tay tẩn nhẩn cào trên lưng Triệu Đông Sanh mấy lần: "Anh nhanh lên, em khó chịu...."

"Anh còn muốn thử lại tư thế ngày đó đây." Mới vừa nói xong thì bị Nguyễn Điềm mềm nhũn quăng một cái tát, Triệu Đông Sanh cười cầm lấy tay hắn, hôn một cái lên khuôn mặt đỏ hồng của Nguyễn Điềm: "Được, để lần sau thử lại."

Triệu Đông Sanh tăng nhanh tốc độ, thêm vào Nguyễn Điềm phối hợp, rất nhanh Triệu Đông Sanh đã bần ra.

Thời điểm từ trong thân thể Nguyễn Điềm lui ra ngoài, tiện tay sờ soạng bấp dùi một cái, tràn đầy dịch thể dính dính trơn trượt.

Có của y, cũng có của Nguyễn Điềm.

Triệu Đông Sanh tiện tay vuốt lên lưng Nguyễn Điềm, cúi đầu hôn lên tai hắn: "Nhiều nước như vậy, xem ra em rất thích a."

Nguyễn Điềm nâng đầu gối lên đỉnh đỉnh Triệu Đông Sanh, bị y thoải mái đè lại, tay luồn dưới hai chân, nâng người ôm ngang lên, ra khỏi phòng ăn, đi lên lầu.

"Không phải anh cũng thích đến chết sao, mỗi lần làm đều lâu như vậy, chẳng lẽ từ lúc trưởng thành vẫn đói bụng đến bây giờ đi?" Triệu Đông Sanh bước hụt một bước, suýt nữa ngã sấp xuống, Nguyễn Điềm hô một tiếng ôm chặt cổ y: "Anh đi nhìn dưới chân a."

Triệu Đông Sanh hít một hơi thật sâu, cúi đầu nhìn Nguyễn Điềm: "Em cảm thấy có khả năng sao?"

Nguyễn Điềm lắc đầu một cái, chỉ chỉ lầu hai: "Đi lên trước đi."

Triệu Đông Sanh đứng bất động trên bậc thang: "Có tin hay không anh ném em xuống?"

Nguyễn Điềm ôm Triệu Đông Sanh chặt hơn.

"Biết sợ rồi? Vậy sau này còn dám nói lung tung không?"

"Em chỉ nói đùa một chút thôi, anh tức giận vậy à."

Cũng đúng, không cần tức giận, tức giận liền chứng minh y chột dạ.

Y không tức giận, không có chút nào.

Triệu Đông Sanh cười, hôn Nguyễn Điềm một cái, tiến vào phòng ngủ, ném Nguyễn Điềm lên giường, còn bản thân tiến vào nhà tắm tắm, tắm xong đi ra, nói với Nguyễn Điềm: "Em đi tắm đi."

Nói xong đầu tóc ướt nhẹp rời khỏi phòng.

Nguyễn Điềm nghiêng răng, sáng khoái xong thì bỏ chạy, khốn nạn!

Còn nói cùng ngủ mà? Khốn khiếp!

Tự mình tắm rửa, tự mình ngủ.

Tỉnh lại trời đã tối, Nguyễn Diễm lấy điện thoại xem thời gian, sáu rưỡi. Rửa mặt, đến thư phòng, cửa khép hờ, có thể nghe thấy Triệu Đông Sanh đang nói chuyện điện thoại. Y hện bằng hữu ăn cơm, lúc tám giờ.

Nguyễn Diễm nghe lén một lúc, rón rén trở lại phòng ngủ

Triệu Đông Sanh nói ăn cơm xong muốn đến khu nhà trọ của hắn, trước chuyển đồ vật tới, ngày khác tìm thời gian kết thúc hợp đồng thuê nhà.

Nguyễn Diễm đứng trước giường, căng thẳng cắn ngón tay. Phòng trọ bên kia cất giấu bí mật của hắn, không thể để cho Triệu Đông Sanh biết được.

Hiện tại mới sáu rưỡi, còn thời gian, hắn đi một chuyến.

Nguyễn Diễm cấp tốc thay quần áo, xuống lầu xuất môn.

Đón xe đến tiểu khu, trả tiền xuống xe, bước nhanh vào trong – nếu không phải do thân thể khó chịu, hắn nhất định chạy thật nhanh.

Xa xa thấy đất trống dưới lầu vây quanh rất nhiều người, Nguyễn Diễm ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn lên, thấy khói đặc cuồn cuộn từ mấy ô cửa sổ tầng bốn bốc lên, sắc mặt Nguyễn Diễm thay đổi, tiến lên vài bước đẩy người ngăn trở đường đi, chạy vào trong hành lang tòa nhà.

Triệu Đông Sanh quay lại phòng ngủ, thấy trên giường không có ai, gọi cho Nguyễn Diễm, phát hiện hắn không mang điện thoại.

Triệu Đông Sanh thay quần áo, cầm chìa khóa xe rời nhà. Trước tiên đến Mây Đình, hỏi một vòng xác định Nguyễn Diễm không ở đây, lúc này mới lái xe đến tiểu khu Đông Dương nơi hắn thuê trọ, nhưng không nghĩ đến đường ở phụ cận tiểu khu bị chặn, mấy chiếc xe cứu hỏa dừng ở phía trước, Triệu Đông Sanh nhíu mày, kéo cửa kính xuống, lộ đầu ra hỏi một bác gái đang đứng xem: ” Phía trước xảy ra chuyện gì thế?”

Bác gái giọng vô cùng lớn, vừa khoa tay vừa nói: ” Tiểu khu phía trước xảy ra hỏa hoạn, đường hẹp quá, xe cứu hỏa không vào được.”

” Là tiểu khu Đông Dương sao?”

” Đúng a, tiểu khu đó lâu đời rồi, trải qua mấy thập niên, mấy hộ gia đình ở đấy cũng chả ra sao, đỗ xe lung tung, chặn cứu hỏa không vào được, còn là giờ cao điểm nữa chứ, tiểu tử a, tôi xem cậu.....” Vừa nghiêng đầu đã thấy không còn ai trong xe, miệng bác gái lẩm bẩm thanh niên bây giờ a, đi lên trước xem nào nhiệt.

Nguyễn Diễm từ trong phòng trọ lao ra hành lang, thành linh va vào lồng ngực một người. Hoang mang nâng mặt bị khói hun đến đen sì lên, thấy Triệu Đông Sanh, trợn to mắt, theo bản năng ôm chặt hộp sắt trong tay: ” Khục.... Khục! Sao anh lại ở đây?”

” Lời này anh nên hỏi em.” Triệu Đông Sanh nghiêng răng nghiêng lợi, khiêng người lên vai, nhanh chân hướng ra ngoài tiểu khu: “Em tốt nhất nên nghĩ cách giải thích với anh đi.”

Nguyễn Diễm ôm hai cái hộp sắt càng chặt hơn, trong đầu rối như tơ vò, cổ họng cũng không thoải mái, cái gì cũng chưa kịp nghĩ, Triệu Đông Sanh đã thả hắn xuống, nhét vào ghế sau xe.

Triệu Đông Sanh ngồi vào ghế lái, ầm một tiếng đóng cửa xe. Vai Nguyễn Diễm run một cái, dùng sức ôm chặt hộp sắt trong lòng, lén lút nhìn Triệu Đông Sanh, thấy thái dương y nổi gân xanh, bộ dạng vô cùng tức giận. Triệu Đông Sanh không mắng người, Nguyễn Diễm càng lo lắng hơn, cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: ” Không phải phòng em bén lửa, là phòng bên cạnh.... lửa quá lớn, muốn đem phòng em cháy hồng....”

Triệu Đông Sanh không hé răng, chờ xe chậm rãi chạy khỏi đường tắc, rẽ vào một bên, tùy tiện tìm vị trí dừng lại, châm điếu thuốc hút một hơi, nhíu mày nói: ” Nói trọng điểm, em vào làm gì?”

” Lấy đồ.”

” Thứ gì?”

Nguyễn Diễm đem một cái hộp sắt cho Triệu Đông Sanh, y cẩn thận tiếp nhận, mở ra xem, một đồng tiền, có lẽ có chẵn, còn một ít tiền xu, đáng giá bên trong cũng chỉ có thẻ ngân hàng cùng thẻ căn cước.

Triệu Đông Sanh nhắc hai tấm thẻ lên: " Em vì hai vật này mà không muốn sống chạy vào trong đám cháy?"

Nguyễn Diễm thả hai tay bên người, thất lưng đằng sau dề lên một cái hộp khác, gạt đầu.

Triệu Đông Sanh tiện tay ném hộp sắt sang ghế phụ, rồi hướng tay về phía Nguyễn Diễm.

" Làm gì?"

" Còn một hộp khác, đem ra, anh ngược lại muốn xem em giấu bảo bối gì."

Nguyễn Diễm lấy một cái khăn lau mặt, rũ mắt nói: " Một ít tiền lẻ, với đồ linh tinh, không đáng tiền...."

Triệu Đông Sanh lên cơn giận, giọng nói có chút trầm: " Anh đương nhiên biết không đáng giá, em còn có thể có thứ gì đáng tiền!"

Nguyễn Diễm bị Triệu Đông Sanh từng bước ép sát như vậy, cũng có chút tức giận: " Em không có đồ gì đáng tiền, đáng tiền nhất chính là thân thể em, còn không thuộc về chính mình." Đột nhiên Nguyễn Diễm cảm thấy oan ức, viên mắt cũng đỏ lên, cầm hộp sắt phía sau đập tới Triệu Đông Sanh: " Anh! Đều là anh! Hải lòng chưa!"

Nói khóc liền khóc, Triệu Đông Sanh bối rối, cau mày trả hộp sắt về: " Anh không xem, em đừng khóc."

Nguyễn Diễm một lần nữa ôm hộp sắt vào ngực, yên lặng lau nước mắt, thả hộp sắt trên đùi, mở ra, lấy từng đồ từng đồ trong hộp ra.

Một cái chụp chìa khóa, một cái caravat màu đen, một cái áo bóng rổ, một tấm hình, một quyển nhật ký có khóa.

Trước không nói đến áo bóng rổ cùng caravat, chụp chìa khóa ngược lại nhìn quen mắt, người trong hình càng quen hơn.

Lần này Triệu Đông Sanh càng bối rối.

" Bức hình này, em.... chụp vào thời điểm đó?"

25. Ngận Nhuyễn Ngận Diễm - Chương 25

Năm đó, công ty Nguyễn phụ phá sản, còn vì hối lộ mà vào trại giam, Nguyễn Diễm với Đào Ngưng bị đuổi ra khỏi cửa. Đào Ngưng chỉ lo hưởng thụ cuộc sống hào môn, không để lại đường lui cho mình, đoạn thời gian đó hai người ở phòng trọ bên ngoài, đều dựa vào tiền tiêu vật tích góp được của Nguyễn Diễm sống qua ngày.

Người sắp chết đói, làm sao mà còn lo lắng cho con chó được. Mặc dù tâm lý khó chịu, nhưng Nguyễn Diễm vẫn cực kỳ cố gắng kìm nén kích động đi tìm Đậu phộng, hẳn bây giờ không dư tiền tài và sức lực đi quản nó.

Chờ Nguyễn Diễm tìm được công việc ổn định, thêm vào việc tâm lý vẫn ghi nhớ, liền lấy đủ dũng khí đến nơi nhặt được con chó kia, chính là cái công viên đấy.

Lại không nghĩ rằng gặp được Triệu Đông Sanh.

" Khi đó trời đã rất tối rồi, lại còn là mùa đông, trong công viên chỉ có mình anh.... Anh quàng khăn cổ màu xám rất dễ nhìn, thật sự rất đẹp đẽ, em không nhận được liền chụp nó."

Anh ôm Đậu Phộng, em ôm anh, cả anh và nó đều ở trong lòng em.

Nguyễn Diễm nói, vành mắt đỏ hoe: " Triệu Đông Sanh, em yêu anh, đã yêu từ rất lâu trước đây, em trả lại cho Triệu Phùng cái caravat mới mua, còn cái kia đã giấu đi rồi, em còn theo dõi anh đến phòng tập gym, trộm áo của anh, Triệu Phùng nói không sai, em là một tên trộm, em đã nói với anh a, em rất xấu, không tốt đẹp gì."

Triệu Đông Sanh lấy ra một túi khăn giấy, kéo Nguyễn Diễm đến gần, vừa lau mặt cho hắn vừa hỏi hắn: " Còn chụp chìa khóa kia là như thế nào?"

" Em mua về rồi." Nguyễn Diễm lặng lẽ nhìn Triệu Đông Sanh: " Em không biết đó là anh cố ý mua cho em, nên bán đi."

Triệu Đông Sanh lau mặt xong lại lau tiếp tau cho hắn, cụp mắt xuống không hé răng.

Ấn theo tính cách Triệu Đông Sanh, nếu như không phải, y tuyệt đối sẽ nói ra, y không nói, đó chính là ngầm thừa nhận. Suy đoán thành sự thật, vui mừng lan tràn đáy lòng, đuôi lông mày khóe mắt Nguyễn Diễm không giấu được ý cười: " Có phải anh cũng yêu em?"

" Nói khóc liền khóc, nói cười liền cười." Triệu Đông Sanh bỏ tay Nguyễn Diễm ra: " Em không đi diễn kịch thật là đáng tiếc."

Nguyễn Diễm nghiêng người ôm lấy cánh tay Triệu Đông Sanh: " Trái tim em đều móc ra cho anh rồi, anh cùng em nói thật đi, đến cùng anh có yêu em hay không?"

" Yêu."

Không ngờ tới Triệu Đông Sanh trả lời thẳng thắn như vậy, nhất thời Nguyễn Diễm quên mất câu tiếp theo phải nói cái gì.

Triệu Đông Sanh lấy điện thoại ra, mở album cho Nguyễn Diễm xem bức hình y bảo tồn nhiều năm: " Hai chúng ta hòa nhau."

Nguyễn Diễm cầm điện thoại, không thể tin che miệng lại.

Cùng là cái công viên ấy, cùng vị trí ấy, cùng một con chó, đồng dạng là bóng lưng, chỉ là thời gian tấm hình Triệu Đông Sanh chụp này sớm hơn Nguyễn Diễm.

" Anh..."

" Lại khóc liền đem em bỏ trong xe." Triệu Đông Sanh ôm Nguyễn Diễm vào ngực, cúi xuống hôn đỉnh đầu hắn: " Đừng khóc, anh đau lòng."

Triệu Đông Sanh nói còn chưa xong, Nguyễn Diễm càng khóc to hơn, mãnh liệt như lũ vỡ đê, hận không thể đem những năm tháng đau khổ khóc cho hết.

Nguyễn Diễm khóc mệt, dừng lại hỏi Triệu Đông Sanh: " Từ lúc ấy anh đã bắt đầu thích em?" Triệu Đông Sanh đang phân vân có nên thừa nhận hay không, lại nghe Nguyễn Diễm nói một câu: " Em khi đó còn chưa trưởng thành đâu."

Triệu Đông Sanh bùng nổ: " Không thể! Em không giấu lại xem lúc ấy em là cái hình dạng gì! Đồng phục học sinh cả ngày bẩn thỉu, đáng dấp còn bé như cái hạt đậu! Anh làm sao có khả năng thích từ lúc ấy cho được!"

" Ồ." Nguyễn Diễm mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Triệu Đông Sanh: " Mặt em sạch sẽ không?"

Đề tài có vẻ quay hơi nhanh, Triệu Đông Sanh ghen một lát: "..... Sạch sẽ."

" Vậy anh hôn em một cái đi."

Triệu Đông Sanh hôn lên má Nguyễn Diễm một cái.

" Được, em biết rồi." Nguyễn Diễm hôn trả lại một cái: " Chúng ta về nhà đi."

Triệu Đông Sanh chợt dạ: " Không phải, em... em biết cái gì?"

Đầu ngón tay Nguyễn Diễm xoa nắn môi Triệu Đông Sanh, sau đó đâm đâm ngực y: " Em biết."

Triệu Đông Sanh lái xe, nhin một hồi, trở lại biệt thự, dừng xe tắt máy, vẫn không nhin được: " Em đến cùng là biết cái gì?"

Nguyễn Diễm ôm hai hộp sắt trong ngực, xuống xe.

Triệu Đông Sanh đóng sầm cửa xe, chạy nhanh đến: " Hỏi em đấy!"

Nguyễn Diễm dừng bước, Triệu Đông Sanh vừa vặn đi tới phía sau hần, Nguyễn Diễm quay người, ngửa đầu hôn cằm Triệu Đông Sanh: " Biết rằng anh cũng rất yêu em."

Đôi môi Nguyễn Diễm rất mềm, hôn đến khiến cằm Triệu Đông Sanh ngứa ngứa, đỏ mặt: " Cái kia, anh phải nhắc lại cho em một chút, lúc chụp bức ảnh kia là thuần túy hiếu kỳ, khi đó còn chưa có...."

Đột nhiên Nguyễn Diễm đánh gãy lời y: " Thời cổ, có một người gọi là Trương Tam..."

Triệu Đông Sanh không hiểu gì: " Làm sao vậy?"

Nguyễn Diễm cười híp mắt nhìn Triệu Đông Sanh: " Không có gì." Nói xong cười ha hả, quay người ôm hộp sắt chạy mất.

Triệu Đông Sanh đứng tại chỗ năm phút đồng hồ mới phản ứng được, nở nụ cười, tên này ngứa da!

Đêm nay khỏi ăn cơm, ăn hần là đủ rồi.

Triệu Đông Sanh lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Trịnh Tuấn.

" Anh định mặc vậy đi ra ngoài?" Hà Thắng tan làm trở về, thấy Trịnh Tuấn ăn mặc trang điểm lộng lẫy, một dáng hồ linh tinh muốn ra ngoài quyến rũ người, Hà Thắng nhú nhú mày, cởi caravat: " Bộ này không được, đổi đi."

" Làm sao? Không đẹp hả, anh cảm thấy rất tốt a." Trịnh Tuấn chuyển thân cho Hà Thắng xem phần thiết kế phía sau lưng, rồi lại xoay người cầm điện thoại trên bàn trà: " Đi thôi."

Hà Thắng cởi cúc tay áo ra, lặng yên không tiếng động đi lên trước.

" Sách, đáng tiếng quá, đang định bắt hần khao một bữa lớn đây."

Hà Thắng kê sát vào lưng Trịnh Tuấn: " Làm sao vậy?"

Trịnh Tuấn cho Hà Thắng xem tin nhắn: " Bữa tiệc hủy bỏ."

" Vừa vặn a." Hà Thắng lấy điện thoại ném lên trên ghế, cởi áo Trịnh Tuấn.

Trơ mắt nhìn Hà Thắng ném áo vào trong thùng rác, Trịnh Tuấn cười nói: " Rất đất."

" Em mua cho anh cái mới." Hà Thắng ấn Trịnh Tuấn ngồi trên ghế sofa, sau đó khom lưng cởi quần tây, dang hai chân ngồi trên đùi Trịnh Tuấn, một tay cầm điện thoại, một tay sờ lưng Trịnh Tuấn, hỏi: " Tỷ muốn đi chỗ nào ăn cơm, để em đặt chỗ trước."

" Không cần đi." Trịnh Tuấn xé áo sơ mi của Hà Thắng, cắn xương quai xanh: " Anh làm cơm cho em ăn."

" Thật?" Hà Thắng đặt điện thoại xuống, nâng mặt Trịnh Tuấn lên, hôn môi: " Em có lộc ăn."

" Trừ nghệ không giỏi, em đừng ghét bỏ là được."

" Không chê." Hà Thắng lùi về sau, quỳ trên thảm trải sàn, mở chân Trịnh Tuấn, kéo khóa quần xuống, móc tính khí ra, cúi đầu ngậm vào.

Trịnh Tuấn ngửa đầu thở suyễn, hai tay nắm tóc Hà Thắng.

Hà Thắng dùng đầu lưỡi liếm láp vật thô cứng mấy lần, lại nghe thấy tiếng ong ong trên bàn trà, động tác Hà Thắng ngừng lại, Trịnh Tuấn liếc mắt, ách thanh nói: " Là mẹ anh, không cần quần, tiếp tục."

Hà Thắng nhớ tới đêm sinh nhật đó, Trịnh Tuấn cố ý đi đến ban công nghe điện thoại, cũng là mẹ Trịnh Tuấn gọi. Hà Thắng rũ mắt, đột nhiên đâm một cái xuống sâu cổ họng, nhân lúc Trịnh Tuấn thất thần trong nháy mắt, nhanh chóng lấy điện thoại, ấn nút nghe máy.

” Tuân, con đang ở đâu đấy?”

Trịnh Tuân trừng Hà Thắng một cái, nhanh chóng cướp lấy điện thoại. Tay Hà Thắng rời đi, giờ ngón trở đặt lên môi. Trịnh Tuân hết cách rồi, nắm mặt Hà Thắng một cái, đặt điện thoại lên tai, trả lời: ” Ở nhà, có chuyện gì sao?”

” Con, đứa nhỏ này, không có chuyện thì không thể gọi cho con sao.”

Trịnh Tuân đang sáng khoái được một nửa thì bị cắt đứt, tâm lý khó chịu: ” Con đang vội, có việc thì nói, không thì con tắt máy.”

” Được được được, mẹ hỏi con, Hà Thắng có ở đấy không?”

” Tại...” Thấy Hà Thắng ra hiệu, Trịnh Tuân nói: ” Ở trên lầu.”

Hà Thắng hài lòng cười cười, cúi đầu tiếp tục khẩu giao.

Trịnh Tuân sáng khoái đến tê cả da đầu, muốn rên rỉ, lại không dám phát ra tiếng, mặt nín đến đỏ: ” Mẹ có việc thì nhanh chóng nói!”

” Chuyện hồi trước nói cho con đó, con nói với Hà Thắng chưa?”

Hà Thắng ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt dò hỏi.

” Chưa nói.” Trịnh Tuân kéo Hà Thắng từ trên mặt đất lên, nghiêng người cắn trên môi hắn một cái: ” Mẹ, chốc nữa con gọi lại cho mẹ.”

Cúp máy, để điện thoại qua một bên, lại muốn hôn Hà Thắng, ai ngờ bị ngăn lại: ” Mẹ anh bảo anh nói với em cái gì?”

Trịnh Tuân cau mày, thở dài: ” Anh vốn không định nói, sợ em không vui.”

Hà Thắng nhú mày: ” Bà bảo anh kết hôn?”

Trịnh Tuân gật đầu.

” Anh đồng ý.”

” Ừm.”

Hà Thắng gật gật đầu, đứng dậy lên lầu.

Hai người bên nhau lâu như vậy, Hà Thắng đối với Trịnh Tuân có thể nói là trăm y ngàn thuận, muốn sao tuyệt đối không đưa mặt trắng, Trịnh Tuân chưa từng thấy Hà Thắng sinh khí, nói thật, Trịnh Tuân rất tò mò.

Một người sống sờ sờ, sinh ra đã ngậm thìa vàng, làm sao có khả năng không bao giờ sinh khí.

Ngày hôm nay vừa vặn có cơ hội, lợi dụng mở mang kiến thức một tý.

Trịnh Tuân sửa sang xong quần áo, từ trên ghế đứng dậy, đi lên lầu.

Đẩy cửa phòng ngủ đang khép hờ, mới vừa tiến vào đã bị luồng sức mạnh lôi kéo hướng đến phía giường, Trịnh Tuân ai một tiếng, bị ném lên giường, sau đó cùm cụp một tiếng, hai tay bị còng vào.

Trịnh Tuân muốn giãy dựa ngồi dậy.

Hà Thắng quỳ một gối xuống đệm, nắm cầm Trịnh Tuân: ” Anh chính là thiếu thao.”

” Em muốn làm gì” Trịnh Tuân thổi một hơi trên môi Hà Thắng: ” Anh cho phép em làm anh...”

Lực đạo trên tay Hà Thắng tăng lên, Trịnh Tuân kêu đau, chờ Hà Thắng buông ra, liền tiến đến bên tai, nói nốt ba chữ: ” bằng mặt sau.”

26. Ngân Nhuyễn Ngân Điềm - Chương 26

Hai người ở trên giường lăn lộn hơn một giờ, thấy Nguyễn Điềm ở trên giường không có ý tứ muốn khóc, Triệu Đông Sanh nổi lên ý xấu cố ý làm hấn đến khóc, Nguyễn Điềm phiền muốn chết, sau khi kết thúc thừa dịp Triệu Đông Sanh không chú ý, nhẹ nhàng đập trên mặt y một cước, đập xong bỏ chạy. Triệu Đông Sanh nhảy xuống giường, đuổi theo vào phòng tắm, đứng dưới vòi hoa sen, ấn Nguyễn Điềm lên tường tàn nhẫn thao một hồi, thao xong mò Nguyễn Điềm ướt nhẹp ra nói: " Còn dám hay không?"

Nguyễn Điềm dửng cảm: " Dám!" Triệu Đông Sanh làm bộ muốn thao hấn tiếp, Nguyễn Điềm liền nhanh chóng ôm lấy y, cắn trên cơ ngực y một cái: " Nhất định là anh giả vờ yêu em, em đã như vậy rồi mà còn bắt nạt em."

Triệu Đông Sanh bóp cái mông hấn: " Yêu em nên mới muốn bắt nạt em."

Nguyễn Điềm hồi tưởng lại cái thời gian Triệu Phùng mới tỉnh kia, Triệu Đông Sanh tìm hấn, từ sáng đến tối thay đổi phương thức bắt nạt hấn, muốn ác liệt bao nhiêu có bấy nhiêu. Lúc ấy Nguyễn Điềm không dám nghĩ nhiều, Triệu Đông Sanh hấn hấn mà, nhưng bây giờ hấn biết bí mật của Triệu Đông Sanh, quay đầu tỉ mỉ nghĩ kỹ, những cái gọi là bắt nạt ấy, ngọt ngào không chịu được.

Nguyễn Điềm im lặng cúi đầu suy nghĩ một trận, đột nhiên nhón chân lên hôn Triệu Đông Sanh một cái, sau đó quay người rửa ráy. Triệu Đông Sanh giúp hấn chà lưng, hỏi: " Vừa nãy suy nghĩ cái gì, lại còn cười trộm."

" Nghĩ đến anh a."

Triệu Đông Sanh tâm tình rất tốt, giúp Nguyễn Điềm rửa ráy mặc quần áo, đem người ôm lên giường, rồi xuống bếp làm bữa khuya.

Triệu Đông Sanh chỉ biết Nguyễn Điềm nghĩ tới y thì bật cười, khẳng định yêu y muốn chết rồi. Nhưng Triệu Đông Sanh không biết là tên y trong danh bạ của Nguyễn Điềm đã từ Triệu Đông Sanh thành Triệu ba tuổi.

Đột nhiên Triệu Đông Sanh trở lên dính người, Nguyễn Điềm đi tới đâu y theo tới đó, hôn nhẹ rồi ôm một cái, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều muốn chịch. Mấy ngày chán ngán như vậy, tại trưa hôm nay Nguyễn Điềm đang thái rau ở bồn rửa, đột nhiên bị Triệu Đông Sanh lột quần, cuối cùng cũng nổi dóa, cầm lấy dao phay uy hiếp: " Anh dám tiến vào thử xem!"

" Được, thử xem thử xem." Sáng sớm dậy muộn, ở trên giường hồ nháo một trận, Nguyễn Điềm mới vừa tắm xong không bao lâu, bên trong vẫn còn ẩm ướt mềm mại, chẳng mất bao nhiêu công sức cái động nhỏ bé đã nuốt tiểu Đông Sanh vào, Triệu Đông Sanh sảng khoái than thở một tiếng, bàn tay sờ tiểu Nguyễn Điềm phía trước: " Tắm xong không mặc quần lót, không phải đang chờ chịch."

Nguyễn Điềm tức giận đến muốn mắng người, mở miệng ra, lại toàn ngọt ngào rên rỉ.

Triệu Đông Sanh rất rõ ràng đỉnh đến đâu thì làm cho hấn thoải mái, cọ sát một chút: " Còn nói không muốn, phía dưới cắn không tha kìa, nhóc lừa đảo."

Nguyễn Điềm nghe y nói như thế, toàn bộ eo mềm nhũn. Đương nhiên hấn biết định lực mình không vững, tùy tiện bị Triệu Đông Sanh sờ mấy cái là chân đã run, không có biện pháp a, quá thích.

Thực sự người này được tiện nghi còn ra vẻ!

Nguyễn Điềm càng nghĩ càng giận, dùng sức đem dao phay khảm vào trong thốt: " Hoặc là cầm miệng hoặc là cút, chọn một đi."

Triệu Đông Sanh lựa chọn cút vào mông hấn.

Chờ Triệu Đông Sanh hài lòng, buộc chặt áo tắm, giúp Nguyễn Điềm mặc lại quần, xem thời gian, xem thời gian, đã mười hai giờ, trùng hợp lúc này bụng phát ra tiếng ùng ục, Triệu Đông Sanh xoa xoa: " Còn chưa no a, nếu không tái..."

Lời còn chưa nói hết đã bị Nguyễn Điềm đập thẳng ra khỏi nhà bếp.

Triệu Đông Sanh bị đập một cốc, vui tươi hơn hở lên lầu tắm rửa, đi ra nhận điện thoại Trịnh Tuấn gọi đến, nói hai người bọn họ đang trên đường tới nhà y, Triệu Đông Sanh còn chưa hưởng thụ hết thời gian ở với Nguyễn Diễm, tạm thời không muốn gặp ngoại nhân.... liền nói: "Đừng đến, tôi không ở nhà."

Ở trong điện thoại Trịnh Tuấn cười: "Cậu có ở hay không không quan trọng, đến nơi có người mở cửa cho chúng tôi là được rồi."

Triệu Đông Sanh cầm điện thoại chạy xuống lầu, đã thấy Trịnh Tuấn ngồi ở ghế sofa trong phòng khách, ngông nghênh gác chân, cầm điện thoại hướng y lắc lắc, nụ cười muốn ăn đòn.

Triệu Đông Sanh bước nhanh đến hỏi: "Cậu tới làm gì?"

Trịnh Tuấn chỉ chỉ thiệp cưới trên khay trà: "Đưa cái này."

Triệu Đông Sanh cầm lên, mở ra: "Ai kết...." Đột nhiên dừng lại, nhìn kỹ tên trên tấm thiệp, lại quay đầu nhìn Trịnh Tuấn: "Cậu với Hà Thắng kết hôn?"

"Đúng vậy."

"Đăng ký sao?"

"Đăng ký nha."

Trịnh Tuấn nhú mày nhìn Triệu Đông Sanh: "Cậu có ý kiến?"

"Tôi không có ý kiến." Triệu Đông Sanh đặt thiệp cưới về chỗ cũ: "Nhân viên làm việc ở cục dân chính sẽ có ý kiến."

"Ra nước ngoài đăng ký, bày tiệc trong nước, tôi tiêu tiền của tôi, ai dám ý kiến."

Triệu Đông Sanh "...."

Còn có thể như vậy?

Đột nhiên Trịnh Tuấn hỏi: "Cậu không thích ăn hạch đào đi?"

Triệu Đông Sanh còn đang bận suy nghĩ, mắt tập trung đáp một tiếng: "Ừm."

"Sớm nhìn ra rồi." Lúc này Hà Thắng đi nghe điện thoại xong vào cửa, Trịnh Tuấn đứng lên hướng đến nhà bếp: "Tôi đi hỗ trợ."

Triệu Đông Sanh kéo Trịnh Tuấn: "Cậu đi hỗ trợ cái gì?"

"Rửa rau thái rau tôi đều biết a."

"Tôi hỏi cậu sao phải đi hỗ trợ!"

"Bởi vì hai chúng tôi muốn lưu lại ăn cơm." Hà Thắng nhìn Triệu Đông Sanh, ngữ khí ôn hòa: "Không hoan nghênh hả?"

"Hoan nghênh hoan nghênh." Triệu Đông Sanh nở nụ cười, chỉ kém không phun nốt chữ nhiệt liệt hoan nghênh!

Nói là hỗ trợ, nhưng thực ra Trịnh Tuấn chỉ rửa mấy cái lá rau.

Không sai, chính là mấy cái lá.

Thời điểm bỏ cá vào nồi, Nguyễn Diễm thấy Trịnh Tuấn mang một tá rau đến vòi nước để rửa, lúc cá chưng tốt, Nguyễn Diễm thấy gã gấp một cái, đã đem năm lá rau còn đọng nước ném vào trong chảo, lại nhắc lên lá thứ sáu rửa rửa, Nguyễn Diễm nhìn xuống, chờ xào xong một món đồ ăn, đi xem, trong chảo chỉ có mấy cọng rau đã rửa xong, Nguyễn Diễm không nhìn nổi nữa, phát tay nói: "Đi ra đi ra, để tôi rửa."

Trịnh Tuấn không cao hứng: "Tôi đã chấp tay đem nam nhân dâng lên cho cậu, cậu không thể khách khí một chút à?"

Nguyễn Diễm khách khí lấy xẻng đảo cơm chỉ vào mặt gã: "Mời ngài lau khô tay ngọc, di chuyển chân ngọc, từ nhà bếp rời đi, được không?"

Trịnh Tuân cười ha ha.

Từ nhà bếp cười ra, rồi cười tiếp rời đi.

Nguyễn Diễm một bên thu dọn chén đĩa, một bên phun tào: " Bằng hữu của anh cũng kì quái quá."

" Đứng thu dọn nữa, đợi tý nữa người giúp việc lại đây thu." Triệu Đông Sanh kéo Nguyễn Diễm rời khỏi phòng ăn, ôm lấy hân ngồi trên đùi: " Trịnh Tuân sao? Hân đã nói gì với em?"

Nguyễn Diễm suy nghĩ một chút, lắc đầu: " Không có gì."

Triệu Đông Sanh hôn hân một cái: " Hân thích nói giỡn, có nói gì kỳ quái thì đừng cho là thật."

Nguyễn Diễm ôm lấy cổ Triệu Đông Sanh: " Ừm."

Lặng lặng ôm nhau một lúc, Triệu Đông Sanh nói: " Buổi tối ngày hôm ấy vốn muốn mang em ra ngoài ăn cơm, sau đó lại xảy ra chuyện, không đi được, tối nay anh có đặt một chỗ, chúng ta cùng đi."

Nguyễn Diễm gật gật đầu: " Được."

Nguyễn Diễm vốn tưởng rằng Triệu Đông Sanh gọi thêm mấy người bằng hữu nữa, khi đến nơi, đồ ăn đã lên mà vẫn không gặp người nào, Nguyễn Diễm hỏi: " Chỉ có hai chúng ta?"

Triệu Đông Sanh rót cho Nguyễn Diễm một ly rượu vang đỏ: " Hẹn hò không phải chỉ có hai người?"

Hẹn hò? Hai người cái gì cần làm đều đã làm hết, mà hẹn hò này mới là lần đầu tiên.

Nguyễn Diễm hơi sững sốt, thẳng người, tay đặt trên đầu gối chà xát, mong đợi Triệu Đông Sanh nói cái gì đó, có chút lo lắng Triệu ba tuổi làm gì kỳ quái nói gì kỳ quái.

Sự thực chứng minh Nguyễn Diễm lo lắng là dư thừa, Triệu Đông Sanh trừ ăn uống ra, không làm gì cũng chẳng nói gì.

Nguyễn Diễm có chút mất mát.

Ăn uống no đủ, Triệu Đông Sanh an vị ngồi chơi điện thoại, Nguyễn Diễm tức giận, bầu không khí đẹp như vậy, nói hai câu lẳng mạn sẽ chết sao!

Nguyễn Diễm cầm dao nĩa đâm sườn bò, tâm lý oán hận nói, một điểm tư tưởng cũng không có!

Vừa mắng xong lời này đột nhiên toàn bộ phòng ăn rơi vào hắc ám, Nguyễn Diễm sợ hết hồn: " Cúp điện?"

" Chắc thế đi." Triệu Đông Sanh để điện thoại xuống, đè lại tay Nguyễn Diễm: " Cúp điện rồi, cũng không có gì làm, chúng ta nói chuyện một chút đi."

Nguyễn Diễm đỏ khốc đỏ cười, này là thuận tiện a.

" Ngày đó trên xe, em cho anh xem những thứ đó, nói yêu anh, khi đó anh liền muốn nói với em, anh cũng rất yêu em, nói ra có lẽ em không tin, nhưng anh vẫn phải nói, anh năm nay hai mươi bảy tuổi, chỉ thích một người, là em."

Dứt lời, ánh đèn sáng choang, mặt hai người rất gần nhau, trong đôi mắt của Triệu Đông Sanh Nguyễn Diễm nhìn thấy hai mắt mình rưng rưng.

" Trước đây chỉ thích em, sau này cũng chỉ thích em." Triệu Đông Sanh sờ lên mặt Nguyễn Diễm, ngón tay xoa nhẹ khóe mắt hân: " Anh nghĩ muốn sống với em hết đời, em nguyện ý không?"

" Em không cần nói, nếu đáp ứng, nháy mắt mấy cái."

Nguyễn Diễm dùng sức chớp mắt.

" A, quá thỏa mãn, sắp nổ tung rồi." Triệu Đông Sanh ấn xuống ngực, ánh đèn lần thứ hai tắt đi, đột nhiên Triệu Đông Sanh chỉ phía sau Nguyễn Diễm: " Em xem đó là cái gì?"

Nguyễn Diễm quay đầu, tầm mắt xuyên qua cửa sổ sát đất, rơi vào một tòa nhà văn phòng đèn đuốc sáng trưng. Sau đó trở mắt nhìn ánh đèn từng văn phòng tắt đi, chậm rãi chỉ còn lại ánh đèn mấy văn phòng xếp thành hình trái tim.

Nguyễn Diễm che mặt, nước mắt ướt nhẹ bàn tay cùng khuôn mặt.

Nguyễn Diễm cảm động đến rớt tinh rớt mù, quyết định sau khi trở về đổi Triệu ba tuổi thành Triệu thẳng nam.

” Đó là trái tim của anh.” Ở trong bóng tối Triệu Đông Sanh hôn trán Nguyễn Diễm: ” Sau này là của em.”

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rat-mem-cung-rat-ngot-ngan-nhuyen-ngan-diem>